

Boss Sủng Vợ: Bảo Bối, Tìm Được Em Thật Không Dễ!

Contents

Boss Sủng Vợ: Bảo Bối, Tìm Được Em Thật Không Dễ!	2
1. Chương 1: Hôm Nay, Là Lão Nương Đá Anh!	2
2. Chương 2: Tôi Muốn Anh	3
3. Chương 3: Đêm Mê Loạn (1)	5
4. Chương 4: Đêm Mê Loạn (2)	6
5. Chương 5: Lãnh Mục Hàn Trở Về Rồi Ừ?	7
6. Chương 6: Anh Cũng Chỉ Hèn Hạ Được Như Vậy Mà Thôi	8
7. Chương 7: Lần Đầu Gặp Mặt Là Oan Gia	10
8. Chương 8: Chào Anh, Tổng Giám Đốc!	11
9. Chương 9: Hàn Mặt Lạnh Ừ?	13
10. Chương 10: Hâm Hại	14
11. Chương 11: Cô Chơi Tôi Một, Tôi Trả Gấp Mười	16
12. Chương 12: Rung Động Sao?	17
13. Chương 13: Bụi Cảnh Sơ	18
14. Chương 14: Bụi Cảnh Sơ (2)	20
15. Chương 15: Ghen?	21
16. Chương 16: Lãnh Mục Hàn Là Bóng Đèn Thượng Hạng	22
17. Chương 17: Cô Ấy Là Vị Hôn Thê Của Tôi!	23
18. Chương 18: Lãnh Mục Hàn, Anh Thích Tôi Rồi Đúng Không?	24
19. Chương 19: Muốn Khi Dễ Tôi, Hai Cô Nên Luyện Thêm Đi!	25
20. Chương 20: Là Tôi Quan Tâm Em	27
21. Chương 21: Chung Một Phòng?	28
22. Chương 22: Tổ Tình	29
23. Chương 23: Lục Thiếu Phong	31
24. Chương 24: Đàn Ông Khi Nấu Ăn Là Đẹp Trai Nhất	32
25. Chương 25: Ai Cũng Có Một Khoảng Trời Giấu Kín	34
26. Chương 26: Diệp Tâm Gặp Nguy Hiểm	36
27. Chương 27: Mà Dám Làm Gì Cô Ấy, Tao Liên Giết Chết Mà	38
28. Chương 28: Lãnh Mục Hàn, Anh Là Đồ Ngốc!	39
29. Chương 29: Con Người Ta Vì Yêu Mà Mù Quáng	40
30. Chương 30: Xuất Hiện Một Mạn Uyển Như	42
31. Chương 31: Cô Là Diệp Tâm Sao?	43
32. Chương 32: Lời Ngọt Ngào	44
33. Chương 33: Cô Hiểu Anh Ấy Bao Nhiêu?	46
34. Chương 34: Buông Tay Ngắt, Hạnh Phúc Dài	47
35. Chương 35: Tìm Đâu Cũng Không Thấy Em	49
36. Chương 36: Gặp Phải Cao Thủ, Aries Tái Xuất Giang Hồ	51
37. Chương 37: Nỗi Buồn Nào Rồi Cũng Sẽ Qua	53
38. Chương 38: Diệp Tâm, Anh Mệt Rồi!	55
39. Chương 39: Tìm Lại Yêu Thương	57
40. Chương 40: Cảm Ơn Anh Đã Yêu Em Như Thế	59

41. Chương 41	62
42. Chương 42: 10% Còn Sống	64
43. Chương 43: Tin Dữ	66
44. Chương 44: Trở Lại Quỹ Đạo Của Cuộc Sống	69
45. Chương 45: Anh Còn Sống	72
46. Chương 46: Cô... Là Ai?	74
47. Chương 47: Anh Em Cũng Ăn Rồi, Chi Bằng Gả Cho Anh Đi	77
48. Chương 48: Ngoại Truyện 1: Hạnh Phúc Chính Là Như Vậy	82
49. Chương 49: Ngoại Truyện 2: Vợ Boss Không Dễ Đụng	84
50. Chương 50: Ngoại Truyện 3: Papa Tranh Sủng	86

Boss Sủng Vợ: Bảo Bối, Tìm Được Em Thật Không Dễ!

Giới thiệu

Vì bị người bạn trai lâu năm phản bội mà Diệp Tâm đã buông thả bản thân qua đêm cùng với Lãnh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/boss-sung-vo-bao-boi-tim-duoc-em-that-khong-de>

1. Chương 1: Hôm Nay, Là Lão Nương Đá Anh!

Au: Sát Sát

Chương 1: Hôm nay, là lão nương đá anh!

Diệp Tâm đi lòng vòng quanh khu nội y dành cho nữ trong một cửa hàng thời trang cao cấp. Cô tỉ mỉ lựa chọn bộ nội y nào gợi cảm nhất, quyến rũ nhất dành cho buổi tối nay.

Hôm nay là kỉ niệm ba năm yêu nhau của cô và Mộ Tư Hàm, cô muốn trao lần đầu tiên của mình cho hắn.

Chọn đi chọn lại cuối cùng cũng được một bộ đồ vừa ý, cô liền đem tới quầy thanh toán. Nhân viên bán hàng nhìn qua cô một lượt rồi tấm tắc khen:

“Chị thật có mắt chọn, bộ nội y này là mẫu mới nhất năm nay, mặc lên người chị chắc chắn sẽ rất hợp.”

“Được rồi, thanh toán cho tôi đi.”

“Vâng.”

Lúc cô ra khỏi cửa hàng đã là xế chiều, vì muốn tạo sự bất ngờ cho Mộ Tư Hàm, cô liền nhắn cho hắn một tin:

“Tối nay em có việc bận về muộn, anh cứ về nhà trước đi nhé!”

Nhà mà Diệp Tâm nói ở đây chính là nhà của chung của cô và Mộ Tư Hàm, hai người dọn đến sống chung từ một tháng trước. Tuy vậy, cô và hắn vẫn chưa một lần đụng chạm thân thể, mỗi lần hắn muốn cô lại gạt đi.

Nghĩ đến tối nay, trong lòng Diệp Tâm lại ngập tràn hạnh phúc.

Tối đó

Cửa vừa mở, một đôi nam nữ quần lầy nhau không rời, nhiệt độ nóng lên theo nhịp điệu của hai người.

Quần áo trên người đã bị cởi bỏ một nửa, từng nụ hôn quần quýt triền miên, tiếng rên khe khẽ của người phụ nữ phát ra nghe thật mê người.

“Hàm... Ừm... Em muốn anh...”

Vừa nói, cô gái vừa đưa tay kéo khoá quần tây của Mộ Tư Hàm xuống. Mộ Tư Hàm cũng không chịu được nữa, nhanh chóng kéo ra chiếc quần lót dưới lớp váy, nhanh chóng đưa vật nam tính của mình xâm nhập vào nơi sâu thẳm nhất kia.

“Hàm... a... Anh thực tuyệt... a...” Cô gái vừa rên rỉ vừa đón nhận từng đợt ra vào của Mộ Tư Hàm khiến hắn càng hưng phấn hơn dắm vào ngày càng mạnh.

“A... Anh không sợ cô bạn gái của anh biết sao?”

“Sợ gì, cô ta tối nay về muộn, chắc chắn không biết được. Anh chán cô ta lắm rồi!”

“Vậy sao? Thế mà tôi lại không biết cơ đấy!” Giọng nói của Diệp Tâm lạnh lùng vang lên, cô từ nãy đến giờ chứng kiến cảnh ân ái này, mới thấu thể nào là “gian phu dâm phụ”, thực vô cùng chướng mắt.

“Tâm Tâm, em nghe anh giải thích đã.”

Chát! Cô tát hắn một cái thật mạnh, nói:

“Khỏi cần giải thích, hôm nay, lão nương chính thức đá anh, làm ơn mau lấy đồ của anh rồi biến ra khỏi nhà tôi, tôi cho anh 10 phút.”

Nói rồi cô nhanh chóng bước qua đôi cầu nam nữ kia mà đi ra ngoài, nếu còn ở trong đó cô chắc chắn không chịu được mà nôn ra mất.

Bắn, thực sự rất bắn!

2. Chương 2: Tôi Muốn Anh

Boss sủng vợ: Bảo bối, tìm được em thật không dễ!

Au: Sát Sát

Chương 2: Tôi muốn anh!

Diệp Tâm lê từng bước nặng nhọc trên đường, trong lòng cô bây giờ như có kim châm vào, thực sự rất đau.

Cô yêu hắn ba năm, bên cạnh hắn ba năm, hoá ra cũng chẳng bằng một con đàn bà làm ấm giường.

Trời tối như vậy, cô cứ vô thức đi trên đường cho đến khi một chiếc taxi dừng ngay trước mặt cô. Một bác lái xe già từ trong xe ngoái ra, nói:

“Cô gái, có cần đi đâu không?”

Ý thức được trở lại sau câu hỏi đó, cô cảm thấy cứ như vậy cũng không phải cách liền mở cửa xe rồi ngồi vào.

“Muốn đi tới đâu?”

“Khách sạn Lãnh Diệp!” Cô báo địa chỉ rồi dựa mình vào ghế, bình ổn lại tâm trạng.

Có gì phải buồn chứ? Chẳng phải cũng chỉ là một người đàn ông thôi hay sao? Diệp Tâm cô chỉ cần cười lên một cái là có cả một hàng dài, một Mộ Tư Hàm đã là cái gì.

Đúng, cô chính là kiên cường như thế, gặp phải chuyện gì cũng mạnh mẽ vượt qua.

Hôm nay Mộ Tư Hàm hấn phản bội cô, sau này cô nhất định khiến hắn hối hận quỳ dưới chân cô cầu xin tha thứ. Nghĩ đến đây, lòng cô đã dịu đi không ít.

Đến khách sạn Lãnh Diệp, một khách sạn cao cấp thuộc quản lý của gia đình cô, cô trả tiền taxi rồi thông thả bước vào.

Qua quầy lễ tân, mọi người đều lễ phép chào hỏi cô:

“Diệp tiểu thư, cô đến đây qua đêm sao?”

“Đúng vậy, xếp cho tôi một phòng VIP đi.”

“403, đây là phòng của cô.” Lễ tân đưa thẻ phòng cho cô, cô nhanh chóng đón lấy rồi đi đến phía thang máy.

Tại phòng 402

Lãnh Mục Hàn vừa tắm xong, vài giọt nước còn đọng lại trên tóc, vài giọt khác thì chảy từ cổ xuống ngực thành một đường dài, trông thực mê người.

Vì phải bay một quãng đường dài từ Mĩ về đây, anh cảm thấy hơi mệt nên quyết định nghỉ ngơi sớm.

Nghĩ là làm, anh liền tắt đèn rồi mặc luôn chiếc áo choàng tắm lên giường đi ngủ.

Vì mệt, anh chìm vào giấc ngủ khá nhanh.

Cạch! Cô mở cửa phòng, thứ cô cần nhất bây giờ là cái giường để thả mình vào đó. Phòng tối đen như mực, cô cũng không bật đèn vì nghĩ mình sẽ đi ngủ ngay.

Vừa nằm xuống giường, cô liền cảm thấy có gì đó không đúng. Cứng cứng, hình như còn nhấp nhô lên xuống nữa.

“Vật thể” nằm bên dưới cô khẽ động đậy khiến cô giật mình ngồi dậy, tay quơ loạn xạ rồi chống vào vật nào đó.

Lãnh Mục Hàn bật dậy, với tay bật đèn nhưng mãi không thấy sáng.

Chết tiệt! Sao lại bị ngắt điện vào lúc này chứ?

“Ai vậy? Sao lại ở trong phòng tôi?” Diệp Tâm lên tiếng hỏi

Cô à? Là cô đi nhầm phòng người ta a

~“Cô gái, đây là phòng tôi!” Anh trả lời, âm giọng của anh khàn khàn, nguyên do chính là bàn tay nhỏ nhắn của ai kia đang đặt tại “chỗ đó” của anh.

“Vậy đây là phòng số mấy?”

“402.”

WTF? 402? Là cô đi nhầm sao? Cô rõ ràng nhìn thấy số 403 trước cửa phòng cơ mà.

Chết rồi, chết rồi, bây giờ cô nên làm gì đây?

“Hi hi, thật xin lỗi anh, tôi đi nhầm phòng.” Vừa nói, cô vừa đứng dậy định đi ra ngoài.

Chưa được 2 bước, cô nghe thấy giọng nói của anh:

“Phụ nữ bây giờ đúng là vô sỉ, thủ thuật để được lên giường với đàn ông cũng ngày càng tinh vi.”

Cái gì? Anh ta dám nói cô muốn lên giường của anh ta, nghĩ mình là ai chứ?

“Vậy anh giải thích việc vật đó của anh căng cứng lên là thế nào đây? Rõ lưu manh còn giả vờ thanh cao cái gì?”

Cô liễu mình nói, nếu anh ta muốn chơi vậy cô chơi với anh ta. Mộ Tư Hàn cùng đàn bà lên giường vậy thì cô có gì mà không thể cùng đàn ông khác phóng túng.

Lãnh Mục Hàn ngạc nhiên, lần đầu anh thấy một người phụ nữ dám đứng trước mặt anh nói câu đó. Những người khác đều vì khí lạnh bức người của anh làm cho rụt rè, vậy mà cô ngay cả một chút cũng không có, phải chăng do lần đầu gặp nên như thế?

“Ý cô là sao?”

“Ý của tôi chính là, tôi muốn anh!”

3. Chương 3: Đêm Mê Loạn (1)

Boss sủng vợ: Bảo bối, tìm được em thật không dễ!

Au: Sát Sát

Chương 3: Đêm mê loạn (1)

“Ý của cô là sao?”

“Ý của tôi chính là, tôi muốn anh!” Cô vừa nói vừa cúi xuống áp sát vào người anh, hơi thở nhẹ nhàng phả vào mặt anh, khiến bộ phận vừa mới hạ xuống của anh lại lần nữa căng lên.

Bàn tay của cô khẽ giựt nhẹ chiếc nút thắt ở chỗ áo choàng khiến bộ ngực rắn chắc của anh hiện ra trước mắt. Phòng tối đen như mực nhưng cô vẫn ngăm cảm nhận được cơ thể nam tính đó, thật quyến rũ chết người!

Đúng lúc ngón tay cô chạm vào ngực Lãnh Mục Hàn, anh liền nắm chặt lấy tay cô, thuận thế xoay người cô nằm xuống giường còn anh ở phía trên.

Hơi thở nặng nề của anh phả vào cổ cô, Diệp Tâm biết chắc dục vọng của người nào đó đã bị cô khơi dậy rồi.

Tiểu bạch thỏ thành công dẫn dụ sói!

Lãnh Mục Hàn cúi xuống cắn nhẹ vào vành tai cô, nói nhỏ:

“Nhớ kĩ, là cô quyến rũ tôi, đến lúc đó đừng trách tôi cầm thú.”

Nói rồi anh liếm nhẹ vành tai, lui dần xuống cổ rồi đến xương quai xanh của Diệp Tâm. Đôi bàn tay thô bạo lần đến ngực cô, anh đưa tay xé toạc chiếc áo cản trở trên người cô ra, đến lúc này Diệp Tâm mới cảm thấy rung mình.

Thì ra đàn ông khi bị tình trùng chi phối chính là như thế, so với cầm thú chỉ có hơn chứ không kém.

Lãnh Mục Hàn tìm đến môi cô rồi ra sức cắn mút, ngấu nghiến đôi môi của cô như muốn hút hết mật ngọt ở nơi đó. Bàn tay trái của anh dày vò khuôn ngực đầy đặn của cô, khiến nó dần trở nên ửng đỏ.

Bàn tay phải đang dùng để giữ tay cô cũng không chịu ở yên mà vuốt ve cơ thể cô, những chỗ anh đi qua đều khiến nơi đó trở nên nóng dần lên, cô khẽ phát ra vài tiếng rên rỉ.

Nghe thấy âm thanh đó, Lãnh Mục Hàn như được thỏa mãn, đưa tay tiến đến nơi tư mật nhất của cô và vuốt ve chỗ đó. Diệp Tâm không chịu được nhột liên khê cự người một chút, chất dịch lỏng từ nơi đó chảy ra giũ vào tay anh.

Dục vọng trong người sôi sục, anh đưa hai ngón tay của mình thọc sâu vào như do thám cơ thể cô, chất dịch chảy ra ngày càng nhiều.

“A...a...” Cô khẽ kêu lên, lúc ngón tay anh đi vào thực khiến cô không nhịn được mà muốn anh, một loại khoái cảm chưa từng có.

“Nói thử xem, cô có muốn không?” Giọng anh khàn khàn vang lên, ngón tay vẫn không ngừng tiến sâu vào. Tên khốn kiếp, trêu đùa cơ thể cô như vậy mà còn hỏi có muốn hay không, đúng là nào ngập trong tình tròng rồi mà.

Thấy cô không trả lời, anh liền rút ngón tay ra, một cảm giác trống rỗng xuất hiện khiến cô không ngừng muốn nơi đó được lấp đầy, cái miệng xinh xắn liền rên lên:

“A... Đừng mà...”

Sau khi nói xong cô liền muốn cắn đứt lưỡi mình ngay lập tức, Diệp Tâm, mày là đang thiếu thốn đàn ông đến điên rồi!

4. Chương 4: Đêm Mê Loạn (2)

Boss sủng vợ: Bảo bối, tìm được em thật không dễ!

Au: Sát Sát

Chương 4: Đêm mê loạn (2)

“A... Đừng mà.”

“Vậy cô nói đi, nói muốn tôi. Khí thế ban đầu của cô đâu mất rồi?” Lãnh Mục Hàn khinh bỉ nói, dường như anh rất thích đem người khác ra đùa giỡn.

Diệp Tâm nghĩ: “Dù sao cũng đã đi đến nước này, nói một câu cũng chả ảnh hưởng gì, vấn đề là bây giờ mình cũng sắp không khống chế nổi dục vọng đang lan khắp cơ thể, thôi thì liều cho chót vậy.” Nghĩ thế cô liền bỏ qua hình tượng (Au: Cô à, cô có hình tượng hay sao?) mở miệng nói:

“Muốn... Tôi muốn anh. Nhanh tiến vào đi.” Mất mặt, quá mất mặt rồi!

Đợi mãi cuối cùng cô cũng nói ra câu đó, anh cũng không cần kiêng dè nữa mà nhanh chóng đưa vật nam tính của mình tiến sâu vào bên trong cô.

“Aa... Đau quá... Anh nhẹ một chút.” Cô rên lên, sự van nài của cô không những không khiến anh giảm lực mà còn phản tác dụng, anh tiến sâu hơn.

Tấm màng mỏng ngăn cách đã bị anh làm biến mất.

“Cô là lần đầu sao?”

“Vậy anh nghĩ tôi là điểm chắc?”

“Lần đầu cũng không sao, tôi càng thích!” Nói rồi anh đâm mạnh vào, bàn tay xoa nắn bầu ngực đang phập phồng lên của cô, khát vọng xâm chiếm càng mãnh liệt.

Từng đợt ra vào mỗi lúc một nhanh, cơ thể cô run lên theo từng tiết tấu lên xuống của anh, hai người đã lên đến đỉnh cao của khoái lạc.

“Anh... A... Chậm một chút a... Nhanh quá rồi...” Vừa nói cô vừa ôm chặt lấy lấy tấm lưng rộng của anh, nơi đó thấm đẫm mồ hôi vì sự hoạt động của cơ thể.

Cả đêm đó anh điên cuồng chiếm lấy cơ thể của cô, đến khi cô ngất đi anh vẫn chưa chịu ngừng.

Lãnh Mục Hàn không phải chưa từng quan hệ với phụ nữ, nhưng chưa người nào khiến anh có dục vọng mãnh liệt đến vậy. Đến cả khi đi ngủ, anh vẫn ôm cô không rời.

Sáng hôm sau

Khi Lãnh Mục Hàn tỉnh dậy thì Diệp Tâm vẫn còn đang say giấc, cô quay lưng về phía anh, mái tóc xoã xuống che hết khuôn mặt.

Anh thực muốn xem mặt cô như thế nào, cả đêm hoan lạc trong bóng tối cũng chưa từng nhìn thấy một lần. Định đưa tay vén tóc cô nhưng lại sợ khiến cô tỉnh giấc, anh liền nghĩ tới để sau khi tắm xong xem cũng chưa muộn.

Thứ duy nhất mà anh nhìn thấy chính là hình của một bông hoa nhỏ ở lưng cô, trông rất hút mắt.

Vừa lúc anh bước vào phòng tắm cô liền tung chăn bật dậy nhặt quần áo bị vứt tới tra trên nền nhà mặc vào rồi nhanh chóng ra khỏi phòng.

Lúc anh từ phòng tắm đi ra thì cô đã mất dạng không còn chút tăm tích.

Cô gái này, là đang chơi trò ăn xong chùi mép với anh sao?

5. Chương 5: Lãnh Mục Hàn Trở Về Rồi Ừ?

Boss sủng vợ: Bảo bối, tìm được em thật không dễ!

Au: Sát Sát

Chương 5: Lãnh Mục Hàn trở về rồi ư?

Khi Diệp Tâm về đến nhà đã gần 8h sáng, vừa bước vào cửa cô đã gặp ngay cha mình.

“Ba, sáng nay ba không phải đi làm sao?” Cô thắc mắc khi thấy giờ này mà ba mình vẫn còn ở nhà, bình thường ông chính là một người cuồng công việc quá mức a

~“Có chứ, sáng nay công ti sẽ diễn ra một sự kiện quan trọng, con có muốn đến không?” Diệp Khắc Sinh vừa nói với con gái mình vừa chỉnh lại chiếc cà vạt bị lệch, tư thế vô cùng nho nhã.

“Là sự kiện gì vậy ạ?” Cô tò mò hỏi.

“Lãnh Mục Hàn, thằng bé ấy trở về rồi. Hôm nay ta sẽ giao chức tổng giám đốc Lãnh Diệp cho nó.” Ông cười mãn nguyện như cuối cùng cũng hoàn thành tâm nguyện đời mình.

“Cái gì? Ý ba là con trai của Lãnh thúc, anh ta từ nước ngoài về rồi ư?” Cô ngạc nhiên, âm thanh có chút không được giống của con người, Diệp Khắc Sinh xoa xoa tai của mình. Ông a~ chính là sinh phải đứa con chẳng biết dịu dàng gì hết.

“Nó về chẳng phải rất tốt sao? Có người thay ta cai quản tập đoàn này, ta cuối cùng cũng được dưỡng già rồi.”

Vấn đề mà Diệp Tâm quan tâm không phải là Lãnh Mục Hàn về làm gì, mà thứ cô quan tâm chính là anh và cô có hôn ước từ nhỏ, gia đình anh gặp phải sự cố nên năm 10 tuổi anh đã sang Mĩ ở với ông bà nội, đến nay cũng đã 15 năm.

Lãnh Diệp là công ti do cha của cô và cha anh lập nên, từ khi họ còn trẻ đã có quan hệ thân thiết. Năm Lãnh Mục Hàn 5 tuổi, cha mẹ cô sinh ra cô rồi phụ huynh hai bên gia đình cứ thế mà lập nên hôn sự cho hai đứa trẻ là cô và anh.

Nhưng khi anh vừa được 10 tuổi, ba mẹ anh mất do tai nạn giao thông, anh sang Mĩ sống với ông bà nội. Ba cô từ đó trở đi vẫn luôn nuôi một tâm nguyện sẽ giao lại công ti này cho anh tiếp quản, cuối cùng cũng sắp thành hiện thực rồi.

“Con không muốn đi đâu.”

“Vậy được, ta không ép con.” Nói rồi Diệp Khắc Sinh đi ra cửa, đang chuẩn bị đến công ti thì bị cô gọi lại.

“Ba, con có chuyện muốn nói.” Cô ngập ngừng.

“Có chuyện gì?”

“Con... Muốn đi du học.”

Ba cô ngạc nhiên, đứng im nhìn cô chăm chăm. Một lúc sau, ông mới hỏi:

“Ngày trước ta muốn con đi, con không chịu, sao tự nhiên giờ lại đòi đi?”

“Con là muốn học sâu hơn về kinh doanh mà, ba cho con đi đi nha~” cô lay lay cánh tay ba mình, cách này vô cùng hiệu quả a

~“Được rồi, ta sẽ cho người thu xếp.”

Khi bóng cha đã đi khuất, Diệp Tâm mới lặng lẽ ngồi xuống ghế. Bị bạn trai phản bội, nói cô không buồn là nói dối.

Cô và Mộ Tư Hàm tại nơi đây đã có quá nhiều kỉ niệm với nhau, nếu cô còn ở lại đây sợ rằng sẽ không quên được hẳn ta.

Con người, dù có mạnh mẽ đến mấy thì cũng có một khoảng yếu đuối của riêng mình, Diệp Tâm cũng không phải ngoại lệ.

6. Chương 6: Anh Cũng Chỉ Hèn Hạ Được Như Vậy Mà Thôi

Boss sủng vợ: Bảo bối, tìm được em thật không dễ!

Au: Sát Sát

Chương 6: Anh cũng chỉ hèn hạ được như vậy mà thôi

Lãnh Mục Hàn sai người điều tra về tung tích của cô gái hôm qua đã qua đêm với mình, một lát sau thư kí anh bước vào, nói:

“Lãnh tổng!”

“Nói đi.” Anh lãnh đạm nói

“Dạ thưa, không tìm thấy bất cứ dấu vết nào về cô gái tối qua vào phòng anh hết.”

Vừa nghe đến đây mi tâm anh khẽ nhíu lại, tỏ vẻ bất mãn. Thư kí Dương bên cạnh cũng vì thế mà trở nên phát run.

“Hỏi lễ tân chưa? Còn camera ghi hình hình thì sao?”

“Dạ lễ tân nói không có ai đặt phòng bên cạnh phòng anh cả, camera đã bị xoá mất, tôi đã cho người khôi phục dữ liệu nhưng không thể. Xin lỗi anh!”

Lãnh Mục Hàn nào biết, Diệp Tâm đã yêu cầu lễ tân giữ bí mật còn về phần camera, cô chính là một cao thủ chuyên ngành IT, việc xoá nó vĩnh viễn đối với cô chẳng khó gì.

Cô đã thành công tiêu hủy chứng cứ về việc hoan lạc của mình, không để lại chút dấu vết.

Lãnh Mục Hàn cho người lui ra ngoài, anh một mình trong phòng trầm ngâm suy nghĩ. Nhớ lại thân thể của cô gái tối qua nằm dưới anh rên rỉ, vòng eo nhỏ bé cùng với bờ môi quyến rũ khiến anh hết lần này đến

lần khác lên đến đỉnh cao của sự thỏa mãn. Một cô gái tuyệt vời như vậy cuối cùng chỉ cho anh thấy được hình bông hoa trên lưng, anh biết tìm cô thế nào được chứ.

Tiếng điện thoại cắt đứt mạch suy nghĩ của anh, là thư kí Dương gọi tới.

“Lãnh tổng, sự kiện tại Lãnh Diệp đã tới giờ rồi.”

“Tôi biết rồi.”

Tại một nơi khác

Đường Mộc Nhiên trợn mắt há mồm khi vừa nghe Diệp Tâm thông báo mình sẽ ra nước ngoài, dự báo một trận cuồng phong sắp ập đến a

~“ WTF? Cậu sẽ ra nước ngoài, vậy ai chơi với mình, ai mua sắm cùng mình, ai... Ừm..” Âm thanh của cô to đến nỗi tất cả mọi người đều phải quay lại nhìn.

Diệp Tâm phải lấy tay bịt miệng cô lại nếu không sợ rằng cô sẽ làm kính quán cà phê này nứt ra mất.

“Đại tiểu thư của tôi ơi, cậu không thể nói nhỏ hơn được hay sao?”

“Vậy cậu nói xem tại sao đang yên đang lành lại đòi ra nước ngoài?”

Diệp Tâm khẽ nhấp một ngụm cà phê, điềm tĩnh nói:

“Mình và Mộ Tư Hàm chia tay rồi, mình muốn ra nước ngoài một thời gian, cũng là để trau dồi thêm kiến thức về kinh doanh.”

“Anh ta phản bội cậu đúng không? Ngay từ đầu mình đã biết loại người đó không có gì tốt mà.” Vừa nói, Mộc Nhiên vừa đập bàn, lại một lần nữa bàn của cô trở thành tâm điểm của sự chú ý.

Mộc tử, chị có thể thực nữ một xú được không a

~Đúng lúc đó, Mộ Tư Hàm từ ngoài cửa bước vào, thật trùng hợp.

Mộc Nhiên nhìn sang Diệp Tâm, thấy cô vẫn thản nhiên thì mới yên lòng.

“Diệp Tử, để đại tỉ đây trút giận hộ cậu, cậu tuyệt đối đừng manh động, ảnh hưởng đến hình tượng.” Mộc Nhiên thực không muốn chứng kiến cảnh Diệp Tâm xử lí Mộ Tư Hàm, nếu chuyện đó xảy ra thì chắc chắn mai hai cô lên trang nhất a~ Điều này chính là cực hình.

Mộ Tư Hàm nhìn thấy hai cô liền đi thẳng tới, ánh mắt hằn nhìn Diệp Tâm không dời.

“Mộ Tư Hàm, anh còn dám tới tìm Diệp Tử hay sao?” Mộc Nhiên vừa lườm vừa chua ngoa nói.

“Tâm Tâm, anh biết hôm qua là mình không đúng nhưng anh hứa với em nhất định không có lần sau, xin em hãy tha thứ cho anh.”

Lời nói của hắn nghe sao mà tha thiết thế, cộng cả khuôn mặt hối lỗi kia thực khiến người ta cảm động. Nếu không phải biết rõ bộ mặt của Mộ Tư Hàm, Mộc Nhiên thật không dám chắc mình sẽ thay hắn nói giúp với Diệp Tâm.

“Vậy anh nói thử xem tại sao Diệp Tử phải tha thứ cho anh?”

“Vì chúng tôi còn yêu nhau.” Hắn trả lời

“Yêu nhau, vậy được, chân cô ấy bẩn rồi anh còn không mau lau đi.”

Mộc Nhiên chỉ tiện nói đùa một câu như thế nhưng không ngờ hắn lại làm thật. Con người vì danh lợi mà có thể làm tất cả, Mộ Tư Hàm chính là một người như thế.

Đúng lúc hắn đụng vào chân Diệp Tâm, cô liền rút chân lại. Đối với loại người này dù là bất cứ bộ phận nào trên người hắn chạm vào cô đều thấy rất bẩn.

“Mộ Tư Hàm, anh cũng chỉ có thể hèn hạ được như vậy mà thôi.”

7. Chương 7: Lần Đầu Gặp Mặt Là Oan Gia

Boss sủng vợ: Bảo bối, tìm được em thật không dễ!

Au: Sát Sát

Chương 7: Lần đầu gặp mặt là oan gia

Một tuần sau, Diệp Tâm sang Mỹ du học.

Trước khi đi, cô và Đường Mộc Nhiên đã có một cuộc chia tay “đắm nước mắt”.

“Diệp Tử, cậu đi rồi mình tớ biết chơi cùng ai? Hic...” Mộc Nhiên giả vờ đưa tay lên chấm nước mắt.

“Thôi đi đại tí, cậu đã nói câu này mấy chục lần rồi. Mình đi có ba năm thôi chứ có phải cả đời đâu.”

“Nhưng mình nhớ.”

“Được rồi, ngày nào mình cũng gọi điện cho cậu được chưa?”

Diệp Tâm ôm cô vào lòng, thể hiện sự tiếc nuối khi xa nhau.

Hai người chơi với nhau cũng 5 năm rồi, có gì cũng cùng nhau chia sẻ, chưa một lần cãi vã, nếu không phải chung một giới tính thì chắc chắn người ta sẽ nghĩ bọn họ yêu nhau a

~[Sát: Ô thế không phải hai tí bị les ư?

Đồng thanh: Mà muốn chết à?]

“Thôi mình đi đây!” Nói rồi Diệp Tâm tiến về hướng chiếc máy bay. Đến khi máy bay đã cất cánh Đường Mộc Nhiên vẫn còn đứng đó.

Lần này là cô khóc thật!

Ba năm sau

~Một cô gái từ trên máy bay bước xuống, trên người toát ra khí chất bức người. Ai đi qua cô cũng phải quay lại nhìn, vì cô quá đẹp.

Diệp Tâm hoàn thành khoá học sớm nên được về nước trước 1 tháng, cô muốn tạo sự bất ngờ nên không thông báo cho ai về việc này.

Việc đầu tiên cô làm khi về nước, chính là đến trong tâm thương mại để mua quà tặng cho Mộc Nhiên và ba mình.

Sau khi chọn xong một bộ vest, Diệp Tâm đến quầy trang sức để chọn dây chuyền.

Vòng đi vòng lại, cuối cùng cô cũng để mắt tới một sợi dây chuyền bạch kim, còn có treo thêm hình một giọt nước trông rất hút mắt.

“Tôi lấy cái này!” Cả hai đồng thanh

Diệp Tâm cảm thấy có gì đó không đúng liền quay sang bên cạnh thì thấy một đôi nam nữ dục xong đang để mắt tới sợi dây chuyền cô chọn.

“Hàn, người ta là muốn cái kia cơ.” Chỉ vào sợi dây bạch kim, giọng nũng nịu.

“Được, gói sợi dây đó lại cho tôi đi!”

Tận mắt chứng kiến thứ mình yêu thích sắp vào tay người khác, Diệp Tâm cô nhất định không để điều đó xảy ra.

“Khoan đã, là tôi chọn nó trước cơ mà.”

“Tôi không quan tâm vấn đề này.” Lãnh Mực Hàn buông một câu lạnh nhạt.

Nghe giọng đó mà Diệp Tâm muốn sôi tiết, cái gì mà không quan tâm, cái gì mà không quan tâm hả?

“Vị tiên sinh này, nhìn anh cũng giống người biết lí lẽ nhưng sao không hiểu đạo lí như vậy? Ai đến trước thì người ấy được mua, OK?”

“Cũng đâu có ai chứng kiến cô đến trước chúng tôi.”

Nhân viên bán hàng chỉ biết câm nín.

“Đúng vậy, mà cô có biết cái này trị giá bao nhiêu không? Sợ rằng cô bán mình đi cũng không trả nổi đâu.”
Ả nữ nhân bên cạnh Lãnh Mục Hàn tiếp lời, từng câu từng chữ phát ra đều mang theo ý khinh bỉ.

Diệp Tâm bực thật rồi. Khốn nạn, hổ không tái xuất thì tưởng bà đây là hello kitty à?

“Vậy cô mua nổi sao? Có lẽ từng thứ trên người cô cũng nhờ đi với những người đàn ông như tiên sinh đây mà có cả, tỏ ra thanh cao cái gì?” Cô nhếch mép nói, từng câu từng chữ đều đánh trúng tim đen của ả.

“Cô” Ả bực dọc dơ tay định tát cô thì bị cô giữ lại, hất tay ả ra, cô nói:

“Đừng nghĩ ai cô cũng có thể đánh được, lần sau để tôi thấy cô đánh người nữa thì không chắc là tôi sẽ để yên đâu.” Cô nhìn sợi dây bạch kim một lần nữa, bỗng dưng cảm thấy nó không còn đẹp nữa, liền nói với nhân viên ở quầy: “Còn nó, tôi hết hứng lấy rồi!”

Trước khi rời đi Diệp Tâm còn liếc nhìn Lãnh Mục Hàn một cái, khẽ nhếch môi khinh bỉ. Lòng cô cảm thấy dụi đi không ít.

Khi bóng cô đã khuất sau dãy hành lang, anh cũng chuẩn bị rời khỏi thì tay bị ra giữ lại.

“Hàn, anh đi đâu vậy? Vẫn chưa mua mà.”

Anh khẽ nhăn mày, khuôn mặt hiện vài tia chán ghét. Lấy một cặp tiền nhét vào tay ả, anh nói:

“Lần sau đừng để tôi thấy cô xuất hiện trước mặt tôi.” Nói rồi anh vội đi, còn ả thì nói với theo bóng lưng anh:

“Hàn, em đã làm gì sai sao? Anh nói đi em sẽ sửa mà. Hàn...” Ả nói vậy nhưng anh đâu để ý, anh còn đang mãi đuổi theo cô.

Được một đoạn đã không thấy bóng cô đâu nữa, anh đành ngừng lại.

Lãnh Mục Hàn vừa rời đi đột nhiên cảm thấy, cách nói chuyện của cô quá giống với cô gái tối hôm đó. Người con gái khiến anh sau một đêm liền không thể nào quên.

8. Chương 8: Chào Anh, Tổng Giám Đốc!

Boss sủng vợ: Bảo bối, tìm được em thật không dễ!

Au: Sát Sát

Chương 8: Chào anh, tổng giám đốc!

Diệp Tâm trở về nhà khiến ba cô vừa ngạc nhiên vừa vui mừng. Ông ôm cô vào lòng xoa đầu cô dịu dàng nói:

“Cuối cùng con đã về, ta rất nhớ con a~”

“Ba ba đại nhân, tháng nào người cũng đến thăm con đó, có thể đừng biểu hiện như nghìn năm xa cách như vậy có được không?”

“Ôi cái con bé này, có cần vô tình với cha mình như vậy không?” Ngừng một chút, như sực nhớ ra điều gì, ông nói tiếp: “À, lần này con về định làm công việc gì?”

Cuối cùng cha cô cũng nói đến vấn đề trọng tâm, Diệp Tâm hào hứng trả lời:

“Con muốn vào làm trong Lãnh Diệp!”

“Vây được, ta sẽ gọi người xếp cho con làm trưởng phòng kinh doanh.” Ông đang toan gọi điện thì bị cô giữ lại, nói:

“Ba, nếu con vừa vào công ti mà đã làm trưởng phòng thì người ta sẽ không khỏi dị nghị, con muốn làm một nhân viên bình thường trước và tạm thời ba đừng công bố thân phận của con vội.”

Cô thực không muốn mỗi ngày vào công ti đều nhận được ánh mắt dò xét của mọi người. Làm việc trong một môi trường như vậy rất khó chịu.

Suy nghĩ một lúc ba cô mới đồng ý đề nghị này, cô vui mừng chạy đi tìm Đường Mộc Nhiên đập phá một trận.

Ngày hôm sau

Diệp Tâm hôm nay dậy sớm hơn mọi khi, cô chuẩn bị mọi thứ thật hoàn hảo để đến trình diện công ti.

Vừa bước vào cổng đã có bao nhiêu ánh mắt đổ dồn về phía cô, bởi vì cô quá đẹp.

Một cô gái trong đám đông tiến tới phía cô.

“Xin hỏi, cô có phải là cô Diệp không?” Doãn Nghi lịch sự hỏi.

“Đúng vậy, tôi tên Diệp Tâm.” Cô trả lời

Ở đằng xa có mấy tiếng xì xào bàn tán:

“Cô ta chính là Diệp Tâm, người mà tối qua chủ tịch gọi đến bảo sắp xếp chỗ làm đó sao?”

“Đúng vậy, có khi nào cô ta là tình nhân của chủ tịch không?” Một người khác nói

“Nếu đúng là như vậy, thì chắc chắn cô ta thất sủng rồi.”

“Vì sao cô biết?” Cả đám đồng thanh

“Mấy người không thấy sao, cô ta cũng chỉ được làm một nhân viên quèn mà thôi.” Nguyệt Thanh bước tới hoà vào đám đông, mọi người đều tán thưởng ý kiến của cô ta.

Lão Diệp à, con là không cố ý ảnh hưởng đến danh tiếng của người a~ Là do đám nhân viên của người quá thích lo chuyện bao đồng đi.

Ý định sống yên ổn trong công ti của Diệp Tâm trở nên mơ hồ dần.

“Cô Diệp, từ nay cô sẽ là nhân viên bên phòng tài vụ, mời cô đi theo tôi.”

Diệp Tâm đang định đi theo Doãn Nghi thì có một giọng nói vang lên giữ chân hai người lại.

“Khoan đã!” Lãnh Mục Hàn đứng ở cửa thang máy nói, từ xa anh thấy bóng lưng của cô đã nhận ra ngay là cô gái hôm qua ở trong trung tâm thương mại.

Diệp Tâm vừa quay người lại đã nhìn thấy anh, giật mình suýt nữa thì tim bắn ra ngoài.

Giật giật tay áo Doãn Nghi, cô hỏi nhỏ:

“Anh ta là...”

“Tổng giám đốc của chúng ta, Lãnh Mục Hàn.”

Fuck, anh ta là Lãnh Mục Hàn? Vây hôm qua cô chọc phải tổ kiến rồi sao? Ôi, hôm qua trước khi đi cô còn nhếch môi khinh bỉ hắn nữa.

Nếu ban nãy cô còn có tia hi vọng an ổn bám trụ trong công ti thì bây giờ hi vọng ấy theo Lãnh Mục Hàn mà bay đi mất rồi.

“Lãnh tổng!” Doãn Nghi và mọi người xung quanh cúi người chào anh.

Thấy vậy cô cũng chào theo mọi người:

“Chào anh, tổng giám đốc!” Cô vừa ngẩng đầu lên là đã thấy anh ở ngay trước mặt mình, hận không thể đào hố chui xuống đất trốn cho rồi.

“Cô, làm thư kí của tôi.” Anh nói, mặt vẫn không đổi sắc nhưng nhiệt độ dường như giảm đi rất nhiều.

Hàn khí, là hàn khí đó!

“Vâng...” Cô miễn cưỡng trả lời.

Nhìn nụ cười đều đặn của anh mà cô không khỏi buồn bực trong lòng.

Nếu không phải vì đại sự thì lão nương còn khuya mới sợ anh nhé!

Ở bên kia Nguyệt Thanh đang tức lộn ruột, cô ta cố gắng nhiều như vậy mà cũng không được Lãnh Mục Hàn để ý, Diệp Tâm vì cái gì mà vừa vào đã được ưu ái như vậy?

9. Chương 9: Hàn Mặt Lạnh ư?

Boss sủng vợ: Bảo bối, tìm được em thật không dễ!

Au: Sát Sát

Chương 9: Hàn mặt lạnh ư?

Diệp Tâm theo Lãnh Mục Hàn lên phòng làm việc của anh ở tầng thứ 25. Hồi cô còn nhỏ từng đến đây một lần nhưng cách bài trí bây giờ rất khác lúc đó.

Căn phòng của anh rất rộng, gam màu chủ đạo là trắng đen, vừa tao nhã, vừa mang theo sự lạnh lùng, giống như tính cách của anh.

“Cô tên gì?” Anh lên tiếng hỏi phá vỡ sự im lặng giữa hai người

“Diệp Tâm.” Cô trả lời

“Không ngờ một người có tranh mua sợi dây chuyền có giá cắt cổ với tôi lại là một nhân viên quen.”

Này này này, đang khinh tôi đấy à?

Diệp Tâm tức đến nổi muốn phi ngay đến mà xé xác anh ra, đem đi chấm muối ớt ăn.

Kiểm chế, phải kiểm chế a

~“Hôm qua là tôi mắt không thấy thái sơn, chộc nhằm Lãnh tổng, mong anh lượng thứ cho.” Diệp Tâm nở một nụ cười phải gọi là vô cùng sáng lạng, khẽ cúi đầu tỏ vẻ hối lỗi.

Lãnh Mục Hàn thấy vậy nhếch môi cười thỏa mãn. Cô gái, tôi phải cho cô biết thế nào là đụng phải Lãnh Mục Hàn tôi!

“Được rồi, tôi bỏ qua cho cô, mau đi thống kê hết tài liệu về tình hình của công ti trong vòng 5 năm qua mang tới phòng tôi, cho cô 2 tiếng!” Anh bỏ lại một câu rồi đi vào phòng làm việc của mình, còn lại cô đứng đó ngơ ngác cố phân tích hết câu nói của nói của anh.

Lãnh Mục Hàn, anh thế này mà gọi là bỏ qua à? Rõ ràng là đang tìm cách hành hạ cô đây mà.

Diệp Tâm trong lòng khóc 1098 dòng sông, chữ rửa anh mấy nghìn câu.

Hàn mặt lạnh, anh là tên khốn kiếp!

Hàn mặt lạnh, anh lấy việc công trả thù tư!

Hàn mặt lạnh....

Hàn mặt lạnh....

“Cô còn đứng đó là không hoàn thành kịp, lương tháng này đừng mong lấy.” Anh từ bên trong nói vọng ra khi thấy cô vẫn đang đứng đó miệng lẩm bẩm, không dùng não anh cũng biết cô đang chửi anh.

Diệp Tâm giật mình nhanh chóng chạy đi làm việc, xem chừng cuộc sống của cô sau này không dễ dàng rồi.

Hai tiếng sau

Chạy đông chạy tây hỏi tìm tài liệu, cuối cùng Diệp Tâm cũng ôm được đồng tài liệu cao ngất kệ nệ đi vào phòng anh.

Lãnh Mục Hàn đang xem hợp đồng cũng phải ngược lên nhìn. Cô gái này, hiệu suất làm việc cũng không tồi.

“Lãnh tổng, tài liệu anh cần!” Diệp Tâm đặt đồng tài liệu xuống bàn để nó phát ra tiếng động rõ to, gần từng chữ nói.

“Được rồi, cô đi pha cà phê cho tôi đi!” Anh thản nhiên nói

Cô nhìn anh với anh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống, Lãnh Mục Hàn, anh ức hiếp người quá đáng!

Nhịn, nhất định phải nhịn. Nếu cô đã quyết định đi theo con đường này thì kiên nhẫn chính là yếu tố quan trọng nhất.

Cả ngày hôm ấy, cô bị anh sai hết từ việc này đến việc khác, khiến cô mệt đến nỗi thở không ra hơi.

Chờ mãi cũng đến giờ tan làm, chưa bao giờ cô thấy yêu giây phút này như thế.

Ra khỏi công ti, Diệp Tâm lập tức gọi điện cho Đường Mộc Nhiên.

“Mộc Mộc, cậu mau đến đón mình...”

“Diệp Tử, cậu vừa ”vận động trên giường” xong đấy à? Giọng nói sao nghe mệt mỏi thế?” Đầu dây bên kia trả lời

“Làm tình cũng không mệt thế này, tên Hàn mặt lạnh hành hạ tớ sắp chết đây rồi.”

“Hàn mặt lạnh ư?” Đúng lúc đó, một giọng nói vang lên, mang theo nhiệt độ nơi đó hạ xuống bằng không.

Lãnh Mục Hàn, sao anh ta lại ở đây?

Nội tâm cô gào thét mãnh liệt, Diệp Tâm, lần này mi thảm rồi!

10. Chương 10: Hãm Hại

Boss sủng vợ: Bảo bối, tìm được em thật không dễ!

Au: Sát Sát

Chương 10: Hãm hại

“Hàn mặt lạnh ư?”

Diệp Tâm chậm rãi xoay người, nhìn thấy mặt người nào đó liền lập tức muốn chui xuống đất.

“Tổng... Tổng giám đốc, anh hiểu nhầm rồi, tôi không phải nói anh a~”

“Tôi đâu bảo cô nói tôi, là cô tự nhận!”

Diệp Tâm trước nay đều cho rằng mình có tài ăn nói, khiến đối phương cứng họng trước mình với cô chẳng có gì khó khăn.

Bây giờ lại chính cô cứng họng trước người ta, thực không có cái nhục nào bằng cái nhục này.

Anh cứ thản nhiên đứng đó nhìn cô, như đang xem thú vui. Cô gái này, lúc tức giận cũng khá đáng yêu!

Lãnh Mộc Hàn, mày đang thấy cô ta đáng yêu sao? Không thể nào!

“Cô chắc là thấy công việc chưa đủ nhiều rồi, vậy ngày mai tôi sẽ khiến cô phát huy hết năng lực của mình, để cô đỡ phải ra ngoài nói tôi mặt lạnh nữa.”

Đúng thế, lúc đấy thì lấy đâu ra hơi mà chửi anh.

Đồ tư bản độc ác!

Đến khi anh đã đi xa, cô vẫn còn uất ức đứng đó. Thật muốn có gấu để trút giận a

~Ở đằng xa, có hai người phụ nữ đang tức giận vô cùng. Một người nói:

“Nguyệt tử, chị định cứ để yên cho cô ta như vậy sao? Vừa vào đã định cướp mất Lãnh tổng của chị rồi.”

Nguyệt Thanh nghiêng răng kèn kẹt, đôi mắt nhìn cô như muốn ăn tươi nuốt sống, gần từng chữ nói:

“Nghĩ sao chị cho phép cô ta cướp mất ”người đàn ông của mình“? Nhất định phải khiến cô ta biết Nguyệt Thanh này là ai.”

Này này, ai là người đàn ông của cô thế?

“Vậy chị định làm gì?”

“Lại đây, chị nói cho nghe.” Hai người thì thầm to nhỏ một lúc, cuối cùng cả hai cười đắc ý, nhìn theo bóng cô dời đi.

Diệp Tâm cô đâu biết, mới ngày đầu tiên đã gặp nhiều chuyện như vậy.

Sáng hôm sau

Diệp Tâm đến công ti sớm hơn hôm qua, hầu như mọi người đều chưa đến.

Vừa vào cửa, cô đã gặp Doãn Nghi.

“Chào buổi sáng!”

“Chào!” Cô lên tiếng đáp lại.

Diệp Tâm bây giờ mới có cơ hội nhìn kĩ Doãn Nghi, cô ấy là một cô gái có dáng người siêu chuẩn. Muốn ngực có ngực, muốn hông có hông, rất thu hút ánh mắt người nhìn dù chỉ mặc bộ đồ công sở bình thường và trang điểm nhẹ. Cô thích những người như thế này.

“Dù sao cũng chưa đến giờ làm, muốn nói chuyện phiếm chút không?” Doãn Nghi ra đề nghị

“Được chứ, tôi cũng đang rảnh a~”

Doãn Nghi lớn hơn cô một tuổi nên cô gọi cô ấy bằng chị, hai người nói chuyện rất hợp nhau. Được một lúc, Doãn Nghi nói:

“À, chị muốn nói với em chuyện này.”

“Chuyện gì vậy ạ?”

“Chính là...”

.....

Nghỉ buổi trưa, Diệp Tâm cùng Doãn Nghi xuống căn-tin để ăn trưa, vừa ngồi xuống một bàn trống thì bên kia Nguyệt Thanh và Âu Duy cũng ngồi ngay đối diện hai người.

Diệp Tâm nói:

“Chị Nghi, đi rửa tay cùng em đi.”

“Cũng được.” Nói rồi cả hai người cùng dời đi.

Lúc này, căn-tin không có ai, Nguyệt Thanh càng có cơ hội chơi xấu Diệp Tâm. Nhìn ly latte, cô ta cười mãn nguyện.

Lúc Diệp Tâm quay lại, việc đầu tiên cô làm là uống nước, đây là thói quen của cô.

Chưa đầy một phút sau, cô đã bày ra khuôn mặt nhăn nhó, ôm bụng kêu đau.

“Diệp Tâm, em sao vậy?” Doãn Nghi quan tâm hỏi

“Em không rõ, nhưng bụng em đau quá.”

11. Chương 11: Cô Chơi Tôi Một, Tôi Trả Gấp Mười

Boss sủng vợ: Bảo bối, tìm được em thật không dễ!

Au: Sát Sát

Chương 11: Cô chơi tôi một, tôi trả gấp mười

“Chị Nghi, em đau bụng quá, em phải vào nhà vệ sinh một chút.” Diệp Tâm nói rồi ôm bụng chạy đi vệ sinh. Bên kia, Nguyệt Thanh và Âu Duy cũng đứng dậy đi theo cô.

Khi cô vào bên trong, hai ả ở bên ngoài cười như được mùa.

Kế hoạch thành công rồi!

Một lúc sau.

Cô quay trở lại bàn ăn, khẽ liếc hai người kia một chút. Doãn Nghi hỏi:

“Em ổn chứ?”

“Em không sao.” Cô trả lời, nháy mắt với Doãn Nghi.

Ở bên kia vọng lại tiếng của Nguyệt Thanh:

“Tiểu Duy, em có thấy hôm nay cà phê có vị hơi lạ không?” Nguyệt Thanh hỏi

“Hình như thế, em cũng thấy lạ.”

Vừa dứt câu, cả hai cùng ôm bụng mặt nhăn nhó, không ai bảo ai nhanh chóng chạy vào nhà vệ sinh.

Lần này đến lượt Diệp Tâm cười mãn nguyện.

Cô chơi tôi một, tôi trả gấp 10!

Lần này cô phải cảm ơn Doãn Nghi, nếu không có cô ấy chắc chắn người trong nhà vệ sinh bây giờ là cô rồi. Sau này, cô nhất định phải cẩn thận một chút, thế giới này không phải ai cũng tốt.

Điện thoại trong túi cô rung lên, một tin nhắn được gửi đến từ nước ngoài.

“Em khỏe không? Mới về nước mấy ngày mà quên mất anh rồi à?”

Là Bùi Cảnh Sơ, đã hứa sau khi về nước sẽ gọi cho anh mà cô quên mất. Vội vàng trả lời tin nhắn, cô quên cả việc đã hết giờ nghỉ trưa.

“Oh, em xin lỗi! Tại mấy ngày nay em bận quá.”

“Không sao, em nghỉ ngơi tốt là được.”

Thấy chưa thấy chưa, người ta ôn nhu như vậy, dịu dàng như vậy, đâu có như tên Lãnh Mục Hàn chết tiệt kia, suốt ngày chỉ biết sai vặt người khác.

Đúng lúc này, tin nhắn của Lãnh Mục Hàn cũng được gửi đến:

“Diệp Tâm, cô chết ở đâu rồi à?”

Nhìn lại đồng hồ, cô đã muộn 5 phút.

“Em đâu rồi?”

“Xin lỗi, giờ em bận rồi, liên lạc anh sau.” Sau khi trả lời Bùi Cảnh Sơ, cô nhanh chóng lên phòng làm việc.

“Lãnh tổng, xin lỗi tôi...” Cô mở cửa vào, vừa thở hổn hển vừa nói. Còn chưa kịp nói hết câu, cảnh tượng trong phòng bây giờ khiến cô ngỡ ngàng.

Lãnh Mục Hàn đang ôm eo một ả đàn bà, lại là một người có thân hình khủng. Ngực to, mông cong, thân thể mềm mại dí sát vào người anh. Còn Lãnh Mục Hàn đang điên cuồng hôn ả, bàn tay không ngừng di động trên ngực ả.

Lãnh Mục Hàn, khẩu vị của anh cũng quá nặng đi!

Thấy có tiếng động, ả nữ nhân liền luyến tiếc đẩy anh ra, giọng nói nũng nịu:

“Hàn a~ Nhân viên của anh cũng không biết gõ cửa trước khi vào à?”

Này này, định hại chết lão nương à?

“Khụ... Diệp Tâm, cô có việc gì sao?” Mặt anh như bị người ta bắt quả tang, nhưng giọng vẫn điềm tĩnh lạ thường.

“Không phải anh tìm tôi sao?” Cô hỏi, rõ ràng anh nhắn tin hỏi cô đang ở đâu còn gì.

“Đã đến đây rồi thì đi lấy nước cho cô ấy đi” anh quay sang ả kia hỏi: “Cô muốn uống gì?”

“Người ta là muốn uống nước ép nho a~”

Má, đây là đang muốn hành hạ cô à? Thứ đấy phải ra ngoài công ti mới mua được a~

12. Chương 12: Rung Động Sao?

Boss sủng vợ: Bảo bối, tìm được em thật không dễ!

Au: Sát Sát

Chương 12: Rung động sao?

“Tôi không đi!” Diệp Tâm khinh bỉ nhìn ả, tình nhân của tổng tài thích sai ai thì sai à?

“Cô... Cô dám không nghe lệnh của cấp trên sao?” ả tức giận nói

“Cô là cấp trên của tôi à? Dù sao cũng chỉ là ”gái” mà thôi.”

Diệp Tâm bây giờ chẳng thềm để ý đến ả là nữ nhân của ai nữa, dám coi thường cô, cô sẽ khiến ả ta tức chết.

Đúng như Diệp Tâm mong muốn, ả thẹn quá hoá giận, dơ tay định lên định tát cô thì bị một bàn tay khác giữ lại.

Bàn tay đó chắc chắn không phải của cô!

Lãnh Mục Hàn im lặng không lên tiếng, hất bàn tay của ả ra, khiến ả mất thăng bằng ngã về đằng sau.

“Hàn, sao anh không để em dạy cô ta một bài học?” Giọng ả ồm ồm

“Tôi có cho phép cô đụng vào cô ấy sao? Còn không mau rút.”

Thấy sắc mặt của anh không tốt, ả nhanh chóng lấy túi xách của mình rồi chạy ra ngoài.

Diệp Tâm trong lòng vô cùng khoan khoái, nhưng cô thực không hiểu, Lãnh Mục Hàn vì cái gì mà giúp cô? Hắn ta không phải thích hành hạ cô lắm à?

Chính anh cũng không thể hiểu nổi mình, đối với cô gái mới gặp ba ngày này lại có cảm giác muốn che chở.

Khoảnh khắc cô cãi nhau với ả, anh lại nhớ đến giọng nói của cô gái kia: “Tôi muốn anh!”, hai người quả thực có cách nói chuyện quá giống nhau. Cái kiểu ăn nói không sợ trời đất này, anh không thể nào quên.

Diệp Tâm kiễng chân lên lấy tay áp vào trán anh, khoảnh khắc đó, tim ai khẽ chệch đi vài nhịp.

Là rung động sao?

“Cô làm gì vậy?”

“Xem thử xem anh có sốt không.” Cô trả lời

“Vì sao cô nghĩ tôi sốt?” Anh ngây thơ hỏi

“Vì tự nhiên thấy anh có lương tâm, tưởng anh bị bệnh.”

“Vậy bình thường tôi không có lương tâm à?”

“Không!” Cô trả lời tỉnh bơ rồi đi ra ngoài.

Cô gái này, sao lúc nào cũng có ác cảm với anh thế?

Rút điện thoại ra, anh gọi cho cấp dưới của mình:

“Tìm cho tôi thông tin về Diệp Tâm, tôi cần gấp, cho cậu 20 phút!” Không kịp để người kia trả lời, anh lập tức cúp máy.

20 phút sau

Nhìn màn hình vi tính, khoé môi anh khẽ nhếch lên thành một đường cong hoàn mỹ.

“Thì ra, cô chính là vị hôn thê của tôi. Diệp Tâm, Lãnh Mục Hàn này quyết thu phục cô.”

13. Chương 13: Bù Cảnh Sơ

Boss sủng vợ: Bảo bối, tìm được em thật không dễ!

Au: Sát Sát

Chương 13: Bù Cảnh Sơ

Thấm thoát Diệp Tâm đã về nước được gần một tuần, mọi thứ xung quanh cô vẫn diễn ra như bình thường trừ việc Lãnh Mục Hàn ngày nào cũng sai cô làm hết việc này đến việc khác dù là mấy việc vô cùng nhỏ. Chẳng hạn như:

Cô đang ngồi tám với Doãn Nghi ở phòng cô ấy tại tầng 3, anh gọi bảo cô có việc gấp, muốn cô lên giải quyết. Lên đến nơi, cô hỏi anh có việc gì, anh trả lời:

“Lấy tập tài liệu kia lại đây cho tôi!”

Mẹ kiếp, nó cách anh còn chưa đến 3m, vậy mà bắt người ta leo hơn 20 tầng lên đây chỉ để lấy nó, anh bị thần kinh à?

Còn vô số lần khác nữa, từ đó cô đã đúc kết ra một chân lí: não của Lãnh Mục Hàn chắc chắn có vấn đề!

Ngày hôm đó, Lãnh Mộc Hàn muốn cô cùng anh tới gặp đối tác.

Vừa đến chỗ hẹn, tên giám đốc của công ti kia đã nhìn cô từ trên xuống dưới một lượt, đôi mắt hần toát lên vẻ háo sắc, Lãnh Mộc Hàn thấy vậy liền không hài lòng.

Cuộc nói chuyện ban đầu rất thuận lợi, tên kia hỏi cô:

“Không biết Diệp tiểu thư đây đã có bạn trai chưa?”

“Hừm... Giám đốc Hứa, vấn đề này có vẻ không liên quan đến công việc chúng ta đang bàn.” Anh lên tiếng trả lời

Tên họ Hứa có vẻ không vui, Diệp Tâm đưa tay véo anh một cái.

Lực tay của cô không nhỏ nhưng Lãnh Mộc Hàn mặt không đổi sắc, đứng dậy đi vào nhà vệ sinh.

Được một lúc, điện thoại trong túi của cô rung lên, là tin nhắn của anh:

“Cô nghĩ một cái cố, đến khi tôi ra thì lập tức rời khỏi đó, vào trong xe đợi tôi.”

“Tại sao?”

“Tôi không muốn người khác nghĩ mình bán nhân viên.”

Cái tên này, coi như cũng biết suy nghĩ. Cô từ nãy giờ đối diện với ánh mắt của Hứa Trình Nam đã thấy vô cùng khó chịu rồi.

Khi anh quay lại, cô liền nói:

“Thật ngại quá, xin phép Lãnh tổng và Hứa tổng, tôi có việc phải đi trước rồi.”

“Cô có việc gì quan trọng sao? Có cần tôi đưa đi không?” Hứa Trình Nam quan tâm hỏi

“Không có gì, tôi tự đi được, không dám phiền đến Hứa tổng đâu ạ.”

Khi cô đã khuất sau cánh cửa, Hứa Trình Nam mới ngồi xuống vẻ thất vọng còn Lãnh Mộc Hàn thì khá hài lòng.

Anh bảo cô ngồi trong xe đợi anh nhưng một người như cô sao có thể ngồi yên cho được.

Diệp Tâm xuống xe rồi đi đến một quán ăn ven đường gần đó, mùi thơm từ các xiên thịt nướng tỏa ra khiến cô thèm ăn.

Thường thì mấy tiểu thư con nhà giàu sẽ không ăn vỉa hè, nhưng cô thì khác, cô chỉ cần nhìn quanh một lượt là biết nó có sạch sẽ hay không, thậm chí những món ăn ở đây còn ngon hơn ở trong nhà hàng xa xỉ rất nhiều.

Hồi học cao trung, cô và Đường Mộc Nhiên cũng thường ăn ở quán vỉa hè.

Người bán hàng là một người phụ nữ với gương mặt phúc hậu, bà chọn cho cô một chỗ ngồi rồi lấy thịt nướng cho cô.

Vị ngon của thức ăn khiến cô chăm chú thưởng thức đến nỗi quên mất trời đất, tương dím ở miệng cũng không biết.

Một tờ giấy ăn được đưa đến trước mặt cô, giọng nói trầm ấm vang lên:

“Lau miệng đi!”

Ngẩng đầu lên nhìn người vừa nói chuyện với mình, cô không ngờ tới người này lại xuất hiện ở đây.

Bùi Cảnh Sơ, anh ta trở về rồi!

14. Chương 14: Bùi Cảnh Sơ (2)

Diệp Tâm vô cùng ngạc nhiên trước sự xuất hiện của Bùi Cảnh Sơ, đáng lẽ ra giờ anh nên ở Mỹ mới phải.

Thấy cô nhìn mình không chớp mắt, chiếc khăn giấy vẫn còn đang ở trên không trung, Bùi Cảnh Sơ cười dịu dàng lau miệng giúp cô.

“Anh biết là anh đẹp trai, nhưng em cũng không nhìn tới chảy nước dãi như vậy.”

Diệp Tâm biết là mình bị què, liền lấy lại tâm hồn đang treo ngược cành cây, phản bác:

“Aizza, mới có hơn tuần không gặp mà anh học đâu thói tự kiêu vậy? Anh có đẹp hơn nữa em cũng không thèm!” Như chợt nhớ ra điều gì, cô hỏi tiếp: “Mà sao anh về nước sớm thế?”

“Anh để trái tim mình lạc về nước rồi, nên phải về tìm.”

Diệp Tâm im lặng, anh cũng im lặng.

Bùi Cảnh Sơ thích cô, cả trường đều biết, cô cũng biết nhưng lại giả như không biết, luôn coi anh như anh trai mình.

“Tâm Tâm, đến khi nào em mới chịu mở lòng với anh?”

Tim cô đập nhanh một nhịp, nhìn thẳng vào mắt Bùi Cảnh Sơ, ánh mắt anh thực sáng, rơi vào trái tim đã nguội lạnh của cô. Nhưng tình cảm của cô đối với anh, cô hiểu rõ đó không phải tình yêu.

Đúng lúc cô đang bế tắc, một giọng nói mang theo hàn khí vang lên:

“Diệp Tâm, cô giỏi lắm, tôi bảo cô ngồi trong xe đợi mà cô lại dám không nghe lời à!”

Lãnh Mục Hàn xuất hiện, đem không khí ngai ngùng giữa cô và Bùi Cảnh Sơ xoá hết không còn dấu vết.

Lãnh Mục Hàn liếc nhìn Bùi Cảnh Sơ, cảm thấy thực không vừa mắt.

“Anh là ai?” Cả hai đồng thanh

“Tôi là bạn trai của Tâm Tâm!” Bùi Cảnh Sơ điềm tĩnh trả lời, một câu nói hết sức nhẹ nhàng nhưng có lực sát thương rất nặng a

~Lãnh Mục Hàn ngạc nhiên, Diệp Tâm cũng ngạc nhiên.

Cô quen Bùi Cảnh Sơ đã 3 năm, chưa bao giờ thấy anh tùy tiện xác lập quan hệ với người khác như vậy, mà cô thì chưa đồng ý làm bạn gái anh nha!

“Anh Cảnh Sơ, anh...”

“Tâm Tâm, sự im lặng hồi nãy của em anh đã coi như em tạm đồng ý, cuối tuần anh sẽ đến nhà em.” Nói rồi anh lập tức rời đi giống như sợ nếu ở lại, cô sẽ thẳng thắn từ chối anh.

Bùi Cảnh Sơ vừa nhìn qua đã biết, người đàn ông vừa mới đến có tình cảm không phải bình thường với Diệp Tâm, tuy rằng nói lời trách móc nhưng ánh mắt Lãnh Mục Hàn thập phần ôn nhu, khi nhìn thấy cô ở cùng người khác còn thoáng qua chút tức giận. Nếu anh không nhanh chóng tuyên bố chủ quyền, sợ rằng sẽ bị người khác cướp đi.

Biết rằng cô không thích điều này, nhưng nếu chậm chễ anh thực không an tâm.

Nhìn theo bóng lưng của Bùi Cảnh Sơ, ánh mắt của Lãnh Mục Hàn thập phần âm u, khuôn mặt mang theo sắc lạnh cực độ.

Diệp Tâm khẽ rùng mình, thầm nghĩ nếu anh ta biết vị hôn thê của mình chính là cô, mà lại ở ngay trước mặt anh công khai quan hệ với người đàn ông khác, chắc chắn đem cô nhai sống luôn.

Cô đâu biết, anh đã biết từ lâu rồi, đúng là anh rất muốn nhai sống cô a!

Hàn mặt lạnh: Hừ, dám hồng hạnh vượt tường trước mặt tôi à? Sau này xem tôi làm sao xử lí em!

15. Chương 15: Ghen?

Lãnh Mục Hàn liếc nhìn sang cô, lạnh lùng hỏi:

“Hắn ta là bạn trai cô?”

Gật gật đầu, lại lắc đầu. Câu hỏi này là có ý gì a? Anh ta là đang ghen sao?

Trong đầu Diệp Tâm nghĩ như thế nào liền nói ra như thế, khuôn mặt còn mang theo chút huyền bí:

“Tổng giám đốc, biểu hiện của anh như vậy là đang ghen sao?”

Ghen ư? Lãnh Mục Hàn không hề nghĩ đến định nghĩa này, anh chỉ là cảm thấy trong lòng rất khó chịu, rất muốn làm rõ chuyện này.

“Không... Không có, cô nghĩ mình là ai mà tôi phải ghen vì cô?” Người nào đó bối rối đến mức nói ấp a ấp úng, khuôn mặt anh bây giờ thật dễ thương a!

Diệp Tâm cười cười, đi vòng qua anh, miệng còn lẩm bẩm một câu:

“Rõ ràng là ghen rồi còn cố cãi...”

Mặt Lãnh Mục Hàn đen hơn cả đất nồi, người con gái này dám chê cười anh! Hừ, thật tức chết aaaaa!

Diệp Tâm ngồi khuấy đi khuấy lại ly cà phê, đối diện cô là vẻ mặt sầu não của Đường Mộc Nhiên.

Thở dài, thở dài rồi lại thở dài.

Đến lần thở dài thứ mười mấy của Đường Mộc Nhiên, cô liền không chịu được nữa mà lên tiếng cắt ngang:

“Mộc Mộc, cậu đừng thở dài nữa được không, đau hết cả đầu.”

“Nhưng mình thực sự đang bế tắc muốn chết, không thở dài thì biết làm gì?”

“Vậy nói xem cậu gặp phải chuyện gì?”

Đường Mộc Nhiên uể oải nói: “Hôm trước mình đụng phải một tên điên, khiến người ta gãy tay, hắn ta bắt mình cùng đi đến bệnh viện để kiểm tra, mình đã không đi thì chớ lại còn đạp một cái vào tiểu đê đê của hắn, ai ngờ... ai ngờ hắn lại chính là tên tổng tài bí ẩn của công ti mình, cậu nói xem có phải mình nên đi nhảy cầu trốn tội không a?”

“Nhảy đi, mình ủng hộ!” Diệp Tâm cao hứng nói, miệng còn lưu nụ cười vô cùng gian manh.

Rầm! Bạn học Diệp chính thức bị Đường Mộc Nhiên đạp bay khỏi ghế, ánh mắt cô ấy nhìn cô như muốn nói: Cậu đi chết ngay cho mình!!

Chỉ là nói đùa một câu thôi mà, có cần nhẫn tâm thế không a?

Diệp Tâm lồm cồm bò dậy, nghiêm chỉnh nói:

“Vậy cậu muốn mình giúp thế nào? Có cần mình cho mượn tiền đi bồi thường người ta không?”

Đường Mộc Nhiên lại phóng điện sang chỗ cô, rõ ràng là muốn nói: Mình tìm cậu đến là để mượn tiền à?

Diệp Tâm thu hồi lại vấn đề tiền nong lại, cô biết người bạn này của mình tuy không phải khá giả gì, lại còn rất yêu tiền nhưng những thứ không phải cô ấy làm ra thì sẽ không bao giờ nhận, càng không muốn mắc nợ bất kì ai.

Trong đầu Diệp Tâm liền loé lên một “sáng kiến”, nhìn Đường Mộc Nhiên cười gian tà:

“Mộc Mộc, bây giờ cậu chỉ có một con đường thôi!”

“Là cái gì a?” Khuôn mặt Đường Mộc Nhiên đầy vẻ mong chờ.

“Hiến thân cho anh ta!”

Rầm! Bạn Diệp oanh liệt đo đất lần hai.

16. Chương 16: Lãnh Mục Hàn Là Bóng Đèn Thượng Hạng

Boss sủng vợ: Bảo bối, tìm được em thật không dễ!

Au: Sát Sát

Chương 16: Lãnh Mục Hàn là bóng đèn thượng hạng

Diệp Tâm đang ngồi chuẩn bị tài liệu cho cuộc họp thì có tin nhắn gửi đến:

“Tâm Tâm, tối nay em rảnh không? Chúng ta đi ăn tối cùng nhau nhé!”

Một tuần nay, cô luôn mong Bùi Cảnh Sơ sẽ không liên lạc với cô, Diệp Tâm thực không biết sẽ phải đối diện với anh thế nào, từ chối thẳng thừng có phải quá nhẫn tâm không?

Nhưng nếu không làm rõ, e rằng còn khó xử hơn. Đau đầu, đau đầu a

~Suy nghĩ một lúc, cô liền nhắn tin trả lời: “Được!”

Cất điện thoại vào túi, cô lại cắm đầu vào công việc, không biết rằng cử chỉ của mình từ này giờ đã được một người thu hết vào tầm mắt.

Lãnh Mục Hàn có dùng mộng để nghĩ cũng biết, cô lại nhắn tin với trai a!

~Diệp Tâm bắt taxi đến chỗ hẹn với Bùi Cảnh Sơ, nhà hàng cũng không cách xa công ti cô lắm nên chỉ mất 20 phút là cô đã tới nơi.

Vừa vào đến cửa, cô đã nhìn thấy ngay Bùi Cảnh Sơ ngồi ở một cái bàn cạnh cửa sổ, anh vẫy tay rồi cười với cô. Aizz, nếu là nữ sinh khác thì đã vì nụ cười tỏa nắng này của anh làm mê mẩn rồi, nhưng Diệp Tâm cô không mê trai a~ Đành phụ tấm lòng ai đó rồi.

Nhà hàng này mang hương truyền thống nhiều hơn, có khá nhiều chậu cây cảnh nên khiến người ta rất thoải mái, nói chuyện cũng được tự nhiên hơn.

Bùi Cảnh Sơ lịch sự kéo ghế ngồi cho cô rồi mới quay trở lại bàn của mình, ân cần hỏi:

“Em uống gì?”

“Cà phê đi!”

“Uống cà phê nhiều không tốt đâu.”

“Phục vụ, lấy cà phê cho cô ấy!” Một giọng nói lạnh lùng vang lên, mang theo mùi giấm thoang thoang đâu đây.

Chỉ là, giọng nói này Diệp Tâm cảm thấy thực quen a~ Chẳng lẽ, chẳng lẽ...

Cô còn chưa kịp suy nghĩ xong, Lãnh Mục Hàn đã xuất hiện ngồi xuống ngay bên cạnh cô, còn trưng ra cái bộ mặt “chỗ này là ông đây nên ngồi” nữa.

Diệp Tâm thầm khóc trong lòng, sao lần nào gặp Bùi Cảnh Sơ hần ta cũng xuất hiện vậy? Làm cho cô cảm thấy mình là đang bị “bắt gian” nha!

“Lãnh tiên sinh, anh có phải đi nhầm chỗ rồi không?” Bùi Cảnh Sơ có chút không vui lên tiếng. Cũng phải, gặp hoàn cảnh này ai vui cho nổi.

Mà ai kia vẫn rất thản nhiên, cầm lấy cốc nước lọc trước mặt cô uống một ngụm, điềm tĩnh trả lời:

“Đâu có, tôi là muốn ngồi đây cùng cô ấy” liếc liếc sang bạn Diệp.

“Nhưng đây là cuộc hẹn riêng giữa tôi và Tâm Tâm, chúng tôi muốn có sự riêng tư.”

“Thì hai người cứ nói chuyện riêng tư đi, coi tôi như không khí là được.”

Bùi Cảnh Sơ cạn ngôn, Diệp Tâm càng không có gì để nói. Coi anh như không khí? Có mà anh là bóng đèn thì có, mà còn lại là loại bóng đèn thượng hạng.

17. Chương 17: Cô Ấy Là Vị Hôn Thê Của Tôi!

Lãnh Mục Hàn cứ thản nhiên xoay xoay ly nước, mặt thì giống không để tâm tới hai người kia nhưng trong lòng đã lộn hết cả lên.

Diệp Tâm lén quan sát nét mặt của Bùi Cảnh Sơ, bây giờ trông chẳng khác gì đít nồi, do phải kìm nén cơn giận nên trông rất buồn cười. Nếu là Lãnh Mục Hàn gặp phải hoàn cảnh này, chắc chắn anh ta sẽ rất bình tĩnh mà đẩy lui đối phương.

Đúng, Lãnh Mục Hàn chính là kiểu người không chịu thua bất cứ ai, thứ gì đã là của anh thì đừng hòng ai cướp được.

Thấy không khí không được tốt lắm, Diệp Tâm lên tiếng:

“Ăn thôi, em đói bụng rồi!”

“Phục vụ!” Hai người đàn ông đồng thanh, sau đó ánh mắt họ giao nhau.

Mùa hè, nhiệt độ trong nhà hàng bỗng trở nên âm độ, rất lạnh a!

Người phục vụ đưa ra cuốn menu, bàn tay còn run run, chỉ mong sao mau thoát khỏi bàn này. Cô đồng cảm với anh ta, nếu là cô chắc chắn cũng sẽ có thái độ như vậy.

Sau khi đc ác món ăn đã được dọn lên, Bùi Cảnh Sơ cẩn thận lau sạch dao đĩa cho cô khiến Lãnh Mục Hàn cảm thấy vô cùng chướng mắt. Anh gấp một ít cải xanh bỏ vào bát cô, nói:

“Ăn rau đi, tốt cho sức khỏe!”

Bùi Cảnh Sơ cũng không chịu thua kém, gấp thịt cho cô:

“Dạo này hình như em gầy đi nhiều, ăn đồ bổ dưỡng nhiều chút.”

“Cô béo quá rồi, đồ ăn dầu mỡ không thích hợp với cô.”

[...]

[...]

Đang đói mà gặp cảnh này thực cũng hết muốn ăn luôn. Phía bên kia, một số người cũng đang ngó sang phía cô hóng chuyện, cô nghe thấy họ thì thầm to nhỏ với nhau:

“Bên kia có chuyện gì vậy?”

“Hình như là hai người đàn ông cùng tranh giành một người phụ nữ, cô ấy thực có phúc nha!” Người kia vang lên một câu cảm thán.

“Không chừng là cô ta đi ngoại tình rồi bị chồng bắt quả tang đấy, hoặc là cùng một lúc câu dẫn hai người đàn ông rồi bị phát hiện.” Một người khác chen vào.

Nếu ở đây có một cái hố, Diệp Tâm chắc chắn sẽ chui vào đó trốn, thực không biết giấu mặt vào đâu a! Một bữa cơm thôi cũng không cho người ta yên thân được à?

Cô tự hỏi bản thân, Lãnh Mục Hàn bình thường ít nói biến đâu mất rồi? Bùi Cảnh Sơ không thích cãi nhau với người khác đâu rồi? Hai người này cô không quen nha!

Sau khi không thể nhịn thêm được nữa, Diệp Tâm đập bàn một cái, lên tiếng khó chịu:

“Hai người có thôi ngay đi không?”

Im lặng! Hình như có tác dụng rồi. Cô tiếp tục:

“Tôi đến đây là để ăn cơm chứ không phải xem hai người cãi nhau, nhìn xem hai người đã phá bữa cơm của tôi như thế nào hả?”

“Tâm Tâm, nếu em muốn chúng ta có thể đến chỗ khác ăn.” Bùi Cảnh Sơ nhẹ giọng với cô, còn liếc sang Lãnh Mục Hàn một cái.

“Thôi khỏi, em hết đói rồi, em muốn về nhà!” Nói rồi cô đứng dậy cầm túi xách bỏ đi, ra đến cửa nhà hàng thì thấy Bùi Cảnh Sơ đuổi theo, anh cầm tay cô nói:

“Để anh đưa em về!”

Đúng lúc đó, Lãnh Mục Hàn cũng bước tới, gạt tay Bùi Cảnh Sơ ra.

“Không cần phiền đến Bùi tiên sinh, Diệp Tâm vẫn là nên để tôi đưa về thì hơn.”

“Tôi là bạn trai cô ấy, tất nhiên là tôi có tư cách hơn anh.”

“Nhưng cô ấy là vị hôn thê của Lãnh Mục Hàn tôi!”

Đùng đoàng, câu nói mang lực sát thương cực lớn truyền đến tai của hai người đối diện, đánh thẳng vào trung tâm não bộ của họ.

Diệp Tâm nghĩ: Anh ta đã biết hết tất cả rồi sao? Vậy mà từ trước đến nay vẫn sai cô không khác gì người hầu?

Bùi Cảnh Sơ nghĩ: Hắn ta là vị hôn phu của Tâm Tâm, vậy có phải so với bạn trai “giả” như anh cao hơn vài bậc?

18. Chương 18: Lãnh Mục Hàn, Anh Thích Tôi Rồi Đúng Không?

Diệp Tâm ngồi trong xe của Lãnh Mục Hàn, cả hai im lặng làm không khí có vài phần ngưng đọng.

Trong đầu cô xuất hiện vô vàn câu hỏi, rốt cuộc là anh từ khi nào đã biết thân phận của cô?

Vốn là người không nhịn nổi có khúc mắc, cô liền lên tiếng hỏi:

“Anh... Biết tôi là vị hôn thê của anh từ khi nào?”

Lãnh Mục Hàn liếc nhìn cô cái, khuôn mặt biểu hiện rõ là đang cao hứng. Anh trả lời bằng một câu hỏi:

“Cái đó em quan tâm làm gì?”

TMD, cái đó là câu trả lời à? Cô bực bội ngồi thẳng người, không thèm quan tâm đến anh nữa. Cô biết, những thứ anh không muốn nói dù có hỏi thế nào cũng không hỏi được.

Nhìn thấy khuôn mặt vì tức giận mà có chút đỏ này của cô khiến anh không khỏi bật cười. Nhìn một cái, lại muốn nhìn thêm cái nữa.

Thấy anh cười, cô quay sang gắt:

“Cười cái gì mà cười, mắc cười lắm chắc?”

“Đúng là rất buồn cười, mặt em biểu hiện cứ như người vừa rồi không phải em mà là tôi vậy.” Anh vừa nói còn vừa cười cô thêm mấy cái.

Cái tên này, thật không thể nào khiến người khác ưa nổi mà!

“Tôi và Bùi Cảnh Sơ không có gì hết!” Một câu nói ngắn gọn phát ra từ miệng cô, ngắn nhưng mang đầy đủ những thông tin cần thiết.

Khoan đã, cô là đang giải thích với anh sao? Nghĩ đến đây ý cười trong mắt anh càng hiện lên rõ rệt, cũng không hiểu vì sao mà mình lại vui đến vậy.

Thấy biểu hiện của anh, cô buột miệng hỏi một câu:

“Lãnh Mục Hàn, có phải anh thích tôi rồi không?”

Khuôn mặt Lãnh Mục Hàn hơi cứng lại, thu hết ý cười, bỗng chốc anh lại trở về vẻ lạnh lùng thường ngày.

Thích cô? Ngay cả anh cũng không biết là có phải mình thích cô hay không, làm sao mà cô biết được?

Thoắt một cái, anh lại cười cười nói với cô, giọng nói rất không nghiêm túc:

“Diệp Tâm, em đừng có ảo tưởng như vậy có được không? Tôi chỉ là không muốn người khác dị nghị rằng tôi để hôn thê của mình trên ghế đàn ông ở bên ngoài thôi.” Nói rồi anh còn liếc xuống phía ngực cô một cái, nhếch mép khinh thường: “Với bộ ngực ”lép” của em, tôi không có hứng thú a!”

TMD, người này trước mặt người khác thì luôn ra vẻ lạnh lùng, còn trước mặt cô đúng là không thể đứng đắn quá ba giây mà.

Cái gì mà lép? Bà đây cúp C nhé, không có mắt nhìn à?

Đang định phản bác nhận xét của anh, Diệp Tâm chợt nhớ tới hai cô gái đi với anh mà cô đã nhìn thấy, liền tủi thân nuốt câu nói xuống bụng. Cái này không phải tại của cô nhỏ a~ chỉ tại mấy ả kia ngực quá khủng thôi!!

Sát Sát: Hàn ca, không ngờ khẩu vị anh lại nặng như thế!

Hàm mặt lạnh: Thực ra nhỏ một chút cũng tốt, cười về cũng tạm chấp nhận được

Sát Sát: Còn không phải anh thích người ta nên mới chấp nhận ngực người ta nhỏ à?

19. Chương 19: Muốn Khi Dễ Tôi, Hai Cô Nên Luyện Thêm Đi!

Lãnh Mục Hàn đi công tác ở thành phố A đã hai ngày, đôi lúc nhìn vào phòng làm việc của anh, Diệp Tâm lại cảm thấy trống vắng, thiếu thiếu đi cái gì đó.

Cái đó có được tính là nhớ anh không?

Không có anh ở đây, sẽ không có ai sai cô này nọ, không có ai chọc tức cô nhưng cũng không có ai giúp cô quên đi phiền muộn.

Aiz, cô đang nghĩ cái gì vậy nè? Anh mới đi có hai ngày, hai ngày thôi nha!

Để xoá đi ý nghĩ về anh, Diệp Tâm quyết định xuống tầng một tìm Doãn Nghi để nói chuyện phiếm. Nhưng hình như bạn Diệp của chúng ta không được may mắn cho lắm, Doãn Nghi đang làm việc với khách hàng, cô đành tự đi pha cho mình một ly cà phê để ngồi đợi chị.

Oan gia ngõ hẹp, câu này của cổ nhân để lại quả là không sai chút nào a!

Lúc đi pha cà phê, cô gặp phải Nguyệt Thanh và Âu Duy. Hai người họ đang nói cười với nhau gì đó, khi thấy cô liền hiện lên tia khinh ghét nơi đáy mắt. Hai ả nhìn nhau cười một cái như đang thông đồng cái gì đó, Diệp Tâm nhìn thấy cũng khinh bỉ cho qua.

Giọng Âu Duy ồm ồm vang lên:

“Chị Nguyệt Thanh, có một số người không biết thân biết phận mà tính giành Lãnh tổng với chị cơ đấy.”

“Vậy sao? Không biết cô ta là ai? Cũng không nghĩ xem mình có đủ tư cách để giành Lãnh tổng với chị hay không?” Nguyệt Thanh cao hứng tiếp lời, ánh mắt không ngừng hướng về phía cô.

Diệp Tâm vờ như không nghe thấy, tiếp tục công việc của mình. Đối với cô, đôi khi im lặng chính là đỉnh cao của sự khinh bỉ. Cô chính là coi hai người bọn họ là hạ tiện, nói chuyện với chúng chỉ thêm bẩn mồm.

Quan trọng là, ý của hai ả chính là muốn cô sập bẫy, cô ngu gì để họ toại nguyện.

Đúng như cô dự đoán, nhận được sự im lặng của cô hai ả vô cùng tức giận.

Nguyệt Thanh đến trước mặt cô, chanh chua nói:

“Diệp Tâm, cô là điếc thật hay giả điếc?”

“Tháng trước tôi vừa đi khám tổng quan, tai tôi không có vấn đề gì.” Cô thản nhiên trả lời, đưa ly cà phê lên nhấp một ngụm.

Hình như, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng!

Roạt! Một cốc nước nóng đổ xuống tay cô, khiến cô bị bỏng mà buông xuống ly cà phê, tiếng cái ly vỡ vang lên.

“Diệp Tâm, cô đừng nghĩ tiếp cận được tổng giám đốc thì có thể lên mặt với người khác, loại người như cô cũng chỉ là một con đ...”

CHÁT! Một cái tát vang lên giòn rã, giáng xuống khuôn mặt của Nguyệt Thanh khi cô ta còn chưa kịp nói hết câu. Cô ta lấy tay ôm mặt nhìn cô với vẻ quái ác, giọng nói bắt đầu run run:

“Diệp Tâm.. Cô... Cô...” Cô ta chỉ tay vào mặt cô, cô nhìn cô ta một cái rồi nhếch mép cười khinh bỉ.

Diệp Tâm tiến thêm một bước, Nguyệt Thanh lại lùi một bước, đến cả Âu Duy bên cạnh cũng bắt đầu run sợ.

“Diệp Tâm, cô đừng làm bừa, đây là công ti đó!” Âu Duy lên giọng hòng dọa nạt cô.

Diệp Tâm tiến lên một bước lớn, lấy tay gạt lấy cánh tay của Nguyệt Thanh từ nãy giờ vẫn chưa buông xuống.

“Nguyệt Thanh, Âu Duy, hai người các người đừng thấy tôi im lặng mà làm tới, đối với tôi, muốn đánh hai người cũng chỉ dễ như dấm con kiến dưới chân thôi. Muốn khi dễ tôi, hai cô nên luyện thêm đi!” Nói rồi cô xoay người rời đi, hai người kia vẫn còn chưa hết hoảng hốt.

Đúng lúc này, Doãn Nghi cùng một số nhân viên khác vì nghe thấy tiếng động mà chạy vào, thấy chiếc ly vỡ trên nền nhà, Doãn Nghi hỏi:

“Có chuyện gì vậy?”

“Không sao, vô tình làm rơi vỡ thôi.” Diệp Tâm trả lời

Doãn Nghi không tin, nhanh chóng nhìn thấy tay của Diệp Tâm đang sưng đỏ, liền cầm lấy tay cô.

“Thế này mà nói không sao, tay em bị bỏng rồi.”

Doãn Nghi không hỏi đến chắc cô cũng quên đau, vừa hỏi là cô liền cảm thấy sự bỏng rát từ đôi tay truyền sắp cơ thể. Cô gượng cười nói một câu:

“Là không cẩn thận bị chó hăm hại thôi!”

20. Chương 20: Là Tôi Quan Tâm Em

Lãnh Mục Hàn ngồi trên máy bay, lòng không ngừng cầu mong mau hạ cánh. Anh đã hai ngày không gặp cô, thực sự rất nhớ cô.

Trước lúc lên máy bay, thư kí Dương đã nói với anh rằng Diệp Tâm ở công ti bị người ta khi dễ, anh liền lập tức bỏ lại mọi công việc mà quay về.

Vừa ra khỏi cổng an ninh, đã có xe của thư kí Dương ở sẵn bên ngoài chờ anh. Khi anh đã yên vị trên xe, thư kí Dương liền hỏi:

“Lãnh tổng, anh muốn về nhà hay tới công ti trước ạ?”

“Tới công ti!” Lãnh Mục Hàn anh sắp vì nhớ cô mà phát điên rồi, còn về nhà gì nữa.

Anh nhận ra, mình hình như đúng như lời cô nói, đã lỡ yêu cô mất rồi.

Đến công ti, mọi người đều khá ngạc nhiên vì sự xuất hiện đột ngột của anh, chẳng phải nói đi một tuần mới về sao?

Anh lên thẳng tầng 25 tìm cô, đúng lúc cô ôm tập tài liệu đi ra ngoài. Hai người đâm phải nhau, tập tài liệu rơi xuống.

Diệp Tâm cúi xuống nhặt, Lãnh Mục Hàn cũng cúi theo, cầm lấy bàn tay sưng đỏ của cô, nghiêm giọng hỏi:

“Tay em làm sao thế này?”

Cô hơi giật mình vì sự xuất hiện khác thường của anh, nhưng chợt nhớ ra anh có bao giờ bình thường đâu nên cũng tạm thời bỏ qua vấn đề này, trả lời anh qua loa:

“Tôi không sao, không cần thận bị bỏng thôi.”

“Không sao? Tay em bị thành thế này mà bảo không sao? Không phải em cẩn thận lắm sao, tại sao lại bị bỏng?” Giọng anh hơi gắt, bất quá cũng là vì lo cho cô.

Ai đó cảm động suýt nữa thì rơi nước mắt.

Cơ mà nhìn cái khuôn mặt như muốn biểu thị “em nói ra ai tôi sẽ giết người đó” của anh, khiến cô hơi rùng mình. Hai ra kia đúng là đánh ghét nhưng nếu vào tay anh xử lí thì thực hơi tội a!

Thấy cô do dự, anh nói với thư kí Dương đằng sau:

“Gọi Nguyệt Thanh và Âu Duy lên đây!”

“Vâng!”

TMD, thì ra anh đã biết hết cả rồi, biết thế không thèm do dự.

Từ ngoài cửa đi vào trong phòng làm việc, Lãnh Mục Hàn cứ nhìn tay cô chằm chằm không rời một khắc, khiến lòng cô rung động mạnh mẽ.

Chưa đầy 5 phút sau, Nguyệt Thanh và Âu Duy đã được đưa vào. Hai ả có chút sợ sệt không dám nhìn thẳng vào anh.

Lãnh Mục Hàn rất điềm tĩnh ngồi xuống ghế hỏi:

“Hai cô thấy Diệp Tâm là người như thế nào?”

Thấy anh không có vẻ gì là đang tức giận về việc làm của hai ả, Nguyệt Thanh mừng thầm trong lòng nhanh nhẩu trả lời:

“Dạ thưa tổng giám đốc, Diệp Tâm cô ta mới vào công ti nhưng đã lên mặt với người khác, năng lực thì yếu kém không coi ai ra gì, theo tôi thấy loại người như cô ta nên bị sa thải.”

“Rất đáng ghét đúng không?” Anh làm ra vẻ đồng tình

“Đúng vậy ạ!” Hai ả đồng thanh trả lời

Anh bắt đầu đứng lên đi đến đối diện Nguyệt Thanh, ánh mắt xoáy sâu vào cô ta, vẫn rất tao nhã nhưng giọng nói lạnh đi nhiều:

“Cô ấy lên mặt với người khác vì những người đó đáng để dạy lại, không coi ai ra gì vì bọn họ không đáng để vào mắt, còn cô nói năng lực cô ấy yếu kém, có phải ý cô là chủ tịch Diệp không có mắt nhìn người?”

Nguyệt Thanh cứng đờ người, từng câu từng chữ của anh đều nằm ngoài dự tính của cô ta.

“Tôi... Ý tôi không phải như vậy.”

“Ý cô không phải như vậy thì là như thế nào? Chẳng lẽ là do co chướng mắt người ta nên mới ra tay hăm hại?”

“Tổng giám đốc, tôi không có, xin anh tin tôi, là Diệp Tâm cô ta tự ý đánh người, còn có Âu Duy làm chứng.” Cô ta khóc lóc biện minh hòng nhận được sự đồng tình của anh, Âu Duy cũng hòa theo cô ta:

“Đúng như vậy Lãnh tổng, Diệp Tâm cô ta tát chị Nguyệt Thanh rất mạnh.”

“Câm miệng!” Lãnh Mục Hàn lớn tiếng, lần này anh thực sự tức giận, đã cho bọn chúng cơ hội cuối cùng vậy mà cũng không biết giữ lấy, còn giả mồm trước mặt anh. Anh quay sang nói với thư kí Dương:

“Tôi không muốn nhìn thấy hai người này xuất hiện trong công ti, còn nữa, khiến cho cả thành phố này không ai dám nhận hai người bọn họ cho tôi!”

“Đã hiểu.” Lúc thư kí Dương đưa hai người họ ra ngoài, Nguyệt Thanh còn nói vọng vào trong:

“Lãnh Mục Hàn, tại sao anh lại đối xử với chúng tôi vậy? Không phải chỉ là bỗng một chút thôi sao? Sao đến nỗi khiến chúng tôi không tìm được việc làm?”

“Vì các cô đã đụng vào người phụ nữ của tôi, đó là cấm kị!”

Người nào nó đứng bên cạnh cạ lời, ai người phụ nữ của anh, ai là người phụ nữ của anh a???

Cô hỏi anh: “Lãnh Mục Hàn, anh giúp tôi như vậy.. •

“Là tôi quan tâm em.” Anh ngắt lời cô, giọng nói ôn nhu thêm mấy phần.

Cô cảm thấy ảm áp, rất ảm áp.

21. Chương 21: Chung Một Phòng?

Sau hôm đó, mỗi lần Lãnh Mục Hàn nhìn thấy bàn tay chưa lành hẳn của Diệp Tâm liền lườm cô một cái nói cô không cần thận.

Hôm nay, cô vừa đến công ti thì đã thấy anh chăm chú xem tài liệu. Ánh mắt anh chăm chú nhìn vào xấp giấy trên tay, khuôn mặt luôn giữ vẻ lạnh lùng, chiếc áo sơ mi màu trắng khiến anh càng thêm nổi bật. Diệp Tâm thầm cảm thán, ông trời đúng là không bạc đãi anh, đem tất cả những gì hoàn hảo ban cho anh.

Một người đàn ông đẹp trai, tài giỏi, có sự nghiệp ổn định là ước mơ của bao cô gái, một người như vậy đang ở ngay trước mặt cô, là vị hôn phu của cô.

“Nước dãi của em sắp rơi xuống đất rồi kìa.” Một giọng nói pha chút đùa cợt vang lên đem tâm hồn đang treo ngược cành cây của cô trở về với mặt đất. Không để mình chịu thiệt, cô cãi lại:

“Rơi cái đầu nhà anh, anh nghĩ mình đẹp trai lắm chắc mà tôi thèm ngấm.”

“Tôi đâu bảo em ngấm tôi, là em tự nhận.”

Lại thua, lại thua rồi a

~Diệp Tâm hậm hực đi về phía bàn làm việc của mình, nện thật mạnh giày cao gót xuống đất. Lãnh Mục Hàn thấy vậy liền cười vẻ đắc thắng, cảm giác dự được thả lỏng hồ thật vui nha!

Cô quay sang lườm anh một cái, nói:

“Đúng là tôi nhìn anh đấy, thì sao?”

“Không sao, chỉ là nếu em muốn, ngày nào cũng có thể ngắm, tôi bán sắc miễn phí cho em.” Anh vừa thản nhiên lật tài liệu vừa trả lời.

Đúng là không có mặt dày nhất, chỉ có mặt dày hơn. Diệp Tâm cô đối với Lãnh Mục Hàn thua 100%.

Mười lăm phút sau, cuối cùng anh cũng gấp tài liệu lại, đặt xuống bàn rồi hướng về phía cô nói:

“Em sắp xếp, đi công tác cùng tôi.”

Cô đang uống cà phê suýt chút nữa thì phun hết vào màn hình máy tính đối diện, anh tại sao lại đề nghị đi công tác cùng cô, bình thường nếu không phải tự đi thì là đi cùng thư kí Dương, mang cô theo là có ý gì?

“Anh... Có nhầm lẫn gì không?”

“Không nhầm, em cũng cần tiếp xúc nhiều với bên ngoài.”

“Chỉ thế thôi?” Cô nhìn anh với ánh mắt không tin tưởng

Anh nhìn cô một lúc, nói nhẹ như không:

“Còn vì tôi không an tâm để em lại một mình, lần trước tôi mới đi hai ngày mà tay em thành như vậy, lần này là một tuần.”

“Nhưng hai người kia bị anh đuổi rồi mà.”

“Công ti này không chỉ có hai người muốn hại em, chỉ là em chưa biết.”

Đối diện với ánh mắt trân thành của anh, cô chỉ có thể đồng ý chứ không cách nào từ chối, anh quan tâm cô, thật lòng quan tâm cô!

Đến thành phố A thì trời đổ mưa rất lớn, di chuyển bằng phương tiện giao thông có phần không an toàn.

Đây là cơn mưa đầu mùa năm nay, đến rất nhanh và dữ dội. Lãnh Mục Hàn lái xe tấp vào một khách sạn năm sao gần nhất, đến quầy lễ tân đặt phòng.

“Cho chúng tôi lấy hai phòng đơn.” Anh lãnh đạm nói, đưa ra tấm thẻ ngân hàng.

“Xin lỗi anh, khách sạn hôm nay chỉ còn một phòng đôi duy nhất ở tầng bốn.” Lễ tân ái ngại trả lời “E rằng hai vị phải chịu khó ở chung một phòng rồi!

“Chung một phòng?” Cả hai đồng thanh.

22. Chương 22: Tổ Tình

Trong một căn phòng vip ở quán bar, hai người đàn ông ngồi đối diện nhau. Một người vắt chân chữ ngũ, nói với người đối diện:

“Anh họ, anh định đến khi nào thì ra tay?”

Mặt người bên này trầm ngâm một lúc, nhẹ nhàng trả lời:

“Để thêm một thời gian đã.”

“Anh còn do dự cái gì nữa, đừng quên Diệp Khắc Sinh đã dồn cha anh vào con đường cùng như thế nào, bây giờ anh lại chỉ vì một con đàn bà mà bỏ quên mối thù của chính mình. Nếu sớm biết Diệp Tâm chính là con gái Diệp Khắc Sinh, em đã xử cô ta sau lần gặp mặt đó rồi.”

“Hứa Trình Nam, chú đừng quên bên cạnh cô ta bây giờ còn có Lãnh Mục Hàn, anh ta dễ để chú động đến người phụ nữ của mình thế sao?”

“Em...”

“Yên tâm đi, lần này bọn họ đến thành phố A, anh sẽ có cách xử lí.”

Nghe xong câu nói này, Hứa Trình Nam có vẻ an tâm hơn, nhào người sang nghe sắp xếp của anh họ mình. Hai người thì thâm to nhỏ với nhau một chút rồi Hứa Trình Nam trở về vị trí ban đầu của mình, giọng nói cọt nhả:

“Anh chơi ác như vậy, thực sự dứt tình với người ta rồi sao?”

“Dứt rồi! Đáng lẽ ngay từ đầu anh không nên thích cô ta, hoá ra với anh cô ta chẳng có chút động lòng.”

~~Lãnh Mục Hàn và Diệp Tâm bước vào căn phòng, thứ mà cả hai để ý đến giây phút này chính là chiếc giường duy nhất của căn phòng kia, thực sự là chỉ có một cái duy nhất thôi sao?

Giường rất rộng nếu nằm hai người thì vẫn thoải mái, nhưng hai người bọn họ là cô nam quả nữ a, chung một giường không ổn lắm a!

“Tôi ngủ sô pha, em cứ ngủ trên giường đi!” Lãnh Mục Hàn nói rồi vắt cái áo lên thành ghế, lấy quần áo đi vào nhà tắm.

Diệp Tâm không kịp nói gì nhìn bóng lưng anh thập phần cảm kích, dạo này lương tâm của boss tăng cao a!

Đến khi cô tắm xong đã là một giờ sau đó, vừa bước ra khỏi nhà tắm, cô liền nhìn thấy anh ngồi trên sô pha đánh máy tính lách cách cái gì đó, vẻ mặt rất đắm chiêu.

Anh mặc một chiếc áo thun mỏng, vài giọt mồ hôi dính trên trán, ai nha cái con người này dù mặc gì, làm gì cũng thật đẹp trai a!

“Em còn nhìn nữa là tôi bỏ ý định ngủ sô pha đi đấy nhé!”

Diệp Tâm giặt mình quay mặt đi chỗ khác, sao anh không lúc nào lãng mạn được một chút vậy?

Nằm lẩn lóc một hồi lâu, anh không mở miệng nói câu nào mà cứ nhìn vào màn hình máy tính, không chịu được buồn chán liền lên tiếng:

“Này Lãnh Mục Hàn, anh có khi nào thấy mình khác người không?”

“Không!” Anh trả lời ngắn gọn

“Anh không thích nói chuyện...”

Im lặng!

“Mặt anh lạnh hơn cả tủ lạnh nhà tôi...”

Chăm chú nhìn máy tính.

“Anh... Còn rất đẹp trai nữa~”

Vừa nói xong câu đó, Diệp Tâm liền cảm thấy trên giường bị trúng xuống một vùng, Lãnh Mục Hàn không biết từ khi nào đã trèo lên giường.

“Anh... Anh định làm gì?” Cô lấp bắp tròn mắt nhìn anh, chỉ là định thử tính thử tính kiên nhẫn của anh, không ngờ lại kém như thế, mới ba câu mà đã...

“Em nghĩ xem tôi định làm gì?”

“Anh đừng làm bậy nha!”

Anh đưa tay nắm chặt hai vai của cô, đem cô ngồi đối diện mình, khuôn mặt trịnh trọng.

“Diệp Tâm, em nghe cho rõ đây, những lời này tôi chỉ nói một lần thôi.”

“Có thể không nghe không?” Khuôn mặt của anh làm cô hơi sợ a~ Có cần nghiêm trọng như vậy không?

“Không thể!” Anh trả lời chắc nịch. Tiếp theo, anh nói: “Diệp Tâm, tôi biết em không thích tôi, nhưng không sao, chỉ cần em cho phép tôi đứng cạnh em, nhất định có một ngày tôi cũng sẽ khiến em thích tôi, như tôi thích em vậy!”

Cô mắt chữ o mồm chữ a, sững sờ nhìn anh không nói được được câu nào. Anh cũng im lặng nhìn cô, mãi một lúc lâu sau cô mới định thần trở lại, nói:

“Lãnh Mục Hàn, anh đang tỏ tình đấy à?”

23. Chương 23: Lục Thiếu Phong

“Lãnh Mục Hàn, anh là đang tỏ tình sao?”

“Không giống sao?” Lãnh Mục Hàn nghi hoặc hỏi lại, mặt có chút ửng đỏ

Diệp Tâm che miệng nén cười, người đàn ông này cũng có lúc biết ngại sao?

“Giống, rất giống!” Cô trả lời

“Vậy tại sao em cười?”

“Không có gì, mau đi ngủ đi.” Cô đẩy đẩy anh xuống giường, chỉ về phía cái sô pha.

“Em...”

Lãnh Mục Hàn còn chưa kịp nói xong thì cô đã trùm chăn kín mít đi ngủ. Thật ra, anh tính hỏi xem cô có đồng ý anh hay không, cơ mà..

“Mai tôi dẫn em đi gặp một người!” Nói rồi anh bước xuống giường, cũng đi tìm giấc ngủ cho chính mình.

Diệp Tâm ở trong chăn tim đập loạn xạ, rốt cuộc cảm giác vui mừng này là sao đây? Có phải hay không cô cũng đã thích anh? Người mà anh muốn cô gặp là ai?

Sáng hôm sau.

Lúc Diệp Tâm tỉnh dậy đã hơn bảy giờ sáng, Lãnh Mục Hàn đang ngồi đọc báo trên sô pha, trên bàn là bữa sáng dành cho hai người. Thấy cô, anh liền nhắc:

“Mau đi đánh răng rửa mặt rồi còn ăn sáng, hôm qua đã nói sẽ đưa em đi gặp một người.”

“Người đó là ai? Quan trọng với anh lắm sao?” Cô hỏi với giọng ngái ngủ

“Cậu ta là người bạn thân nhất của tôi!”

Lúc hai người ra khỏi khách sạn đã là tám giờ, Lãnh Mục Hàn lái xe đưa cô đến khu trung tâm thành phố, dừng trước cửa một nhà hàng lớn.

Bài trí bên trong cửa hàng rất đẹp, hợp với những người thích thanh tịnh. Ở ngay vị trí khuất nhất, có một người đàn ông đang ngồi đó, tĩnh lặng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Diệp Tâm đánh giá anh ta một chút. Tuổi tác của anh ta chắc cũng trạc tuổi của Lãnh Mục Hàn, ngũ quan góc cạnh rõ ràng, còn có thân hình cao lớn của anh ta, nhìn qua đã biết là người học võ. Còn có, anh ta rất đẹp trai a! So với Lãnh Mục Hàn chỉ có hơn chứ không kém.

E hèm, cô lại mê trai quá rồi!

“Thiếu Phong, cậu đến lâu chưa?” Lãnh Mộc Hàn lên tiếng, cười nói với người đối diện.

Người đàn ông kia ngược mắt lên, không giấu nổi vui mừng:

“Hàn!” Anh ta nhìn về phía cô, hỏi: “Đây là người mà cậu muốn giới thiệu với tôi?”

“Đúng vậy!” Nói rồi anh liếc mắt về phía cô, ý bảo giới thiệu.

“Xin chào, tôi tên Diệp Tâm!”

“Chào cô, tôi là Lục Thiếu Phong!”

Lục Thiếu Phong? Người này chính là Lục Thiếu Phong? Anh ta chính là nhân vật nổi tiếng trong cả hắc đạo lẫn bạch đạo đây sao?

“Thu ngay ánh mắt háo sắc của em lại!” Lãnh Mộc Hàn lườm cô một cái, kéo cô trở về với mặt đất.

Thật không ngờ, có một ngày cô có thể gặp được một nhân vật lớn như Lục Thiếu Phong, mà anh ta lại còn là bạn của Lãnh Mộc Hàn, lỵ kì a!

Hai người đàn ông cứ nói chuyện qua lại, Diệp Tâm cảm thấy mình rất giống người thừa. Chính xác hơn là nữ phụ chen giữa cuộc tình của bọn họ.

Ai nha, Lãnh Mộc Hàn mà biết cô tưởng tượng sâu xa như vậy chắc chắn sẽ bóp chết cô mất.

Tiếng điện thoại của Lục Thiếu Phong vang lên, anh ta nhận máy.

“Alo!”

.....

“Chú nói gì? Nói lại lần nữa xem.”

.....

“Được rồi, tôi về ngay!”

Lãnh Mộc Hàn thấy khuôn mặt lo lắng của Lục Thiếu Phong liền hỏi:

“Có chuyện gì sao?”

“Mộc Nghi mất tích, tôi phải đi đây, hẹn gặp cậu sau!” Nói rồi anh ta cầm lấy áo khoác vội vã ra khỏi cửa.

Thấy bộ dạng của anh ta, chắc chắn cô gái tên Mộc Nghi kia rất quan trọng.

“Cậu ta có bạn gái rồi, em đừng vọng tưởng nữa.” Lãnh Mộc Hàn vừa uống nước vừa nói

Diệp Tâm như con mèo ăn vụng bị bắt quả tang, nhanh chóng phải dame:

“Anh không nói tôi cũng biết! Mà ai bảo anh là tôi để ý Lục Thiếu Phong?”

“Em đương nhiên không thể để ý đến cậu ta, vì em để ý đến mình tôi là đủ.”

Mặt dày, mặt dày a!

24. Chương 24: Đàn Ông Khi Nấu Ăn Là Đẹp Trai Nhất

Tác giả: Sát Sát

Lãnh Mộc Hàn đưa Diệp Tâm đến một khu chung cư lớn ở trung tâm thành phố, nơi phồn hoa nhất ở cái chốn này.

Diệp Tâm ngạc nhiên, xung quanh đây có rất nhiều khách sạn, tại sao phải thuê chung cư?

“Anh định thuê chỗ này để ở ý hả?”

“Không phải thuê, tôi có mua một căn nhà ở đây.”

“À...” Cô dường như hiểu ra vấn đề, nhìn khu nhà một lượt.

Lãnh Mộc Hàn đưa cô đến trước cửa một ngôi nhà, nhìn sơ qua cũng biết nó xa hoa cỡ nào. Anh đưa cho cô một cái chìa khoá, dặn dò:

“Tôi có việc phải đi trước, em ở nhà một mình nhé.”

“Cho tôi theo với, ở một mình rất buồn a~” Cô cầm lấy tay anh nắn nỉ, trông cô lúc này thật đáng yêu, người nào đó tim đập loạn nhịp.

Bình ổn lại tâm trạng, anh xoa đầu cô nói:

“Ngoan ngoan ở nhà đi, nhớ khoá cửa cho chặt, khu này nghe nói có rất nhiều kẻ biến thái đấy.”

“Tôi thấy kẻ biến thái nhất chính là anh đấy.” Thấy dụ dỗ anh không được cô lập tức buông tay anh ra, xì mặt mở cửa đi vào nhà, còn cố ý đóng cửa thật mạnh để nó phát ra tiếng rõ to.

Lãnh Mộc Hàn thấy cảnh này thì phì cười, cô dù có làm bất cứ hành động gì đều rất đáng yêu.

Anh nhận ra từ khi gặp cô cho tới giờ anh đã thay đổi rất nhiều, đối với cô anh bao dung một cách kì lạ, những sự quan tâm lo lắng dành cho cô mà trước đó anh chưa từng có. Hình như khi yêu, con người ta đều khác đi thì phải.

Diệp Tâm thiết nghĩ, ngôi nhà không có người ở thường xuyên sẽ có nhiều bụi bẩn, nhưng nhà anh lại khiến cô rất ngạc nhiên.

Mọi đồ đạc trong nhà sắp xếp một cách gọn gàng, không thừa mà cũng không thiếu thứ gì, trên nền nhà không dính một hạt bụi.

Nếu không phải cô sớm biết Lãnh Mộc Hàn là một người ưa sạch, nhất định sẽ nghĩ mình đi nhầm nhà hàng xóm.

Một buổi một mình ở bên ngoài, cô vừa nằm xuống sofa liền thiếp đi lúc nào không hay.

Hứa Trình Nam dập tắt điều thuốc nhìn người trước mặt, giọng nói có phần đặc ý:

“Anh họ, em đã sắp xếp xong hết rồi, phần còn lại chỉ chờ anh thể hiện nữa thôi, lần này không những khiến Diệp Khắc Sinh chịu đau khổ, mà còn khiến Lãnh Mộc Hàn một phen chịu nhục.”

Trên khoé môi người kia hiện đầy ý cười, ánh đèn mập mờ trong bar chiếu vào khuôn mặt điển trai của anh ta, lạnh lẽo mà dữ tợn.

Có lẽ, anh ta thực sự hận Diệp Khắc Sinh đến tận xương tủy, vậy nên mới bất chấp mọi thứ như thế để trả thù ông.

Khi tâm trí của một người bị chi phối bởi hận thù, thực sự máu lạnh đến đáng sợ.

Lúc Lãnh Mộc Hàn trở về nhà đã là năm giờ chiều, hoàng hôn bắt đầu xuất hiện. Thấy Diệp Tâm đang ngủ trên sofa, ánh mắt anh liền trở nên nhu hoà.

Khi ngủ cô như con mèo nhỏ, an tĩnh đến lạ, thực khác với con người thường xuyên cãi anh hằng ngày.

Anh đưa tay vén mấy sợi tóc xoã trên mặt cô, cô liền giật mình mà tỉnh dậy.

“Anh về hồi nào vậy?” Cô còn chưa tỉnh hẳn ngủ, lúc hỏi anh giọng nói còn hơi khàn khàn.

“Vừa mới về. Mà sao em không lên phòng ngủ mà lại ngủ ở sofa?”

Nhận ra được sự quan tâm trong lời nói của anh, lòng Diệp Tâm vui đến lạ, nhịp tim cũng vì thế mà chệch đi vài nhịp, quên mất cả việc trả lời câu hỏi của anh.

“Rột rột..” Âm thanh từ bụng cô phát ra, biểu tình với chủ nhân rằng nó đang đói.

CMN, kêu lúc nào không kêu sao lại kêu vào lúc này, cô thực muốn chui xuống cái hố nào đó ngay lập tức.

Lãnh Mục Hàn cũng nhận ra điều này, trực tiếp hỏi cô: “Em đói à?”

“Đúng vậy, cả chiều tôi ngủ nên...”

“Đợi một chút, tôi nấu cho em.” Nói rồi anh cởi bỏ áo khoác ngoài, lập tức đi vào trong bếp.

Diệp Tâm nhìn theo dáng người anh mà không khỏi kinh ngạc, một người như anh không ngờ cũng biết nấu ăn. So với cô thì... Aizz, đúng là thảm họa!

Lãnh Mục Hàn mặc áo sơ mi trắng, xắn lên hai nấc để lộ ra phần cổ tay rắn chắc, trên trán lấm tấm mấy giọt mồ hôi thi thoảng chảy xuống cổ, trông thật mê người.

Trước đây, có bạn học từng hỏi cô thấy đàn ông khi nào thì đẹp trai nhất, cô không trả lời được. Nếu bây giờ câu hỏi đó được lặp lại, cô chắc chắn sẽ không do dự mà trả lời: “Đàn ông khi nấu ăn là đẹp trai nhất!”

25. Chương 25: Ai Cũng Có Một Khoảng Trời Giấu Kín

Lãnh Mục Hàn nhìn Diệp Tâm vui vẻ ăn hết số thức ăn anh nấu mà trong lòng cũng vui theo. Đây là lần đầu anh nấu ăn cho người khác, cả đời này cũng sẽ chỉ nấu cho một mình cô thôi.

“Ngon không?”

Diệp Tâm không ngẩng đầu lên, gật một cái thật mạnh.

“Sau này nếu em muốn được ăn free, chỉ bằng chấp nhận tôi đi!!”

Phụt! Thức ăn trong miệng cô trực tiếp phun ra ngoài, phun sạch sẽ. Lãnh Mục Hàn, anh là đang mua chuộc công khai đấy à?

Ngày hôm sau anh đưa cô đến một cô nhi viện nhỏ, ánh mắt của cô dường như muốn hỏi anh “tại sao lại đi tới đây?”

“Sau khi bố mẹ tôi xảy ra chuyện, tôi từng sống ở đây một thời gian.”

Mãi một lúc lâu sau Diệp Tâm mới à lên một tiếng, thật không ngờ một người như anh cũng đã từng sống ở một nơi như vậy, chẳng trách anh lãnh đạm với mọi người xung quanh.

Ai cũng có một khoảng trời giấu kín cho riêng mình, đối với anh, ở cô nhi viện này chính là khoảng thời gian tươi đẹp nhất, không có tranh đấu, không có những công việc đau đầu, bình yên đến lạ.

“Vậy nên anh đưa tôi tới đây là để thăm lại nơi anh đã từng sống sao?” Cô hỏi

“Cũng có thể coi là như vậy.”

Đúng lúc đó, có một cậu bé chạy tới ôm Lãnh Mục Hàn, anh liền cúi xuống xoa đầu nó, biểu cảm ôn nhu dị thường.

“Tiểu Mạnh, đây là cô Diệp Tâm, con mau chào cô đi.”

Cậu bé tên Tiểu Mạnh kia liếc nhìn cô một cái rồi cúi đầu biểu thị cho lời chào, cô cười với nó rồi quay sang hỏi Lãnh Mục Hàn:

“Thằng bé không biết nói chuyện sao?”

“Nó bị tự kỉ từ nhỏ, không thích giao thiệp với ai.”

Nghe được câu trả lời từ anh, Diệp Tâm ngẩn người ra một chút, cô vốn định hỏi tiếp là “vậy làm sao anh giao tiếp được với nó?” nhưng cảm thấy vẫn là không nên thì hơn.

Cô liên tưởng đến hình ảnh hai người đàn ông một lớn một nhỏ ngồi bên cạnh nhau không nói một câu nào, cứ như thế mà im lặng nhìn nhau, quả thực rất lạnh a

~Thấy Tiểu Mạnh không quen ra bên ngoài này lắm, Lãnh Mục Hàn liền quay sang nói với Diệp Tâm:

“Em ở đây, tôi đưa cậu bé vào trong rồi lấy cho em cốc nước.”

Cô không nói gì chỉ khẽ gật đầu, nhìn theo bóng lưng của hai người kia. Thực ra Lãnh Mục Hàn chính là kiểu người ngoài lạnh trong nóng, không tiếp xúc nhiều sẽ nghĩ anh rất lạnh lùng, ở bên mới thấy anh thực sự ôn nhu, dịu dàng.

Diệp Tâm a, may lại bị bữa cơm người ta nấu cho mua chuộc rồi!

Chợt tiếng điện thoại vang lên cắt đứt mạch suy nghĩ của cô, là Bùi Cảnh Sơ sao?

“Alo, Bùi sư huynh!”

“Diệp Tâm đấy à, em đang ở đâu?”

“Em ở thành phố A, có chuyện gì không ạ?” Cô vốn nghĩ, từ sau lần đó bị cô từ chối, Bùi Cảnh Sơ sẽ không liên lạc nữa, không ngờ còn chủ động gọi điện.

Đầu dây bên kia dường như có chút kinh hỉ, lập tức trả lời: “Vậy chúng ta gặp nhau được không, vừa hay anh cũng đang ở đây?”

Cô do dự một lát, có nên hỏi qua ý kiến của Lãnh Mục Hàn không? Dù sao...

Ách, anh cũng đâu phải là chồng cô đâu, tại sao phải hỏi ý kiến?

Nghĩ thế, cô nhanh chóng trả lời: “Được, anh gửi địa chỉ cho em đi.”

Không lâu sau, Bùi Cảnh Sơ liền gửi tin nhắn qua. Lãnh Mục Hàn cũng đi ra ngoài. Đưa cốc nước cho cô, ân cần nói: “Em uống cẩn thận!”

Ờ mờ, suýt nữa thì sặc chết! Hàn mặt lạnh, chỉ là uống nước thôi mà, có cần coi người ta như trẻ con thế không a?

“Ừm... Lãnh Mục Hàn, chiều nay tôi muốn đi gặp bạn một chút.” Cô ngập ngừng

“Bạn? Nam hay nữ?”

“Là Bùi Cảnh Sơ!”

Mặt Lãnh Mục Hàn bỗng chốc đen như đất nồi, hừ, cô còn dám đi gặp hắn ta à?

Diệp Tâm cảm thấy sống lưng mình lạnh buốt, xem ra cái tên kia sắp tức giận rồi. Phải khắc chế, khắc chế a

~“Anh yên tâm, tôi sẽ về sớm, còn nữa, tối nay tôi sẽ nấu cho anh ăn.”

Người nào đó nghe thấy câu này thì lòng dịu đi một chút, trong lời nói vẫn có phần giận dỗi:

“Đúng 4 giờ chiều tôi đi đón em.”

“Biết rồi!”

26. Chương 26: Diệp Tâm Gặp Nguy Hiểm

Diệp Tâm đến điểm hẹn mà Bùi Cảnh Sơ ghi trong tin nhắn, điều khiến cô cảm thấy kì lạ là đây không phải nhà hàng hay quán nước nào hết mà chỉ là ngã tư đường lớn.

Đang loay hoay nghĩ không biết có phải Bùi Cảnh Sơ nhầm địa chỉ hay không thì một chiếc Audi đến đỗ ngay cạnh cô, Bùi Cảnh Sơ ngó đầu ra:

“Tâm Tâm, mau lên xe!”

Cô không nghĩ gì nhiều liền leo lên xe của anh ta, nhưng vừa bước vào liền bị một cái khăn bịt chặt lấy miệng, cô cố vùng ra nhưng do bị tấn công bất ngờ vả lại còn là sức đàn ông nên không lâu sau liền ngất đi. Trước khi mất hết ý thức, môi cô mấp máy một câu: “Lãnh Mục Hàn, cứu tôi!”

Bùi Cảnh Sơ ngồi ở ghế lái nhìn qua gương chiếu hậu cười lạnh một cái, anh ta đợi ngày này lâu rồi.

Tám tuổi, cha anh ta bị Diệp Khắc Sinh đẩy vào chỗ chết, mẹ anh ta vì quá đau lòng mà chết theo, anh ta một thân một mình sống cùng gia đình người chú bên ngoại- cha của Hứa Trình Nam.

Năm anh ta hai mươi ba tuổi, lần đầu tiên gặp Diệp Tâm trong vườn trường, con tim đã vì cô mà rung động. Không lâu sau đó, anh ta biết được cô chính là con gái của kẻ thù mình, thực lòng đã nghĩ sẽ vì cô mà buông bỏ ý định trả thù, không ngờ ngày hôm đó cô nói với anh ta một câu: “Trước nay em chưa từng thích anh, chỉ xem anh là anh trai thôi, mong anh hiểu.”

Anh ta cố gắng nhiều như thế, quan tâm cô nhiều như thế cũng không bằng một Lãnh Mục Hàn gặp cô chưa đến một tháng. Cô đã vô tình, vậy đừng trách hắn vô nghĩa.

Đã gần bốn giờ chiều, Lãnh Mục Hàn gọi cho Diệp Tâm để hỏi địa chỉ của cô mà mãi cô không bắt máy, đến lần thứ mười thì không còn liên lạc được nữa, anh bắt đầu cảm thấy lo lắng.

Ở thành phố này cô quen biết không nhiều, càng không rõ địa hình, liệu có thể ở đâu?

Cô nói Bùi Cảnh Sơ hẹn gặp, liệu có phải...

Anh lập tức rút điện thoại ra gọi cho một người:

“Alo, Lãnh tổng!”

“Lập tức điều tra cho tôi nhật kí tin nhắn của số điện thoại *****, tôi cho cậu đúng mười phút.” Giọng nói của anh tràn đầy khí lạnh, không cho đầu dây bên kia kịp có nửa lời phản bác liền lập tức dập máy.

Trợ lí Dương vã cả mồ hôi hột, boss nhà anh lại vừa bị gì rồi? Đáng sợ như vậy chắc chắn là liên quan đến phụ nữ rồi à~ Mà thôi kệ CMN đi, boss chỉ cho anh có mười phút, không xong là đến cơm cũng khỏi ăn luôn đi.

7 phút sau.

Một tin nhắn được gửi đến điện thoại của anh, trong đó có rất nhiều hình ghi lại đoạn tin nhắn của cô, đương nhiên là có cả tin của Bùi Cảnh Sơ.

Con mẹ nó, địa chỉ này là ngã tư đường, có thằng điên nào lại hẹn nữ nhân ra đây không? Diệp Tâm chắc chắn không ổn rồi!

Lãnh Mục Hàn lòng nóng như lửa đốt, vừa lao ra ngoài vừa gọi điện cho một người khác:

“Anh Hàn, có chuyện gì không?”

“Lập tức cho người đến ngã tư đường khu trung tâm thành phố, chờ lệnh của tôi. Còn nữa, điều tra về một người tên Bùi Cảnh Sơ.”

Oimeoi, 5 giây, tốc độ của lão đại còn nhanh hơn giết người nữa. Mà hình như đúng là anh muốn giết người.

Khi đàn em của Lãnh Mục Hàn gặp được anh, thì anh đã trông giống như con dã thú muốn nhai sống con mồi của mình, dữ tợn hơn bao giờ hết. Cả người tỏa ra hàn khí khiến người khác không cần lại gần cũng lập tức phát run.

“Anh Hàn, tra ra rồi, cha của hần ta từng làm cho tập đoàn Lãnh Diệp nhưng đã mất khi hần mới 8 tuổi, hần ra ngoài du học mới trở về chưa được bao lâu. Còn nữa...”

“Còn gì?”

“Cái chết của cha hần ta có liên quan đến chủ tịch Diệp!”

Lãnh Mục Hàn cầm tài liệu về Bùi Cảnh Sơ trên tay, ánh mắt như muốn thiêu cháy cái tên kia, tờ giấy bị vò nát không thương tiếc.

“Theo dõi camera ở chỗ này trong vòng ba tiếng trở lại đây cho tôi, nhất định phải tìm được Diệp Tâm đã bị bọn chúng đưa đi hướng nào.”

“Vâng!”

Tại căn nhà hoang ở ngoại thành.

Rào! Một xô nước lạnh đổ lên người của Diệp Tâm, cô từ từ mở mắt. Đập vào mắt cô là cảnh đồ nát, hoang tàn của ngôi nhà đã cũ, đối diện cô là người đàn ông đang hút thuốc, khói thuốc bay lên mờ ảo che khuôn mặt của anh ta.

“Bùi Cảnh Sơ, sao bắt tôi tới đây?” Cô hướng về phía anh ta nói.

Bùi Cảnh Sơ dùng chân dẫm nát điếu thuốc, nhìn về phía cô gái đang ngồi trên ghế kia.

Thực là, cô đến chết vẫn kiên cường như vậy, không sợ hãi chút nào sao?

“Muốn cho người cha khốn kiếp của em thấy em chết trong tay tôi, cho người đàn ông của em thấy cảnh ô nhục của em trước khi chết.” Anh ta cười, một nụ cười quỷ dị.

“Anh đừng mong đạt được ý định đó, Lãnh Mục Hàn nhất định đến cứu tôi!” Đúng thế, cô tin rằng anh nhất định sẽ đến cứu cô, anh nhất định tìm được cô trước khi cô bị tên Bùi Cảnh Sơ làm nhục. Cô tin anh, tin vô điều kiện!

“Lãnh Mục Hàn? Thằng cha đó muốn tìm được chỗ này cũng phải mất ít nhất một ngày, em thôi mơ tưởng đi!” Anh ta vừa nói vừa tiến lại gần cô, nâng cằm cô lên để mắt cô nhìn thẳng vào mình.

Cô xoay mặt đi chỗ khác, trước nay chưa từng nghĩ Bùi Cảnh Sơ sẽ khốn nạn đến mức này.

“Bùi Cảnh Sơ, tại sao lại làm vậy với tôi?”

“Tại sao ư? Có trách thì trách em là con của Diệp Khắc Sinh- người đã khiến tôi từ đứa bé có gia đình trở thành mồ côi, khiến tôi cả đời luôn phải nhìn sắc mặt của người ta mà sống, em nghĩ xem, tôi có hận ông ta không?” Anh ta gần như gào lên, từng động tác trở nên đáng sợ. Thù hận đã làm mờ mắt anh ta rồi.

Diệp Tâm lục lại trí nhớ, hình như cô có từng thấy hồ sơ về một người tên Bùi Diễm, không ngờ ông ta lại là cha của Bùi Cảnh Sơ.

“Anh hiểu nhầm rồi, không phải ba tôi hại ba anh mà là chính ông ta hại mình, là cha anh tham ô quỹ đen, khiến công ti hao hụt rất nhiều tiền, ba tôi biết được liền bảo ông ta tìm cách trả lại số tiền đó, không ngờ ông ta lại tự sát...”

“Đủ rồi! Cô đừng biện hộ cho tội ác của cha mình nữa!” Bùi Cảnh Sơ bộc phát thú tính, đập ngã cái ghế cô đang ngồi khiến cô ngã đập đầu xuống nền đất, máu chảy ra.

Diệp Tâm biết mình đã khơi sâu thêm hận thù giữa Bùi Cảnh Sơ và cha mình, không ngờ ý định ban đầu của cô lại phản tác dụng.

“Bùi Cảnh Sơ, đừng sai thêm nữa, mau thả tôi ra, quay đầu vẫn kịp.”

“Thả cô? Khi nào cô chết tôi sẽ thả, còn bây giờ tôi phải khiến cô khóc lóc cầu xin tôi đã.” Nói rồi anh ta lao vào người cô như con dã thú nhìn thấy con mồi của mình, ra sức xé áo cô, điên cuồng một cách đáng sợ. Nước mắt Diệp Tâm rơi xuống, lâu lắm rồi cô không khóc. Lãnh Mộc Hàn, anh còn không mau tới cứu tôi!

27. Chương 27: Mày Dám Làm Gì Cô Ấy, Tao Liền Giết Chết Mày

Au: Sát Sát

Bùi Cảnh Sơ lao tới, cô liền lấy chân đạp anh ta một cái, khiến anh ta lùi về sau mấy bước.

Anh ta lại tiến tới, lần này khôn ngoan hơn tránh được cước đạp của cô.

Bùi Cảnh Sơ nắm lấy phần áo ở sau gáy, xé một cái roet. Diệp Tâm rơi vào tuyệt vọng, chẳng lẽ cô sẽ thực sự bị tên cầm thú này làm nhục sao?

Đúng lúc này, cửa căn nhà hoang bị đạp mạnh một cái, đổ rầm xuống mặt đất.

Lãnh Mộc Hàn cùng với khoảng chục người nữa bước vào, mặt đờ đờ sát khí.

“Mẹ kiếp! Bùi Cảnh Sơ, người của Lãnh Mộc Hàn tao mà cũng dám đụng.” Lãnh Mộc Hàn gằn lên từng tiếng, tay nắm chặt thành nắm đấm.

Bùi Cảnh Sơ run lên một cái, anh ta đã chọn chỗ này cách xa trung tâm thành phố, ít nhất cũng phải nửa ngày mới tìm ra, còn Lãnh Mộc Hàn mất chưa đến ba tiếng đồng hồ. Là anh ta đã khinh thường anh rồi.

Diệp Tâm thở ra, may mắn là anh đến kịp, may rằng cô vẫn chưa bị làm sao, cô đã không tin nhầm Lãnh Mộc Hàn. Người đàn ông này, luôn xuất hiện lúc cô cần nhất.

Bùi Cảnh Sơ nhanh chóng khôi phục tinh thần, ý thức được sự nguy hiểm tỏa ra từ người của Lãnh Mộc Hàn, anh ta liền lấy súng chìa vào đầu cô:

“Lãnh Mộc Hàn, nếu mày dám qua đây, tao liền một súng bắn chết con đàn bà này.”

Lãnh Mộc Hàn khề nhừ mày, anh hiện tại đang rất tức giận, dám lấy Diệp Tâm ra uy hiếp anh.

“Thằng khốn, mày nên ý thức được mạng sống mình đang nguy hiểm, tốt nhất là thả Diệp Tâm ta, tao sẽ cho mày con đường sống.”

“Hừ, ai thắng còn chưa biết được.” Lúc anh ta vừa nói xong câu này thì một đám người nữa bước vào từ cửa sau. Có lẽ là người của Bùi Cảnh Sơ, số người còn gấp đôi người của Lãnh Mộc Hàn.

Anh sắc mặt không đổi, khề nhếch môi một cái đầy sự khinh bỉ.

Người của hai bên lao vào đánh nhau, hiện tại đứng im chỉ có Lãnh Mộc Hàn, Diệp Tâm và Bùi Cảnh Sơ.

Anh từng bước từng bước tiến lại chỗ cô. Bùi Cảnh Sơ càng dí sát họng súng vào đầu cô.

“Lãnh Mộc Hàn, chẳng lẽ mày thực sự không lo cho an nguy của Tâm Tâm sao? Mày muốn cô ấy chết!”

“Nếu mày dám làm gì cô ấy, tao liền giết chết mày.” Anh rút khẩu súng dắt ở bên hông ra chìa thẳng vào Bùi Cảnh Sơ.

Ánh mắt hai người đàn ông giao nhau, ngoài sát khí cũng chỉ có sát khí.

Bùi Cảnh Sơ lấy lại được bình tĩnh, cười đầy ẩn ý. Anh ta bây giờ có thể nói là ngạo mạn, khác hẳn với khí thế run sợ ban đầu. Như thế này còn đáng sợ hơn.

“Mày muốn biết tao đang giữ cái gì của tập đoàn Lãnh Diệp không? Là tài liệu cơ mật đấy. Nếu giết tao thì công ti chúng mày coi như xong đời.”

Lãnh Mục Hàn khẽ nhủ mày, điều anh dự đoán quả không sai, trong công ti đúng là có nội gián. Nhưng nếu tài liệu cơ mật của công ti dễ bị trộm như vậy thì Lãnh Mục Hàn anh đúng là quá bất tài rồi. Anh không cho phép điều đó xảy ra, dù chỉ là một sơ xuất nhỏ.

“Bùi Cảnh Sơ, người của mày có nói là trộm được tài liệu đó bằng cách nào không? Rất dễ dàng sao?”

“Ý mày là sao?”

“Rất tiếc, nhưng tài liệu mày đang nắm trong tay chỉ là giả, tài liệu thật đang nằm trong két bảo mật ở ngân hàng.”

Mặt Bùi Cảnh Sơ thoáng qua tia hoảng hốt, khốn kiếp, thế mà lại bị tên họ Lãnh lừa. Đúng lúc đó điện thoại của anh ta vang lên, sau khi nghe xong liền sa sầm mặt mày. Nhân cơ hội này, Lãnh Mục Hàn càng làm anh ta thêm rối:

“Sao? Người của mày vừa thông báo không bắt được chú Diệp chứ gì? Bùi Cảnh Sơ, mày thua rồi!”

Anh nghiễm nhiên đạt được mục đích, hòng súng của Bùi Cảnh Sơ bắt đầu run lên, lệch ra khỏi đầu cô.

Thừa cơ hội này, Lãnh Mục Hàn liền tiến tới định cướp súng của anh ta nhưng anh ta đã ý thức được liền xoay người lại, trực tiếp nổ cò.

Đoàng! Hai tiếng súng vang lên cùng lúc.

28. Chương 28: Lãnh Mục Hàn, Anh Là Đồ Ngốc!

Au: Sát Sát

Đoàng! Hai tiếng súng vang lên cùng lúc.

Đạn bay ra từ súng của Lãnh Mục Hàn bắn trúng chân của Bùi Cảnh Sơ, anh ta ngã xuống đất. Còn Lãnh Mục Hàn anh nhanh chóng tránh được đạn của Bùi Cảnh Sơ, đến bên chỗ Diệp Tâm.

“Tiểu Diệp, em không sao chứ?”

“Không sao! May anh đến kịp”. Cô trả lời.

Anh cúi trời cho cô, phát hiện phần áo sau lưng cô đã bị xé rách một nửa, xương cánh bướm lộ ra. Đặc biệt hơn là trên lưng cô có một hình bông hoa màu đỏ nhạt, cái hình mà anh không bao giờ quên.

Thảo nào khi gặp cô đã thấy đặc biệt như vậy, không ngờ cô với người chơi tình một đêm với anh lại chính là một.

Đi một vòng lớn như vậy, cuối cùng cũng tìm được em.

Anh lấy áo khoác của mình khoác cho cô, không để ý đến chuyện trong tay Bùi Cảnh Sơ vẫn còn súng.

Đoàng! Một tiếng súng nữa vang lên, lần này điểm nhắm là Diệp Tâm. Bùi Cảnh Sơ anh ta rất thông minh, đối với cô Lãnh Mục Hàn có ý thức bảo vệ mãnh liệt, nhất định sẽ không màng đến tính mạng mà đỡ đạn cho cô.

Đúng thế, vì bảo vệ cho cô mà anh lấy ngực đỡ đạn, nhưng anh đã kịp nổ thêm một phát súng, đạn bay chuẩn xác cắm vào ngực Bùi Cảnh Sơ, chỉ cách tim có 2 cm.

Lãnh Mục Hàn ngã xuống. Anh vụn vụn không ngờ tới, người Bùi Cảnh Sơ ngã bắn không phải anh mà lại là Diệp Tâm. Nếu anh chậm hơn một giây nữa, có lẽ người trúng đạn sẽ là cô.

Trước mắt Diệp Tâm bây giờ toàn là máu, cô nhìn thấy anh, nhìn thấy anh ngã xuống trước mặt cô, mà vốc thì lại không làm được gì hết.

“Lãnh Mục Hàn!”

Trên đường đến bệnh viện, cô vẫn nắm chặt tay anh không rời, nước mắt không ngừng rơi.

“Lãnh Mộc Hàn, anh nhất định không được làm sao, xin anh!” Cô đứng im nhìn anh được đưa vào phòng cấp cứu, trong lòng hơn một ngàn lần cầu nguyện cho anh.

“Chị dâu, chị đừng lo, lão đại số mệnh rất tốt, sẽ không làm sao đâu”. Một người đàn em của anh vỗ vai cô, an ủi.

Bây giờ cô mới chợt nhận ra, người này từ nãy vẫn luôn miệng gọi cô hai tiếng “chị dâu”.

Trong lúc cô vẫn còn lưỡng lự không chấp nhận anh, anh đã quy hoạch hết cuộc sống của anh và cô vào làm một.

Người đàn ông đó, cô đi đến đâu cũng không tìm được.

Người đàn ông đó, yêu cô thật lòng.

Người đàn ông đó, là hôn phu của cô, Lãnh Mộc Hàn.

Ba tiếng sau.

Lãnh Mộc Hàn được đưa tới phòng chăm sóc đặc biệt, sắc mặt nhợt nhạt không có một cắc máu nào.

Diệp Tâm ngồi lặng im nhìn anh nằm đó, đau lòng. Anh lúc ngủ trông hiền hoà biết mấy, không còn cái bộ mặt lạnh tanh thường ngày, cũng chẳng phải con người hay trêu chọc cô.

“Diệp Tâm, chỉ cần em cho phép tôi đứng cạnh em, tôi nhất định khiến em cũng thích tôi, như tôi thích em”. Giọng nói ấy lại vang lên trong đầu cô.

“Lãnh Mộc Hàn, em cho phép anh đứng cạnh em rồi đấy, anh còn không mau tỉnh lại đi.”

“Lãnh Mộc Hàn, em thích anh! Rất thích anh!”

Đàn em của anh thấy cảnh tượng này không nhịn được liền lên tiếng:

“Chị dâu, chị đi rửa mặt thay quần áo trước đi, lúc lão đại tỉnh chắc chị cũng không muốn anh ấy thấy bộ dạng của chị bây giờ đúng không?” Kèm theo đó là một bộ quần áo sạch sẽ được đưa đến trước mặt cô.

Lúc này cô mới nhận ra người mình thực sự rất bẩn, máu của anh dính khắp người, phải đi tắm thật sạch, anh không chịu được bẩn.

“Vậy anh trông anh ấy giúp tôi”.

“Vâng”.

Vì đây là phòng VIP nên có nhà tắm riêng, cô cũng không phải đi đâu xa. Tắm xong, cô đi mua cháo cho anh phòng lúc anh tỉnh lại có thể ăn ngay.

Vừa ra đến ngoài cửa, cô đã gặp một người ở hành lang.

Doãn Nghi!

29. Chương 29: Con Người Ta Vì Yêu Mà Mù Quáng

Tác giả: Trang Năm

“Chị Nghi, sao chị lại ở đây?”

“Chị đến chăm thăm Bùi Cảnh Sơ.” Doãn Nghi trả lời, đầu hơi cúi thấp.

Diệp Tâm thoáng qua vẻ kinh ngạc, giờ thì cô đã biết người làm tay trong cho Bùi Cảnh Sơ là ai, một người mà cô không bao giờ nghĩ đến.

“Chị nói chuyện với tôi một chút.” Cô nói rồi kéo Doãn Nghi đi mặc cho chị ta chưa kịp phản ứng.

Đến sân sau của bệnh viện, xác định là không có ai cô mới buông chị ta ra, lớn tiếng nói:

“Rất cuộc Lãnh Diệp không tốt với chị thế nào mà chị lại phản bội chúng tôi như vậy, chị có biết Bùi Cảnh Sơ anh ta không phải người tốt không?”

Doãn Nghi đã đoán trước được thái độ của Diệp Tâm, ngừng không ngờ lại dữ dội đến mức này. Cũng phải, chị đã hại Lãnh Diệp suýt chút nữa thì khuyh đảo, nếu cô không tức giận thì quả là lạ.

“Chị biết anh ấy không phải người tốt.” Chị ta trả lời.

“Chị biết? Vậy tại sao còn giúp anh ta?”

Doãn Nghi cười lạnh, chính chị còn không biết tại sao lại bắt chấp tất cả giúp anh ta như vậy, phải chăng là tình yêu?

Chị yêu anh ta, mặc dù biết trong lòng anh ta mãi mãi không có chị.

Biết anh ta đang lừa dối mình, biết mình đang giúp anh ta làm chuyện xấu, chị vẫn cam tâm tình nguyện làm theo như một con ngốc.

Vì yêu hắn ta, chị quên mất tình bạn giữa chị và Diệp Tâm.

Vì yêu hắn ta, chị quyết định phản bội công ti nơi mình coi là nhà.

Vì yêu hắn ta, chị trở thành người xấu.

Con người ta khi yêu thường mù quáng như thế.

“Nếu bây giờ Lãnh tổng nhờ em làm chuyện xấu, em có làm không?” Doãn Nghi hỏi, giọng nói vài phần bi thương.

Diệp Tâm im lặng, cô nghĩ câu trả lời của mình là có.

Nếu đã như vậy, cô có tư cách gì mà ở đây trách móc Doãn Nghi, chính cô còn phân vân giữa làm và không làm nữa kia.

“Anh ta sẽ phải trả giá cho tội lỗi của mình trong tù, chị mau đi thăm anh ta khi còn chưa quá muộn đi.”

“Em nghĩ Lãnh Mục Hàn khi tình dây sẽ tha cho Cảnh Sơ được sống sao?” Doãn Nghi nói vọng theo bóng lưng của Diệp Tâm khi cô vừa mới đi được vài bước.

“Ý chị là sao?” Diệp Tâm khó hiểu quay đầu lại hỏi.

“Lãnh Mục Hàn anh ta yêu em như vậy, anh ta sẽ không bao giờ để người nào đụng tới em được toàn mạng. Anh ta thực sự rất tàn nhẫn, điều này chẳng lẽ em không biết?”

Diệp Tâm đương nhiên biết anh tàn nhẫn, qua chuyện của Nguyệt Thanh và Âu Duy là đủ biết. Nhưng, sẽ đến mức giết Bùi Cảnh Sơ sao? Chẳng phải để anh ta trong tù là mọi chuyện sẽ kết thúc ư?

Cô mua cháo xong quay trở về phòng bệnh, trước khi bước vào cửa cô nghe thấy đoạn nói chuyện của anh với đàn em của mình:

“Sắp xếp ổn thỏa chưa?”

“Lão đại, anh yên tâm! Nhất định hắn ta không qua nổi đêm nay.”

“Tốt. Đi chuẩn bị vé máy bay cho tôi và Tiểu Diệp, tôi muốn quay về.”

“Vâng.”

Khi người đàn em kia đi ra, cô nấp vào khúc quẹo của hành lang để tránh anh ta nhìn thấy. Lòng cô có gì đó nhói nhói, cô không muốn Lãnh Mục Hàn vì cô mà giết người.

Lúc cô vào phòng, anh đang đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Bầu trời hôm nay rất xanh.

Nghe thấy tiếng động, anh quay đầu lại nhìn, thấy cô, ánh mắt trở nên ôn nhu đến lạ.

“Diệp Tâm, em rốt cuộc có trái tim không vậy? Anh là người cứu em đó, vậy mà lúc anh tỉnh dậy lại không thấy em đâu.” Anh trách móc.

“Thì em ra ngoài mua cháo cho anh còn gì, thấy anh tỉnh nhanh như vậy lại còn có sức trách em chắc cũng không đến nỗi bị thương quá nặng.” Cô đặt cặp lồng xuống bàn rồi đi đến ngồi bên cạnh anh.

“May mà lúc đó anh mặc áo chống đạn, không thì anh thực sự sợ không gặp được em. Điều này là ác mộng lớn nhất đời anh.”

30. Chương 30: Xuất Hiện Một Mạn Uyển Như

Tác giả: Trang Năm

Diệp Tâm cảm thấy có chút không quen, dù sao tên Lãnh Mục Hàn này cũng lạnh nhạt quen rồi, dạo gần đây lại nói mấy câu sến sẩm như vậy, thật sự ớn lạnh a

~“Lãnh Mục Hàn, em có một chuyện này muốn anh chấp nhận.”

Nhìn khuôn mặt cô có phần nghiêm trọng, chẳng lẽ đã có chuyện gì rồi sao?

“Diệp Tâm, chỉ cần là chuyện em muốn làm, anh đu có chết cũng cố gắng hoàn thành cho em.” Anh trả lời.

Diệp Tâm:...

Cô chỉ muốn xin hần một chuyện nhỏ thôi, gì mà nghiêm trọng đến cả tính mạng như vậy?

“Tha cho Bùi Cảnh Sơ đi.”

Cô vừa nói xong câu này, mặt Lãnh Mục Hàn tối sầm, đến mức này rồi mà cô vẫn cầu xin cho anh ta.

“Anh ta cũng chưa làm gì em, cùng lắm thì anh khiến anh ta không ra khỏi tù được là được.” Thấy anh không trả lời, cô tiếp tục nói, chỉ mong có thể thuyết phục được anh.

Nhìn khuôn mặt cầu xin của cô, anh không thể nào nhịn được bật cười, xoa đầu cô.

“Thôi được, anh sẽ tha cho mạng chó của hần.”

“Cảm ơn anh!”

“Thôi được rồi, em chuẩn bị đi, chúng ta quay về.”

~Ở một nơi khác, Lãnh Duật Thần đau đầu nhìn cô gái trước mặt. Suốt từ sáng tới giờ, Mạn Uyển Như không ngừng xin hần cùng mình đi gặp Lãnh Mục Hàn.

“Anh đã nói với em bao nhiêu lần rồi, anh họ không muốn gặp mặt em, nếu anh đưa em tới đó anh ấy chắc chắn sẽ từ luôn mặt anh, anh không đi.”

“Anh Thần, anh không thương đứa em nuôi này nữa sao?” Mạn Uyển Như bày ra bộ mặt khốn khổ, chấm nước mắt nói với Lãnh Duật Thần.

Nói hần không thương cô em này cũng không phải, dù sao cũng là anh em kết nghĩa chơi với nhau từ nhỏ, nhưng lần này hần quả thật không có cách nào giúp.

Từ sau lần cô ta bỏ thuốc muốn leo lên giường của ông anh họ đại phú đại quý kia, hảo cảm của gần đối với cô gái này cũng vơi đi nhiều.

“Mạn Uyển Như, anh đã nói, anh không giúp được em. Anh Hàn đã từ mặt ông nội rồi, anh không thể để anh ấy cũng từ mặt anh. Em thông cảm!” Hần nói rồi lại chăm chú nhìn vào điện thoại chờ tin nhắn của Mạc Phi Vũ, đối với hần đây là niềm vui duy nhất.

Mạn Uyển Như cứng mềm đều không thuyết phục được Lãnh Duật Thần giúp mình, tức giận đứng dậy ra về.

Cô ta khôn tin là Lãnh Mục Hàn anh lại giận lâu đến vậy.

Thành phố B.

Vừa xuống máy bay một cái Diệp Tâm đã bắt Lãnh Mục Hàn đến bệnh viện điều trị cho khỏi hằn vết thương, mặc cho anh ngần lẩn vẩn lẩn từ chối, thuyết phục, năn nỉ cô cho anh về nhà.

Action lại một số đoạn cầu xin bà xã của Hàn đại nhân:

1.

“Tiểu Diệp à, anh bị thương rất nhẹ, cho anh về nhà đi nha~”

“Hôm qua anh chảy rất nhiều máu, không an toàn.” Bàn Diệp liên quyết từ chối.

“Bây giờ anh rất khỏe. Em có thể kiểm chứng.” Nói rồi anh làm bộ dạng lên cơ bắt, miệng vết thương dẫn ra khiến anh run lên một cái.

Người nào đó lườm anh muốn rách cả mắt.

2.

“Tiểu Diệp, anh muốn về nhà để em có thể chăm sóc cho anh.” Anh vẫn không buông tha.

“Ở bệnh viện em cũng có thể chăm sóc cho anh.”

“Ở nhà thì em có thể nấu cơm cho anh ăn.”

“Anh xác định là muốn ăn cơm em nấu?”

Lãnh Mục Hàn suy nghĩ một chút, hay là vẫn cứ ở bệnh viện thì hơn.

31. Chương 31: Cô Là Diệp Tâm Sao?

Tác giả: Trang Năm

Lãnh Mục Hàn tự nhiên lại thèm ăn canh cá, vậy nên cái người chăm sóc anh là cô đây lại phải đi ra ngoài mua cho anh.

Lúc Diệp Tâm vừa đi thì Mạn Uyển Như cũng vừa đi tới.

Mạn Uyển Như gõ cửa phòng 301, chưa kịp chờ hồi âm từ bên trong đã tự động bước vào.

“Tiểu Diệp anh nói này em là chim hay sao mà...” Anh còn chưa kịp nói hết câu thì đã chết sững, thu lại khuôn mặt hào hứng vừa rồi và thay vào đó là bộ dạng lạnh lùng thường ngày.

Anh cứ ngỡ là Diệp Tâm, không ngờ người đến lại là cô gái mà anh không muốn nhìn thấy nhất, Mạn Uyển Như.

“Anh Hàn, sao vậy? Không chào đón em sao?” Cô ta nhìn thấy biểu cảm trên gương mặt Lãnh Mục Hàn, trong lòng thoáng chút buồn.

“Nếu tôi nói không chào đón, em sẽ đi sao?”

“Đương nhiên là không!”

“Vậy thì câu hỏi lúc đầu thừa quá rồi đấy.”

Mạn Uyển Như chua xót, không ngờ rằng Lãnh Mục Hàn vẫn còn ghét mình như vậy. Ba năm rồi, anh vẫn không thể nhìn cô ta lấy một cái.

“Anh là vì cô gái kia mà bị thương sao?” Cô ta nhìn chăm chăm vết thương ở ngực được băng bó siêu vẹo.

“Không liên quan đến em.” Anh vẫn giữ ngữ khí lạnh lùng.

“Xem chừng cô ta cũng không phải là người khéo tay gì, để em giúp anh băng lại vết thương.” Cô ta vừa nói vừa bước đến định chạm vào người anh, anh nhanh chóng lùi lại.

“Không cần! Tôi thích như thế này.” Anh thẳng thừng từ chối.

Nhìn vào vết thương, anh lại cảm thấy yên lòng, chỉ cần là do cô làm dù nó có xấu đến đâu thì trong mắt anh vẫn luôn là đẹp nhất.

Mạn Uyển Như mặc kệ sự từ chối của anh, kiên quyết sửa lại băng. Đúng lúc này, Diệp Tâm nước vào.

Cô đứng chôn chân ở cửa, cảnh tượng hiện tại của hai người kia thực sự rất dễ khiến người ta hiểu lầm.

“Tiểu... Tiểu Diệp!” Lãnh Mộc Hàn nhìn thấy cô, lòng xẹt qua một tia cảm xúc khó tả. Cô sẽ không hiểu lầm đó chứ? Anh vội vàng dùng hết sức đẩy Mạnh Uyển Như ra xa mình.

Mạnh Uyển Như cười lạnh trong lòng, anh thực sự sợ chị ta hiểu lầm như vậy sao? Lãnh Mộc Hàn mà em quen biết chưa bao giờ đối với người phụ nữ nào như vậy, xem ra anh thực sự động tâm rồi.

“Lãnh Mộc Hàn, anh lại lên em định tháo băng ra đúng không?” Cô làm bộ dạng tức giận đi đến chỗ anh, xem ra chính là không nghi ngờ gì về mối quan hệ mờ ám giữa hai người này.

Anh nhẹ nhàng thở ra một cái.

“Xin chào, cô là Diệp Tâm sao?” Mạnh Uyển Như đưa tay ra trước mặt cô biểu thị sự xã giao, cô cũng không ngần ngại đáp trả.

“Đúng vậy, cô là?”

“Mạnh Uyển Như, bạn thanh mai trúc mã của anh ấy.” Chỉ về phía Lãnh Mộc Hàn.

“Ra là vậy. Lãnh Mộc Hàn anh cũng tốt số quá đấy, bị thương một cái là có người tới thăm.” Cô quay sang lườm nguýt anh.

Lãnh Mộc Hàn khẽ rung mình, không phải cô nghi ngờ có gian tình đấy chứ?

“Bà xã, anh trong sạch nha~” Biểu cảm trên mặt anh hiện tại phải nói vô cùng đa dạng.

“Bà xã cái đầu nhà anh.”

Mạnh Uyển Như thực sự cảm thấy mình chính thức bị cặp này ném ra sau đầu, giống như bị tạt vào mặt một hũ giấm, thực sự rất chua, nếu còn ở lại chắc chắn sẽ không chịu nổi mà tức chết.

“Hai người cứ từ từ nói chuyện, tôi đi trước.” Cô ta vội vã cáo lui.

Khi Mạnh Uyển Như còn chưa ra khỏi cửa, Diệp Tâm đã quay lại véo tai anh, thực sự là một màn khiến cô ta chướng mắt.

Diệp Tâm, tôi không phục!

32. Chương 32: Lời Ngọt Ngào

Mạnh Uyển Như thực lòng không hiểu, rốt cuộc Diệp Tâm kia có cái gì mà Lãnh Mộc Hàn lại yêu đến vậy.

Cô xinh đẹp? Cô ta không xinh đẹp sao?

Cô dịu dàng? Trước khi đến đây Mạnh Uyển Như có điều tra qua, hỏi học cấp ba Diệp Tâm cùng với Đường Mộc Nhiên chính là hai chị đại trong trường, lấy đâu ra dịu dàng.

Cô yêu anh? Cô ta cũng đâu có kém.

Lãnh Mục Hàn, Lãnh Mục Hàn anh thay đổi rồi, vì một người con gái mới quen hơn một tháng mà trở nên dịu dàng khác thường.

Mười mấy năm lớn lên cùng nhau, đó là lần đầu tiên Mạn Uyển Như thấy một Lãnh Mục Hàn như vậy.

Nghĩ đến đây, cô ta càng không nhịn được muốn đến gặp anh. Đã ba ngày rồi cô ta không nhìn thấy anh, không biết bệnh tình của anh như thế nào rồi.

Bệnh viện.

“Xin lỗi, người mà cô tìm ngài ấy vừa xuất viện sáng nay rồi.” Viên y tá nhẹ nhàng nói với Mạn Uyển Như.

“Xuất viện? Vết thương của anh ấy lành rồi sao?”

“Thực ra vết thương của ngài ấy không quá đáng ngại, xuất viện cũng là chuyện thường.” Nói rồi y tá kia đi làm việc của mình.

Mạn Uyển Như rút điện thoại từ trong túi ra, gọi cho Lãnh Duật Thần.

“Mạn Uyển Như, sao em cứ phá chuyện đại sự của anh hoài vậy?” Giọng Lãnh Duật Thần gắt lên ở đầu dây bên kia.

“Chuyện đại sự của anh chắc cũng chỉ là cô diễn viên đó thôi chứ gì, cho em xin địa chỉ nhà của anh Hàn.”

“Tin nhắn!”

Lãnh Mục Hàn cẩn thận cắt từng miếng thịt vuông vắn cho vào chảo rán, còn Diệp Tâm... Bạn Diệp của chúng ta nhàn hạ ngồi ăn táo ngoài sân.

Bạn Diệp: Nè nè, không phải tôi không muốn làm nha, là do tên kia không cho tôi làm nha

~Mạn Uyển Như đứng trước cửa nhà anh một hồi lâu, mãi mới dám nhấn chuông cửa.

“Tiểu Diệp, ra mở cửa!”

“Ra ngay, ra ngay đây~”

Lúc nhìn thấy vị khách kia là Mạn Uyển Như, cô không khỏi ngạc nhiên một chút.

“Anh Hàn đâu?”

“Anh ấy ở trong nhà.” Diệp Tâm không vui cho lắm, cũng phải thôi, có ai nghe người phụ nữ khác gọi hôn phu của mình là anh này anh nọ mà vui nổi không?

Cô ta không nói gì thêm trực tiếp lướt qua cô để đi vào nhà.

Mẹ kiếp, đang thử thách bà à?

Nấm: Diệp tử, em ủng hộ chị giết giặc.

Nhìn khắp phòng khách không thấy, Mạn Uyển Như tiến vào phòng bếp, cảnh tượng trước mắt suýt nữa thì làm tim cô ta rơi ra ngoài.

Cái gì đây? Anh đang nấu ăn ư? Lãnh Mục Hàn mà cô quen nấu cho bản thân mình còn thấy lười chứ đừng nói là nấu cho người khác.

Nhận ra được sự khác lạ trong tiếng bước chân, Lãnh Mục Hàn dừng động tác đang làm để quay lại nhìn cô ta.

“Sao em lại xuất hiện ở đây?”

“Tối thăm anh.”

“Tôi khỏe rồi.”

“Anh Hàn, anh rốt cuộc yêu chị ta đến mức nào vậy?” Cô ta chưa xót hỏi.

Trầm mặc mất một giây, anh trả lời: “Yêu đến mức có thể hi sinh tính mạng này vì cô ấy. Nhưng so với cái chết, tôi càng muốn sống để có thể chăm sóc cho cô ấy hơn.”

Diệp Tâm khẽ mỉm cười, không phải cô cố tình nghe lén, chỉ là tò mò quá thôi.

Nấm: Thế mà bảo không cố tình. ==

33. Chương 33: Cô Hiểu Anh Ấy Bao Nhiêu?

Mạn Uyển Như đời này mãi mãi không hiểu được Lãnh Mục Hàn.

Anh chỉ vì muốn giữ cơ nghiệp của cha mình mà từ bỏ Lãnh Thần, từ Mỹ về đây tiếp quản Lãnh Diệp.

Anh vì một lời hứa miệng của cha mình mà từ bỏ bao nhiêu cô gái có gia thế tốt hơn Diệp Tâm, trở về tìm cô.

Anh vì cô, vì Lãnh Diệp mà cách mặt ông nội, cả hai không nhận mặt nhau.

Anh chính là người cố chấp như thế, nếu đã yêu thì không có chuyện buông bỏ.

“Lãnh Mục Hàn, giữa cô ta và ông nội, anh chọn ai?”

“Đừng gọi ông nội thân thiết như vậy, em và Lãnh gia chẳng có quan hệ máu mủ gì.” Lãnh Mục Hàn điềm nhiên trả lời câu hỏi của Vạn Uyển Như, ánh mắt vẫn không dời miếng thịt trên chảo lửa giấy.

“Vậy tại sao anh vẫn cứ luôn coi em là em gái anh?”

“Ba năm trước, hai từ em gái đã bị tôi vứt ra sau đầu rồi, tôi với em bây giờ chỉ có thể gọi là có quen biết. Em đừng tìm tôi mãi thế.” Anh cẩn thận lấy miếng thịt ra bỏ vào đĩa, tỉ mỉ trang trí vô cùng chăm chú.

Anh nói đúng, Vạn Uyển Như đối với anh bây giờ không khác gì người dưng. Cô ta ngoài chưa xót trong lòng thì còn có thể làm được gì?

“Bà xã, ăn trưa nào~” Anh bê món ăn ra ngoài bàn, gọi cô đang cười lẩn lộn vì xem ti vi.

“Anh nói chuyện với thanh mai nhà anh xong rồi à?” Diệp Tâm nhìn vào trong hỏi.

“Thanh mai nào? Anh không có!”

Mạn Uyển Như bước ra ngoài, đập vào mắt là cái nhìn đầy yêu thương của Lãnh Mục Hàn dành cho Diệp Tâm.

Người phụ nữ đó, sao lại may mắn đến như vậy?

“Cô có muốn ở lại dùng bữa cùng chúng tôi không?” Cô hỏi cô ta.

Mặt bạn Hàn hiện tại còn đen hơn đất nồi, anh muốn có bữa ăn lãng mạn dành riêng cho hai người mà sao cô cứ muốn phá hoại vậy?

Nhìn Lãnh Mục Hàn một chút, Vạn Uyển Như trả lời:

“Thôi khỏi, tôi có việc bận rồi.”

Khi cô ta đã ra khỏi cửa Diệp Tâm vẫn không rời mắt khỏi hướng cô ta vừa ra. Anh thấy vậy liền tò mò:

“Em đừng nói là em yêu cô ta rồi nhá?”

“Em là phụ nữ đó!!” Cô lườm anh.

“Đầy phụ nữ yêu nhau.” Anh lảm bảm.

Diệp Tâm véo anh một cái, rất không hài lòng nói: “Vốn dĩ mua canh cho anh, thấy thái độ anh thế này chắc là không muốn ăn rồi.”

Biểu hiện của Lãnh Mộc Hàn thay đổi 180 độ, bay sang nịnh nọt cô:

“Tiểu Diệp xinh đẹp, anh biết em tốt với anh nhất, mau lấy canh cho anh đi nhaa~” Vừa nói anh còn vừa bóp vai cho cô.

Diệp Tâm không nhịn được cười, con người này đúng là trẻ con hết sức. Cô lấy ra cái cặp lồng giữ nhiệt, múc một bát canh rồi đưa về phía anh:

“Uống đi để mau lành bệnh.”

Lãnh Mộc Hàn nhìn thấy bát canh thì do dự một chút, không còn hào hứng như vẻ ban đầu nhưng khi thấy khuôn mặt chờ mong của cô, anh lại không nhịn được một hơi uống hết nó.

“Giỏi lắm!” Cô vỗ vai anh mấy cái tán thưởng.

Lãnh Mộc Hàn gượng cười, sắc mặt dần dần kém đi.

Diệp Tâm cảm thấy có gì đó không đúng lắm, vội vàng hỏi: “Anh sao vậy? Không khỏe chỗ nào à?”

Anh khó nhọc lắc đầu, thực sự không muốn làm cô lo lắng.

Trán anh đầy mồ hôi, đầu óc bắt đầu choáng váng. Cô sờ lên trán anh, nhiệt độ rất cao.

Chẳng lẽ vết thương vẫn chưa khỏi dẫn đến phát sốt sao?

Suy nghĩ của cô còn chưa kịp dứt anh đã gục xuống bàn. Cô hoảng đến mức luống cuống cả tay chân, vừa cầm điện thoại gọi cấp cứu vừa lay người anh:

“Lãnh Mộc Hàn, anh sao vậy? Mau tỉnh dậy đi, đừng làm em sợ!!”

“Alo, cấp cứu đúng không, mau tới địa chỉ...”

Sau khi ngắt điện thoại, cô lấy cái áo khoác vào cho anh, còn mình vẫn mặc nguyên bộ đồ ở nhà, khó khăn đưa anh ra ngoài.

Mạn Uyển Như vừa đi được một đoạn không xa liền có người gọi điện: “Tiểu thư, Lãnh tổng vào bệnh viện rồi.”

Cô ta không kịp nghĩ ngợi gì liền quay đầu xe hướng thẳng về phía bệnh viện. Cô ta dời đi mới hơn năm phút, anh đã xảy ra chuyện được rồi hay sao?

Bệnh viện.

Diệp Tâm chờ bên ngoài phòng cấp cứu, không ngừng cầu nguyện anh đừng có chuyện gì.

Chỗ canh đó cô đã thử trước rồi, rõ ràng cô không làm sao mà, sao anh vừa uống vào lại...?

Mạn Uyển Như nhìn thấy cô liền chạy tới hỏi: “Anh Hàn, anh lấy làm sao vậy hả?”

“Tôi vừa cho anh ấy uống canh rong biển, anh ấy liền...”

“Rong biển? Diệp Tâm, nào cô rốt cuộc bị úng nước hay sao vậy? Anh Hàn dị ứng với rong biển chẳng lẽ cô không biết? Rốt cuộc cô hiểu anh ấy bao nhiêu?” Mạn Uyển Như tức giận quát um lên, kinh động cả một dãy hành lang, mọi người nhìn hai cô như sinh vật lạ.

34. Chương 34: Buông Tay Ngắn, Hạnh Phúc Dài

“Rong biển? Diệp Tâm, nào cô rốt cuộc bị úng nước hay sao vậy? Anh Hàn dị ứng với rong biển chẳng lẽ cô không biết? Rốt cuộc cô hiểu anh ấy bao nhiêu?” Mạn Uyển Như tức giận quát um lên, kinh động cả một dãy hành lang, mọi người nhìn hai cô như sinh vật lạ.

Diệp Tâm trầm mặc, cô đời này chưa từng bị ai quát như thế mà để yên cho người ta, nhưng hôm nay cô lại yên lặng đến lạ thường.

Anh dị ứng với rong biển, vậy mà khi nhìn thấy nó vẫn còn uống. Lãnh Mộc Hàn, anh là đồ ngốc sao?

“Tôi mãi mãi vẫn không biết anh ấy yêu cô ở điểm nào, cô căn bản chính là không hiểu gì về anh ấy. Từ khi gặp cô đến giờ cũng không biết là đã xảy ra bao nhiêu chuyện, cô nghĩ mình còn đủ tư cách ở bên anh ấy sao?”

Diệp Tâm vẫn im lặng, giờ phút này cô còn có thể nói gì được đây? Nhớ lại hai hôm trước khi cô gặp một bà lão trong bệnh viện, bà ấy đã nói với cô thế này:

“Người yêu thương con ở gần con, sẽ không ít lần vì con mà quên mạng. Buông tay ngắn, hạnh phúc dài!”

Câu nói đó cô cũng chỉ coi là lời của một bà lão lú lẫn, không để tâm lắm. Giờ thì cô tin rồi.

Mới tuần trước, hắn vì cứu cô mà bị thương, hôm nay lại vì cô mà dị ứng với đồ ăn, Diệp Tâm cô chính là khắc tinh của anh.

Buông tay ngắn, hạnh phúc dài là ý nói cô phải rời xa anh thì anh mới được hạnh phúc sao?

Trên đời này thường có nhiều chuyện nực cười như thế, duyên phận khiến bạn yêu thương một người, rồi cuối cùng lại nhận ra người ấy không thuộc về mình.

Nếu đã không nắm được thì nên buông.

Lãnh Mộc Hàn, là em hại anh. Từ nay, sẽ không còn ai khiến anh nguy hiểm tính mạng được nữa, em chấp nhận rời đi.

“Cô nói đúng, tôi không có tư cách ở bên anh ấy, sẽ hại chết anh ấy bất cứ lúc nào. Tôi đi! Giúp tôi chăm sóc anh ấy thật tốt.”

“Cái này cô không cần lo.” Mạn Uyển Như trả lời, giọng nói đã dịu đi đôi chút.

Diệp Tâm xoay người, nước mắt lăn xuống gò má, trái tim co thắt dữ dội.

Ba năm trước, lúc Mộ Tư Hàm phản bội cô, cô cũng không đau như thế này. Có thể mà lại vì người đàn ông mới quen hơn một tháng kia mà đau lòng như thế.

Không rực rỡ như mặt trời mùa hạ, nhưng đủ để khắc cốt ghi tâm.

Diệp Tâm từ lúc nào lại trở nên đa sầu đa cảm như thế?

Cô lấy điện thoại ra gọi cho Đường Mộc Nhiên:

“Mộc Mộc, rảnh không? Đến đón tớ!”

Đường Mộc Nhiên ở đầu dãy bên kia nghe thấy giọng điệu bất thường của cô cũng phải dừng việc gõ máy tính lại.

“Diệp Tử, cậu sao thế? Khóc à?”

“Đến đón tớ rồi tớ kể cho.” Cô nói rồi đập máy, không kịp để đối phương có phản ứng. Hiện tại cô cần một người để tâm sự, ngoài Đường Mộc Nhiên ra không còn ai thích hợp.

Chiều tối.

Lãnh Mộc Hàn tỉnh lại từ phòng hồi sức, đầu óc vẫn còn choáng váng.

Mấy cọng rong biển khổng kiếp, khiến anh yếu đến mức này.

Nhìn quanh phòng bệnh một lượt, ngoại Mạn Uyển Như ra thì không còn ai hết.

Anh khê cựa người, Mạn Uyển Như nghe thấy tiếng động liền tỉnh giấc.

“Anh Hàn, anh tỉnh rồi!” Cô ta nói giọng mừng rỡ.

“Tiểu Diệp đâu?” Anh hỏi.

Nụ cười trên gương mặt cô ta tắt ngúm. Từ quỹ môn quan trở về, người anh tìm đầu tiên vẫn là Diệp Tâm.

“Cô ta hại anh như vậy, anh chưa thấy đủ sao?”

“Là tôi tự nguyện uống? Không liên quan cô ấy.” Anh lạnh nhạt.

“Anh thật ngốc!”

Lãnh Mục Hàn không thèm để ý đến lời nói của cô ta, vẫn tiếp tục hỏi: “Diệp Tâm đang ở đâu?”

“Cô ta đi rồi!”

35. Chương 35: Tìm Đầu Cũng Không Thấy Em

Tác giả: Trang Năm

“Cô ta đi rồi!” Mạn Uyển Như trả lời, đầu hơi cúi thấp một chút.

Người đầu tiên sau khi anh tỉnh lại nhìn thấy chính là cô ta, vậy mà người đầu tiên anh gọi tên lại không phải cô ta.

Lãnh Mục Hàn, anh có biết rằng anh rất giỏi làm người khác đau lòng không?

“Đi rồi? Đi đâu?”

“Nếu bây giờ em nói, chị ta quyết định rời xa anh, anh có tin không?”

Lãnh Mục Hàn nhìn biểu cảm trên khuôn mặt của Mạn Uyển Như, thật sự không giống nói dối. Trong lòng anh xuất hiện một cỗ lo lắng.

“Em nói rõ ràng cho tôi.”

“Chị ta cảm thấy anh ở bên chị ta gặp quá nhiều nguy hiểm, nên đã chủ động rời xa anh.”

“Mạn Uyển Như, em lại nói cái gì với cô ấy đúng không?”

Lòng Mạn Uyển Như lại nhói lên một cái, anh mãi mãi đặt cô ta ở vị trí nữ phụ, luôn coi cô ta là người xấu như vậy sao?

“Em không nói gì hết.”

“Nếu tôi không tìm được cô ấy, em cũng đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa.” Anh nói rồi dùng một tay thô bạo rút kim truyền đang cắm trên tay mình ra, khiến cánh tay bị rách đến chảy máu.

“Anh nghĩ cho bản thân mình một chút đi, ít ra cũng đừng tự làm bản thân bị thương như vậy.” Mạn Uyển Như lớn tiếng, chỉ cảm thấy người đàn ông này yêu Diệp Tâm đến phát điên rồi.

“Không cần em quan tâm.” Anh lạnh lùng bỏ lại một câu rồi đi mất.

Vừa đi ra khỏi bệnh viện, anh liền gọi cho thư kia Dương: “Mau cho người tìm Diệp Tâm cho tôi, tìm không thấy thì cậu cũng đừng quay trở lại công ti nữa.”

“Sếp... Sếp à...” Trợ gia Dương còn chưa kịp nói gì thì anh đã tắt máy, tốc độ còn nhanh hơn vũ bão.

Anh là đang sắp phát điên rồi!

Nhà Đường Mộc Nhiên.

“Cậu thực sự muốn rời xa anh ta sao?”

Diệp Tâm hướng mắt về một phía xa xăm, nơi thành phố vào lúc chiều tàn.

“Cậu nghĩ tớ còn tư cách gì để ở bên anh ấy sao? Trong khi Lãnh Mục Hàn tìm hiểu mọi thứ về tớ, tớ lại đến cả thói quen ăn uống của anh ấy cũng không biết, suýt nữa thì hại chết anh ấy.” Nước mắt cô trực trào ra, giọng nói đượm buồn.

Đường Mộc Nhiên nhìn thấy cảnh này mà không khỏi đau lòng, thà thấy cô khi bị Mộ Tư Hàm phản bội cũng không muốn nhìn thấy cô vì Lãnh Mục Hàn mà ra đi.

Đối với chuyện của Mộ Tư Hàm, Diệp Tâm trong lòng chứa đầy oán hận, còn lần này, cô lại ra đi vì lo nghĩ cho anh, trong lòng chứa đầy yêu thương.

“Thế bây giờ cậu tính sao?”

“Tớ muốn đi du lịch một thời gian, muốn quên hết những muộn phiền trong lòng.” Nhấp một ngụm bia, cô trả lời.

“Lãnh Mục Hàn không phải kẻ bình thường, nhất định sẽ tìm ra cậu.”

“Làm việc một chút với hệ thống kiểm soát hành khách của sân bay là được.”

Chính Đường Mộc Nhiên còn quên mất Diệp Tâm là hacker đứng đầu trong nước, mấy việc như này làm sao làm khó được cô.

Ba năm trước cũng vậy, cô cũng như thế mà thoát khỏi sự tìm kiếm của anh.

Đã sang ngày thứ hai, Lãnh Mục Hàn gần như lục tung cả thành phố, những nơi mà cô hay đi và có thể đi đều không có chút tin tức nào.

Người của anh liên tục báo cáo, những nơi họ đi qua cũng không có manh mối nào.

Diệp Tâm rốt cuộc đã trốn đằng nào rồi?

Anh vừa gọi điện hỏi Đường Mộc Nhiên, ngay cả cô ấy cũng nói không thấy.

Anh phải làm thế nào đây? Dường như Diệp Tâm cô đã muốn trốn thì không ai có thể tìm thấy.

Ba năm trước để vượt mặt em, ba năm sau không thể để em rời xa lần nữa.

Nhưng tại sao, tại sao tìm nơi đâu cũng không thấy em?

“Lão đại, sao anh không thử tìm ở các chuyến bay ngày hôm nay xem có chị dâu hay không?” Đàn em của anh lên tiếng.

Bấy giờ anh mới tỉnh ngộ, sao anh lại quên mất vấn đề này cơ chứ? Rất có thể cô sẽ ra nước ngoài.

“Kêu người tìm kiếm tất cả lộ trình của sân bay trong thành phố ngày hôm qua và hôm nay cho tôi.” Một tia hi vọng loé lên trong lòng anh, thầm cầu nguyện rằng sẽ tìm được cô.

Một tiếng trôi qua, khi nhận được điện thoại báo cáo, tất cả dường như đều nén thở.

“Nói đi!” Anh sốt ruột.

“Lão đại, tìm không được. Không có hành khách nào tên Diệp Tâm lên một trong các chuyến bay của hôm qua và hôm nay hết.” Đầu dây bên kia run run lên tiếng, chỉ trực chờ cơn thịnh bộ của anh giáng xuống đầu.

Nhưng rất lạ, Lãnh Mục Hàn im lặng đến dị thường, điều này lại càng khiến bọn họ khiếp sợ hơn.

Anh như quả bom nổ chậm, chỉ cần có một tác nhân kích thích là sẽ hủy diệt mọi thứ bất cứ lúc nào.

Tia hi vọng trong anh vụt tắt.

Nếu thực sự không tìm được cô, anh phải làm sao?

Đúng lúc này, Mạn Uyển Như gọi đến. Do dự một hồi lâu, anh mới bắt máy.

“Anh Hàn, tìm được Diệp Tâm chưa?”

“Em nghĩ tôi tìm được chưa?”

Nghe giọng của anh, chán chán là rất mệt, xem ra vẫn chưa có kết quả gì.

“Em gọi chỉ muốn nói với anh là, em từng điều tra được Diệp Tâm từng học công nghệ thông tin, rất có thể là hacker.”

“Tôi biết rồi.” Lãnh Mục Hàn ngắt điện thoại, quay sang hỏi tên bên cạnh: “Hacker giỏi nhất trong nước là ai?”

Tên đàn em suy nghĩ một chút rồi trả lời: “Tiêu Tần bên boss Lục đứng thứ hai, còn người đứng nhất thì không ai có thông tin.”

Người của Lục Thiếu Phong, vậy càng thuận lợi.

36. Chương 36: Gặp Phải Cao Thủ, Aries Tái Xuất Giang Hồ

Nghĩ đến tia hi vọng sẽ tìm thấy cô, dù là nhỏ nhoi nhưng anh vẫn phải thử.

Lãnh Mục Hàn gọi điện cho Lục Thiếu Phong:

“Phong, có chuyện cần cậu giúp!” Đầu dây bên kia vừa bắt máy, còn chưa kịp nói gì thì anh đã lập tức chen ngang.

Lãnh Mục Hàn là sắp phát điên rồi.

“Từ khi nào cậu khách sáo như thế, nói đi!” Lục Thiếu Phong trả lời.

“Tiêu Tần bên cậu, cho mượn vài ngày.”

“Có chuyện gì sao?” Nghe giọng của thằng bạn, Lục Thiếu Phong hẳn liền có dự cảm chẳng lành, bên anh không phải không có hacker, sao phải mượn người bên hắn?

“Bà xã bỏ đi, hack mất hệ thống sân bay rồi.” Anh thở dài.

“Hai tiếng nữa cậu ta sẽ ở trước mặt cậu.”

Lãnh Mục Hàn tắt điện thoại, bắt đầu cho thu hết đàn em đang tìm kiếm cô lại, giờ này tìm trong thành phố cũng vô vọng, cô khắc chán đã rời khỏi đây.

Người phụ nữ ngu ngốc đó, rốt cuộc sao lại lựa chọn rời xa anh?

Sao cô phải tự trách bản thân mình? Tất cả là do anh tự nguyện.

Đúng thế, anh biết đó là canh rong biển, nhưng vẫn cố tình uống nó, anh không muốn nhìn thấy khuôn mặt thất vọng của cô.

Nhưng anh sai rồi, phụ nữ nhạy cảm hơn đàn ông, cô du có mạnh mẽ cỡ nào thì cũng là phụ nữ.

Diệp Tâm, em đang ở đâu?

Washington, chín giờ tối.

Diệp Tâm về đến khách sạn, mệt muốn rũ rời.

Trốn tránh một người mà mình yêu thương, không ngờ lại khó đến thế. Trên máy bay, cô không ngừng nhớ về Lãnh Mục Hàn.

Anh đã tỉnh chưa? Mạn Uyển Như có chăm sóc tốt cho anh không?

Anh có nhớ đến em như em nhớ anh không?

Muôn vàn câu hỏi xuất hiện trong đầu cô, khiến cô không thể tĩnh táo được.

Điện thoại trong túi sách rung lên, là Đường Mộc Nhiên gọi đến:

“Tớ nghe!” Cô uể oải nghe điện thoại.

“Diệp Tử, Lãnh Mục Hàn rất lo cho cậu, cả ngày hôm nay tớ cá anh ta đã lật mọi góc ngách của thành phố B lên để tìm cậu rồi đấy.”

Tim Diệp Tâm thất lại, người đàn ông này sao cứ tốt hoài như vậy?

Một người cổ bụng, một người núu giỡ.

“Cậu không nói gì ra ngoài đấy chứ?”

“Cậu nghĩ tớ là ai? Chỉ là cảm thấy anh ta thật đáng thương.” Giọng Đường Mộc Nhiên trầm xuống. Cô thực sự tiếc thương cho mối tình của hai người này. “Cậu chắc là lời bà lão đó nói đúng sao?”

“Tớ không rõ, nhưng cho đến giờ y như rằng anh ấy đều vì tớ mà bị tổn hại.” Diệp Tâm vừa nói, nước mắt vừa chảy xuống ga giường, cô càng ngày càng yếu đuối rồi.

“Cậu mệt, nghỉ sớm đi!” Nói rồi Đường Mộc Nhiên tắt máy, không dám nghe thêm nữa vì sợ mình sẽ khóc theo Diệp Tâm.

Yêu chính là khổ như vậy sao? Vậy nếu, chỉ là nếu thôi. Cô và Nhạc Tử Ngôn đến với nhau, liệu cũng sẽ có một ngày chịu cảnh như hai người họ.

Diệp Tâm và Lãnh Mục Hàn ít ra còn môn đăng hộ đối, còn cô chỉ là một nhân viên bình thường, lấy tư cách gì để mà với tới Nhạc Tử Ngạn?

Duyên phận giữa người với người, hoá ra lại mong manh đến thế...

Bên phía Lãnh Mục Hàn, Tiêu Tần đã bắt đầu làm việc.

Hai cái máy tính dòng cao cấp nhất ở trước mặt, anh ta một tay bấm máy này, một tay bấm máy kia, hiệu suất phải gọi là trâu bò.

Lãnh Mục Hàn đứng sau quan sát, đến cả mắt cũng lười chớp.

Nhìn dãy số chạy trên máy tính, so với ma trận còn phức tạp hơn, đây là điều khiến anh không thể có hứng thú với công nghệ thông tin dù chỉ một chút.

Mười phút...

Ba mươi phút...

Một tiếng trôi qua, vẫn không có tiến triển gì.

Tiêu Tần nhăn mày, anh ta chưa từng thấy phương pháp hack nào mà khó phá như vậy. Thực sự mỗi lần tìm ra lối đi thì lại vướng phải những rắc rối khác, càng gỡ càng loạn.

Lần thứ hai trong đời, anh lâm vào cảnh này. Theo ngành IT lâu như vậy, chỉ có một người khiến anh bó tay.

Có khi nào? Không thể, Aries thoắt ẩn đã mấy năm, không có khả năng là cô ấy làm.

Nhưng...

Phong cách như vậy, ngoài Aries ra không còn ai có thể có được.

Chẳng lẽ, Diệp Tâm chính là Aries, hacker đứng đầu trong nước sao?

Nếu đúng như vậy, Tiêu Tần hôm nay đụng phải cao thủ rồi. Năm năm trước thua cô, năm năm sau tôi nhất định tìm cách đánh bại cô.

Diệp Tâm nháp một ngụm cà phê nhìn màn hình máy tính, đối thủ lần này cô đã đoán ra được tám chín phần là ai.

Tiêu Tần, là anh ép Aries tôi tái xuất giang hồ.

37. Chương 37: Nỗi Buồn Nào Rồi Cũng Sẽ Qua

Diệp Tâm đeo kính vào để đỡ đau mắt, bắt đầu gõ bàn phím với tốc độ siêu nhiên.

Hàng loạt dãy số khó hiểu xuất hiện, cô đang tạo một mê cung mã hoá cho hệ thống quản lý của sân bay thành phố B.

Tiêu Tần, chúc anh phá được khoá!

Sáng hôm sau, Tiêu Tần nhận được email từ một ID lạ, nội dung chỉ vỏn vẹn một câu: “Muốn đấu lại tôi, anh vẫn cần luyện thêm. [Kí tên: Aries]”

“Khốn kiếp!” Tiêu Tần không nhận được chữ một câu, anh ta luyện nhiều năm như thế mà trình độ vẫn cách cô xa như vậy, thật sự không cam lòng.

Aries! Lãnh Mục Hàn nhìn dòng chữ trên màn hình, tim không khỏi đau nhói.

Diệp Tâm là Aries, vậy cơ hội tìm thấy dấu vết của cô lại càng mong manh hơn.

“Để tôi thử tra địa chỉ ID của cô ấy.” Tiêu Tần lên tiếng đề nghị.

“Không có kết quả đâu, cô ấy làm việc thế nào một hacker như cậu đáng nhẽ phải hiểu rõ chứ, đừng tốn thời gian.” Anh trả lời, ánh mắt vẫn không rời cái tên trên màn hình nữa khắc.

Phải chăng cô hiện tại cũng đang ngồi trước máy tính, nhìn vào hộp thư đã gửi?

Hai người tưởng chừng chỉ cách nhau một cái màn hình, mà lại hoá xa xăm.

Diệp Tâm tắt máy tính, đứng dậy khẽ vươn vai. Ở Mĩ hiện tại đang là chiều, cô không thể cứ mãi như vậy mà ngồi trong này, sẽ càng khiến cô nhớ tới anh hơn.

Thay một bộ quần áo trông khá bụi, cô trang điểm nhẹ nhàng rồi đi ra ngoài dạo phố.

Đoạn đường mà cô đi qua, ven đường trồng nhiều cây phong đỏ, lá cây rụng xuống theo chiều gió cuốn đi, trải khắp vỉa hè.

Cũng giống như số phận con người, đôi lúc hoá ra lại mong manh đến thế, chỉ cần một tác động nhẹ cũng đủ khiến con người ta mệt mỏi mà buông tay.

Đang suy nghĩ mông lung, cô chợt phát hiện phía bên này đường có một đứa bé đang bước xuống quốc lộ, mà quan trọng chính là có rất nhiều xe đang lao tới.

“Cẩn thận!” Cô hô to rồi nhanh chóng chạy tới kéo đứa bé lên vỉa hè, lại không cẩn thận làm chính mình bị trượt chân.

Đứa bé và cô ngã sõng soài trên vỉa hè, cũng may là cả hai không bị chiếc xe nào chạm vào.

“Cháu bé, cháu không sao chứ?” Cô ân cần hỏi han.

Cậu bé ban đầu giữ một khuôn mặt lạnh tanh, sau đó thì dần ra một chút, ôn hoà nói: “Cháu đương nhiên không sao, nhưng chân cô bị trầy rồi kìa, sao cô ngốc quá vậy?”

Diệp Tâm: “•••”

Thằng bé này, ăn nói gì mà cứ như người lớn thế? Cô tưởng tượng ra thằng bé này giống như đang trách móc vợ hay con gái mình vì sự bất cẩn vậy.

“Tiểu Vũ, Tiểu Vũ con đâu rồi?” Một người phụ nữ tầm tuổi cô từ một siêu thị gần đó đi ra, cất tiếng gọi.

“Mẹ, con ở đây.” Thằng bé đứng dậy, vẫy vẫy mẹ nó.

Ninh Hiểu Nguyệt chạy nhanh về phía này, ôm Tiểu Vũ vào lòng, còn nhìn cô với ánh mắt đề phòng. Kiểu như: Mày định làm gì con bà?

Diệp Tâm: “•••” Hai mẹ con các người có thể để tôi thấy rằng mình không lo chuyện bao đồng đi có được không a~?

“Ninh Hiểu Nguyệt, thu ngay ánh mắt háo sắc của mẹ lại, cô ấy sợ rồi kìa.” Ninh Thiên Vũ lên tiếng, cắt đứt cái nhìn chăm chăm của mẹ nó với Diệp Tâm.

Ninh Hiểu Nguyệt: Con mắt nào của con nhìn thấy mẹ đang háo sắc vậy hả?

Diệp Tâm: Con mắt nào của cháu thấy cô đang sợ hả? ==”

Ninh Hiểu Nguyệt đưa tay đỡ Diệp Tâm dậy, để cô ngồi vào cái dưới gốc cây phong.

“Cho hỏi, cô là?”

“Tôi tên Diệp Tâm, chỉ là đi ngang qua thấy thằng bé đang lao đường nên kéo lại thôi.” Cô vừa nói vừa xoa xoa cổ chân mình, đúng như Tiểu Vũ nói bị trầy một miếng da bằng hai ngón tay, quan trọng là chân hiện tại mọi cử động đều đau.

“Vậy mà tôi cứ tưởng...”

Tưởng gì? Cô tưởng gì hả? ==!

“Mẹ, chân cô ấy bị đau.” Ninh Thiên Vũ đứng bên cạnh nhắc nhở.

Cậu bé nhìn Diệp Tâm rất chăm chú, nhận rõ thấy nỗi buồn trong mắt cô. Cậu từ nhỏ sinh ra đã giống như một ông cụ non, không dễ gần, càng không dễ có thiện cảm với người khác. Nhưng đối với cô lại có một thứ cảm tình rất đặc biệt.

Không phải vì cô cứu cậu, mà chỉ bởi vì ánh mắt đó, vừa chân thật lại mang theo đau thương.

“Có cần tôi đưa cô đi bệnh viện kiểm tra không?”

“Không sao. Cô chỉ cần giữ hộ tôi bàn chân cho chắc là được, tôi có thể tự nắn lại.”

“Được!” Ninh Hiểu Nguyệt gật đầu đồng ý, cầm bàn chân trái cô lên, nhanh chóng bị một bàn tay nhỏ nhắn giữ lại.

Ninh Thiên Vũ bày ra vẻ mặt lo sợ nhìn mẹ mình: “Mẹ à, con không muốn trở mắt đứng nhìn mẹ làm hại chân của cô xinh đẹp đâu.”

Ninh Hiểu Nguyệt bị đả kích nghiêm trọng, trừng mắt nhìn thằng con độc mồm độc miệng: “Con cút ngay cho mẹ!”

“Không!”

“Cút!”

“Không! Để con giữ cho cô Diệp Tâm.” Thằng bé vẫn kiên quyết.

“Bình thường con ghét tiếp xúc với người lạ lắm mà, để mẹ!”

Diệp Tâm: “•••”

Rắc! Tiếng động giòn tan vang lên! Sáu mắt nhìn nhau chăm chăm.

“Tôi chưa xoay!” Diệp Tâm lên tiếng, kèm theo đó là khuôn mặt với biểu cảm đáng thương.

“Tiểu Vũ, là con làm đúng không?” Ninh Hiểu Nguyệt đổ tội sang con trai.

“Đâu có, mẹ đại nhân, hồi nãy mẹ chiếm thế thượng phong mà.” Thằng bé lơ đãng nói.

Diệp Tâm: Hai mẹ con các người đúng là... Lợn lành cũng bị chữa thành lợn què luôn rồi ==”

Cuối cùng hai mẹ con họ Ninh vẫn phải đưa cô đến bệnh viện nắn lại xương bị trật, băng bó luôn vết trầy ở chân.

Lúc Diệp Tâm chuẩn bị lên taxi, Ninh Hiểu Nguyệt cầm tay cô, nói: “Cô Diệp, hôm nay thật cảm ơn và cũng xin lỗi cô.”

“Không sao.” Diệp Tâm cười cười xua tay.

Khi mẹ Ninh còn định nói thêm gì thì đã bị Tiểu Vũ chen ngang: “Mẹ à, không phải nó hôm nay ba Lục đến đón chúng ta về sao? Mẹ còn không mau bắt xe chuẩn bị nấu cơm cho ba đi.”

“Ừ, con nói phải!” Sau đó, mẹ Ninh vui vẻ đi bắt taxi.

Cậu bé đứng đó, ngập ngừng nói: “Cô Diệp Tâm, có thể... Cho con ôm cô một cái không?”

“Được chứ!” Cô mỉm cười cúi xuống ôm cậu bé vào lòng, cảm giác được nỗi buồn trong lòng vơi đi rất nhiều.

Cậu bé thì thào vào tai cô: “Cô xinh đẹp, đừng buồn nữa, rồi mọi thứ sẽ ổn thôi.”

Diệp Tâm ngạc nhiên, buông Tiểu Vũ ra: “Sao con biết cô đang buồn?”

“Mắt cô biểu hiện sự không vui, có một lần mẹ con hiểu lầm ba Lục rồi chia tay, con thấy trong mắt mẹ con cũng buồn như vậy.”

“Ba Lục con hẳn là rất yêu mẹ con.” Cô xoa đầu cậu bé.

“Đúng thế, mẹ con rất may mắn khi có con và ba Lục xuất hiện trong đời bà.”

Diệp Tâm: “...”

Nhìn bóng xe chở hai mẹ con họ Ninh khuất dần, Diệp Tâm mới lên xe về khách sạn.

Lời nói của Tiểu Vũ cứ mãi văng vẳng trong đầu cô.

Nỗi buồn nào cũng sẽ qua...

38. Chương 38: Diệp Tâm, Anh Mệt Rồi!

Tác giả: Trang Năm

Đường Mộc Nhiên cảm giác được hàn khí đang vây quanh mình, lạnh đến thấu xương.

Lãnh Mộc Hàn ngồi phía đối diện, khuôn mặt lộ rõ sự mệt mỏi.

Đã một tuần, tròn một tuần điên cuồng tìm người nhưng không có kết quả.

Manh mối duy nhất, chỉ có thể là Đường Mộc Nhiên.

“Cô Đường, xin cô hãy nói thật cho tôi biết, có phải cô biết Diệp Tâm đang ở đâu không?”

“Đại ca à, tôi đã nói cả trăm ngàn lần rồi, tôi không biết gì hết.” Cô liên tục chối cãi, nói đến cạn cả nước miếng mà cục đá trước mặt vẫn không tin.

Lãnh Mộc Hàn là cái tên cố chấp nhất mà cô từng thấy, nếu là người khác tìm một tuần không thấy là đã từ bỏ rồi, anh vẫn tiếp tục cố gắng, khiến cho cô đây cũng cảm thấy thương hại.

“Tôi cho người điều tra, thấy cô dạo này thường xuyên liên lạc với một số điện thoại ở nước ngoài...”

“Sao anh lại nghĩ đó là số của Diệp Tử chứ?” Cô nhanh chóng cướp lời.

“Tôi đâu có nói đấy là số của Tiểu Diệp, là cô tự khai.”

Đường Mộc Nhiên chỉ muốn lập tức cắt lưỡi mình đi, cuối cùng vẫn để tên họ Lãnh kia lừa, Diệp Tử mà biết sẽ giết chết cô mất.

“Thôi được rồi, tôi nói! Nhưng trước đó, tôi muốn kể một chuyện này chắc chắn anh chưa biết.” Đường Mộc Nhiên hết cách, chỉ có thể chọn con đường nói thật, như vậy sẽ không phải nhìn thấy khuôn mặt của cục đá kia nữa, đỡ thương cảm trong lòng.

Diệp Tử, thứ lỗi cho mình!

Lãnh Mộc Hàn lặng im nghe cô kể chuyện.

“Thật ra, Diệp Tử vẫn luôn giấu anh một chuyện....”

Diệp Tâm lên máy bay trở về nước, địa điểm đến lần này là thành phố A.

Cô nhi viện mà anh từng đưa cô tới, cô muốn trở lại một lần.

Chỉ là, muốn nhìn nơi hồi nhỏ mà anh từng sống...

Chỉ là, muốn quên nhưng không thể quên...

Vừa vào cửa máy bay, cô va phải một người đàn ông, điện thoại cô rơi xuống đất, hấn định cúi xuống nhặt nhưng cô đã nhanh tay hơn.

“Xin lỗi!” Lục Thiếu Phong lên tiếng, đến mặt của người đối diện cũng không nhìn lấy một cái.

“Không sao!” Cô phải bụi dính trên điện thoại rồi ngẩng đầu lên trả lời, nhưng lúc này, hấn đã xoay người đi mất.

Dáng lưng của hấn thẳng tắp, cao ngạo mà đẹp đẽ, hình như, cô từng thấy dáng người này ở đâu rồi thì phải.

Hay là do quá nhớ anh, nên lầm tưởng sang hình dáng của anh, nhìn cũng hơi giống thật.

Lục Thiếu Phong đi được khoảng mười bước, vẫn cứ cảm thấy có điều gì đó kì lạ. Rốt cuộc là chỗ nào không đúng?

Lúc hấn xoay người nhìn lại, Diệp Tâm đã mất dạng.

Suy cho cùng hấn cũng không có thời gian quan tâm nhiều như thế, Nguyệt Nguyệt và Tiểu Vũ còn đang đợi hấn, hấn phải mau chóng quay trở lại với họ.

Nhìn thấy Lục Thiếu Phong trở về, Ninh Thiên Vũ liền cần nhần:

“Ngài Lục, ngài định ngủ luôn ở ngoài đấy hay sao?”

“Ba va phải một người, cảm giác như đã gặp ở đâu rồi.”

“Nữ?”

“Đúng vậy.”

“Mẹ ơi! Ba Lục... Ừm...” Thằng bé còn chưa nói hết câu thì đã bị Lục Thiếu Phong bịt miệng lại, bẻ ngồi trên đùi mình.

Hấn nhìn người phụ nữ đang say giấc kia, lòng lại an tâm hơn chút, ánh mắt cũng trở nên dịu dàng. Cúi xuống trông mắt với bé con trong lòng:

“Con mà dám nói lung tung khiến mẹ hiểu lầm, ba liền cắt quyền ”Vũ trụ song song” của con.”

Ninh Thiên Vũ nghe đến đây thì tái mặt, quyền sách này mới hôm qua đòi mua được, hôm nay lại dọa bị cắt? Không thể, không thể nha

~Nghĩ đến đây, nó liền ngoan ngoãn để cho ai kia ngủ, miệng lẩm bẩm một câu: “Ba va ai cũng được, miễn đừng va phải cô Diệp Tâm của con.”

“Diệp Tâm?” Hấn chau mày.

Hình như, hấn nhớ ra rồi. Tiểu Vũ mấy ngày này liên tục nhắc đến cô xinh đẹp, còn nói hôm nay được ngồi chung máy bay, chỉ tiếc không cùng khoang. Lê nào?

Diệp Tâm, bà xã của Lãnh Mộc Hàn cũng tên Diệp Tâm, rất có thể người hấn va lúc nãy là cô ấy.

Thảo nào, hấn lại có cảm giác quen mắt như vậy.

Trong lúc Diệp Tâm lên máy bay trở về thành phố A, Lãnh Mộc Hàn lại tức tốc đến Mỹ tìm cô.

Washington trở tối rực rỡ ánh đèn, nhưng hiện tại Lãnh Mộc Hàn đâu còn tâm trí quan tâm tới điều đó.

Anh đến địa chỉ mà Đường Mộc Nhiên đưa, trong lòng vừa bồn chồn lo sợ, vừa hồi hộp.

Tiểu Diệp, em hiện tại có sống tốt không?

Câu hỏi này hàng trăm hàng nghìn lần giày xéo tâm can của anh. Anh muốn nhìn thấy cô, muốn được ôm cô vào lòng.

Nhưng, hình như số phận lại lần nữa trêu ngươi anh. Anh hỏi quản lý khách sạn, người ta nói cô đã trả phòng vào sáng nay.

Thế giới của anh coi như sụp đổ. Không lẽ nhanh như vậy Đường Mộc Nhiên đã thông báo để Diệp Tâm đi, rõ ràng anh đã cho người trông chừng cô ấy rồi cơ mà.

Một người ra sức tìm kiếm, một người không ngừng trốn chạy.

Diệp Tâm, em có mệt không? Anh thì mệt rồi, rất mệt!

Điện thoại anh vang lên liên tục, anh đến nhìn cũng không có hứng thú, trợ lý Dương bên cạnh nghe không được đành phải lên tiếng:

“Sếp! Điện thoại của anh!”

Anh đưa điện thoại áp sát vào tai, không nhìn tên người gọi.

“Alo!”

“Hàn, tìm thấy vợ cậu rồi!”

39. Chương 39: Tìm Lại Yêu Thương

Lúc Diệp Tâm ra khỏi sân bay, một thân hình bé nhỏ chạy theo cô.

Ninh Thiên Vũ nói muốn làm cô bất ngờ, nhưng không may thay cô nghe thấy tiếng động liền quay người lại.

Cô và thằng bé bốn mắt nhìn nhau chằm chằm.

Ninh Thiên Vũ: “==” Cô không phối hợp với con.

“Tiểu Vũ, sao con chạy theo cô vậy? Ba mẹ con đâu?” Cô cúi người xuống xoa đầu thằng bé.

“Tôi là ba của thằng bé!” Một giọng đàn ông trầm thấp vang lên.

“Chào.... anh...” Cô nhanh chóng đứng lên định chào hỏi thì bị khuôn mặt của người đối diện làm cho đông cứng.

Sao, sao có thể trùng hợp đến vậy?

“Lục Thiếu Phong?”

“Hai người quen nhau sao?” Ninh Hiểu Nguyệt ló người ra từ đằng sau Lục Thiếu Phong, ngây ngô hỏi.

Hai người kia vẫn chăm chăm nhìn nhau, ánh mắt chứa nhiều phần phức tạp.

Không phải là tình cũ đó chứ?

“Khụ... Mẹ à, mẹ định cứ dùng ánh mắt đó mà nhìn cô Diệp Tâm sao?” Tiểu Vũ lên tiếng cắt đứt ánh nhìn của cả ba.

“Nguyệt Nguyệt, em đưa Tiểu Vũ về trước đi, anh còn có chuyện nói với cô Diệp đây.”

“Vâng!” Ninh Hiểu Nguyệt không hỏi nhiều, rất nghe lời đưa Tiểu Vũ đi, dù sao Lục Thiếu Phong cũng sẽ không thể làm ra chuyện gì có lỗi với cô.

Tiểu Vũ ôm lấy Diệp Tâm một cái rồi chạy theo mẹ, không kịp để cô có phản ứng gì.

“Giờ chỉ còn tôi và cô, chúng ta đến chỗ khác nói chuyện.”

Địa điểm là một quán cà phê ngay gần sân bay.

Lúc Diệp Tâm nghe Tiểu Vũ nói đến ba Lục của nó, cũng không ngờ người đó lại là Lục Thiếu Phong.

Đời này lắm chuyện trùng hợp.

“Cô... Không cảm thấy làm vậy không công bằng với Mục Hàn hay sao?” Lục Thiếu Phong len tiếng phá vỡ sự im lặng bao trùm, không vòng vo mà trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Diệp Tâm cười chua xót, cô biết làm vậy là không công bằng với anh, nhưng cô còn lựa chọn nào khác sao?

“Tôi ở bên Lãnh Mục Hàn sẽ làm hại anh ấy.”

“Nhưng cô rời xa cũng khiến cậu ấy gần như trở nên phát điên.”

“Anh ấy sống có tốt không?”

Câu hỏi này, cô đã tự hỏi lòng mình cả trăm lần, anh hiện tại thế nào rồi, có ăn uống cẩn thận không, có tự chăm sóc tốt cho bản thân không?

“Không tốt! Rất không tốt! Hôm trước khi đến Mỹ, tôi có đến gặp cậu ấy, người không khác gì cái xác không hồn. Cô, trở về đi!” Hắn nhìn cô với ánh mắt trân thành, vừa như khuyên nhủ vừa giống cầu xin, Lục Thiếu Phong mà lại phải xuống nước như thế.

Hắn với Lãnh Mục Hàn tình cảm quả thực rất tốt.

Nhưng, nếu hiện tại cô trở về thì chẳng phải bao công sức, bao chịu đựng lao tâm khổ tứ trốn tránh anh đều đổ xuống sông xuống biển sao?

Không! Cô không muốn lại làm hại anh!

“Xin lỗi, tôi không thể!” Nói rồi cô đứng dậy toan bước đi, nhưng Lục Thiếu Phong đã vội vàng ngăn lại, anh nói với theo:

“Cô tại sao luôn khiến Mục Hàn phải khổ tâm tìm mình? Ba năm trước cũng vậy, ba năm sau cũng thế!”

“Ba năm trước?” Cô chau mày thắc mắc, chân hoá đá tại chỗ.

[...]

Trong lòng Diệp Tâm hiện tại chứa rất nhiều cảm xúc phức tạp, những câu nói cuối cùng của Lục Thiếu Phong cứ quanh quẩn trong đầu cô.

Nếu đúng như hắn nói, Lãnh Mục Hàn là người đàn ông ba năm trước cùng cô phát sinh quan hệ 419, vậy duyên phận của hai người hẳn là đã bắt đầu từ lâu rồi.

Vết bớt hình bông hoa sau lưng cô, ngoại trừ ba mẹ và Đường Mộc Nhiên, đảm bảo không có người thứ tư biết đến.

Vậy mà tên ngốc kia lại dùng vết bớt đó tìm cô suốt ba năm.

Nói Lãnh Mục Hàn ngốc quả không sai.

Còn chuyện anh nhất quyết cãi lại ông nội về đây tiếp quản Lãnh Diệp, về tìm hôn thê của mình cũng chính là cô, lại một lần nữa như con dao cứa vào ngực Diệp Tâm.

Lãnh Mục Hàn, anh cứ như vậy thì làm sao em từ bỏ đây?

Có thể cho phép bản thân cô ích kỷ một lần không? Cô không muốn quan tâm đến điều gì nữa.

Cô chỉ biết rằng: cô yêu anh, anh cũng yêu cô, không muốn cứu như vậy mà dày vò trái tim của hai người nữa.

Cô muốn trở về, trở về bên cạnh Lãnh Mộc Hàn.

Trên màn hình điện thoại là số của anh, đã rất nhiều lần cô bấm số nhưng lại không dám ấn nút gọi, cô sợ rằng khi nghe thấy giọng nói của anh, mọi cố gắng lại tan biến hết.

Nhưng lần này, cô đã can đảm ấn vào nút đó, cô khao khát muốn được nghe thấy giọng trầm khàn của anh.

Tiếng chuông điện thoại mới vang lên được hai hồi, lập tức đã có người bắt máy.

“Alo, ai vậy?” Giọng mệt mỏi của anh ở đầu dây bên kia.

Cô im lặng, cố kiềm chế nước mắt.

“Alo... Sao không nói chuyện?” Anh vẫn kiên nhẫn giữ máy.

“Lãnh Mộc Hàn, em nhớ anh!” Cuối cùng cô cũng không nhịn được mà bật khóc thành tiếng, nước mắt như được dịp tuôn như mưa.

Lãnh Mộc Hàn ở đầu dây bên kia nghe thấy giọng cô thì cuống cuồng cả lên, cô còn đang khóc.

“Tiểu Diệp, là em sao? Đừng khoác, em đừng khóc.” Anh muốn dỗ dành cô nhưng lại không biết làm thế nào, cuối cùng cũng chỉ nói được câu đó.

Cô vẫn không nín, lại càng khóc to hơn. Đường Mộc Nhiên mà biết cô yếu đuối thế này, chắc chắn sẽ cười vào mặt cô.

Nhưng vừa nghe thấy giọng anh là cô muốn khóc.

Anh im lặng để cô khóc một hồi, lòng trở nên vui vẻ.

Cuối cùng cô cũng thông suốt, không trốn tránh anh nữa.

Cuối cùng cô cũng gọi điện cho anh.

Cuối cùng, anh cũng biết được rằng cô cũng nhớ anh.

40. Chương 40: Cảm Ơn Anh Đã Yêu Em Như Thế

Tác giả: Trang Năm

“Khóc đủ chưa?” Sau khi thấy tiếng khóc của cô đã nhỏ đi, anh nhẹ nhàng hỏi.

Chưa đủ! Diệp Tâm cô còn muốn khóc tiếp, nhưng mà từ này giờ đã quá mất mặt rồi.

Cô lau đi nước mắt, áp sát tai vào điện thoại, lí nhí nói:

“Lãnh Mộc Hàn, em muốn nghe giọng anh, mau nói gì đó cho em nghe đi.”

Anh suy nghĩ một chút, giọng trầm trầm phát ra từ đầu dây bên kia:

“Tiểu Diệp, anh đã tìm em rất lâu, rất nhiều nơi. Anh đi đến nơi nào cũng không tìm thấy em, anh rất sợ, sợ sẽ lại để mất em lần nữa. Ba năm trước tìm em, ba năm sau vẫn lại phải đi khắp nơi tìm em. Tiểu Diệp, hứa với anh, sau này đừng rời xa anh nữa, được không?”

Lãnh Mộc Hàn, anh như vậy là không muốn em ngừng khóc đúng không?

Xin lỗi, rất xin lỗi anh!

“Lãnh Mộc Hàn, mới xa anh không lâu, anh từ bao giờ đã trở nên sến súa như thế?” Cô nửa khóc nửa cười nói với anh.

“Là từ khi yêu em!”

Anh của trước kia không thích nói chuyện, ít giao tiếp, nói ra câu nào nhà khiến người ta ghen hòng câu đó. Nhưng vì cô, vì muốn cô hết giận, vì muốn dỗ dành cô mà anh đã thay đổi.

Anh trở nên ôn nhu hơn, nhẹ nhàng hơn và “sến súa” hơn.

Cô cũng thay đổi.

Từ một Diệp Tâm mạnh mẽ, mồm miệng lanh lợi, gặp khó khăn đều tìm ra hướng giải quyết tối ưu lại trở thành một con người yếu đuối, thường xuyên bị anh chặn hòng, lại còn nhu nhược, chỉ biết trốn chạy.

Rốt cuộc là Lãnh Mục Hàn thay đổi Diệp Tâm, hay là Diệp Tâm thay đổi Lãnh Mục Hàn?

Câu trả lời chính là cả hai đều thay đổi lẫn nhau.

Khi yêu, con người ta thường không biết bản thân đang làm gì, cũng sẽ không nhận ra tình yêu đã thay đổi mình thế nào. Chỉ là, muốn dành điều tốt nhất cho đối phương.

“Tiểu Diệp, em đang ở thành phố A đúng không?”

“Vâng!”

“Cô nhi viện ngày đó mà anh đưa em đến, em tới đó tìm tiểu Mạnh, thằng bé sẽ đưa một món đồ cho em.”

Hừ, anh không nói thì em cũng muốn tới đó, dù sao cũng gặp cậu bé.

“Món đồ gì vậy?” Cô tò mò, trở nên nào hững hờ.

“Bí mật!”

Độ tò mò trong cô đang căng thì bị anh cắt đứt phụt một cái, cái gì mà thần thần bí bí vậy?

Có khi nào là thư tình anh viết không a~? Hờ hờ, người như Lãnh Mục Hàn viết thư tình cùng lắm cũng chỉ được ba dòng.

“Tiểu Diệp!” Anh lên tiếng cắt đứt mạch suy nghĩ đang trên mây của cô.

“Hửm?”

“Đừng nghe lời người ngoài nói, em chỉ cần nghe anh là đủ, anh sẽ bảo vệ em, bảo vệ cuộc sống của chúng ta.”

“Vâng! Em nghe anh!”

Diệp Tâm không hiểu lắm anh đang nói gì nhưng vẫn trả lời cho qua. Dường như, anh đã biết điều gì đó.

Cô chợt nhớ đến câu chuyện mà Lục Thiếu Phong đã kể cho mình, về vấn đề của anh và ông nội, cô nghĩ mình nên khuyên anh một chút.

“Lãnh Mục Hàn, anh trước khi về nước hãy đi gặp ông nội anh đi.”

“Em biết rồi sao?” Giọng anh trầm hẳn xuống, không còn giữ sự dịu dàng ban đầu.

Anh không muốn cô vì chuyện này mà suy nghĩ nhiều.

“Ừ! Anh hãy xin lỗi ông, rồi ông cũng sẽ chấp nhận để anh tiếp tục ở lại Lãnh Diệp thôi, dù sao em họ anh cũng đã tiếp quản Lãnh Thần.”

Giọng nói của cô nhẹ nhàng, nghe rất êm tai, anh cũng bất giác mà ừ một cái đồng ý.

Anh sẽ thử lần nữa thuyết phục ông, đã ba năm rồi cũng chưa nhận lại mặt nhau, hẳn là cơn giận trong lòng ông cũng vơi đi nhiều.

Dù sao cũng là người một nhà, mất hoà khí là điều không tốt.

Anh muốn ông chấp nhận cô, muốn ông chứng kiến hôn lễ của hai người.

Cuộc điện thoại của hai người kết thúc ngay sau đó, khoảng cách là rào cản khiến họ không thể vơi đi nỗi nhớ nhau. Nhưng càng nói chuyện như vậy, sẽ lại càng nhớ.

Sẽ gặp lại nhau sớm thôi, đúng không?

Sáng hôm sau.

Diệp Tâm đến cô nhi viện, đem một số tiền không nhỏ đến quyên góp cho các trẻ nhỏ ở đây.

Cô hỏi các sơ chỗ của Tiểu Mạnh rồi đi tới đó tìm cậu bé.

Tiểu Mạnh ngồi một mình ở ghế đá trong vườn hoa, trông cô đơn nhỏ bé vô cùng.

Lòng Diệp Tâm trĩu nặng một nỗi xót thương, liệu có phải ngày đó anh cũng như vậy?

Mất đi người thân là điều thiệt thòi nhất của một đứa bé khi sinh ra.

Hơn nữa, cậu bé kia còn không hoà nhập với bọn trẻ ở đây, lại càng cô đơn hơn.

“Tiểu Mạnh!” Cô lên tiếng gọi, cậu bé liền quay đầu lại.

Trong ánh mắt của Tiểu Mạnh dường như xuất hiện một tia hoan hỉ, giống như cũng gặp được người mình đang chờ.

Cô bước đến ngồi xuống cạnh cậu, xoa đầu rồi đưa cho cậu bé gói bánh, cậu nhận lấy nhưng trên mặt vẫn không có biểu hiện gì.

Cô không tin là mình không ép được nó nói câu nào, liền chủ động bắt chuyện.

“Tiểu Mạnh, chú Hàn bảo cô đến tìm con.”

Cậu bé chỉ gật đầu một cái.

“Con rất thân với chú Hàn sao?” Cô vẫn tiếp tục kiên nhẫn.

Vẫn là gật đầu một cái.

Khụ! Miệng con bị dính keo rồi sao?

“Chú Hàn nói cô đến đây tìm con, con sẽ đưa cho cô một món đồ.” Cô hết chịu nổi tảng băng này, đành đi vào vấn đề chính.

Thằng bé không nói không rằng, lấy từ cổ ra một sợi dây chuyền, trên đó có treo một chiếc nhẫn.

Cô cầm lấy chiếc nhẫn, ngắm nó một cách rất chăm chú.

Nhìn thoáng qua nó chẳng có gì đặc biệt, nhưng nhìn kĩ mới thấy, trên đó có khắc chữ.

H <3>

Ai từng nói chỉ có nhẫn kim cương mới quý giá? Cô chính là cảm thấy đó cũng chỉ là vật khoe khoang với thiên hạ rằng chủ nhân của nó có tiền mà thôi.

Cô chính là rất thích cái nhẫn này.

”Chú Hàn nói chú ấy giữ cái nhẫn có chữ T <3>

Diệp Tâm giật mình đến nỗi suýt thì đánh rơi chiếc nhẫn. Mẹ ơi, ai vừa nói chuyện với cô vậy?

Nhìn ngang ngó dọc, cũng chỉ có mình cô và Tiểu Mạnh mà thôi.

“Con vừa nói chuyện với cô sao?”

Gật gật.

Đấy, lại gật rồi.

Cô không còn kiên nhẫn nữa, quay qua ôm thằng bé một cái rồi nói:

“Chú Hàn rất yêu con đấy!” Nói rồi cô đứng dậy toan bước đi.

Tiểu Mạnh lại lần nữa lên tiếng: “Chú ấy nói đời này kiếp này chỉ yêu một người tên Diệp Tâm, đối với con là thương, không phải yêu!”

Khụ! Nói sai một câu mà đã bị bẻ lí rồi, thằng bé này nói chuyện y như ông già.

Cô cười hiền: “Cảm ơn con!”

Lãnh Mục Hàn, em cũng cảm ơn anh! Cảm ơn anh đã yêu em như thế!

Diệp Tâm vừa ra khỏi cô nhi viện, liền nhận được tin nhắn của anh.

“Bảo bối của anh, mai anh về nước, đi chuyến bay AXT78, nhớ ra sân bay đón anh.”

Bảo bối! Cách gọi này sao cứ cảm thấy sến súa vô cùng.

Bộp! Điện thoại cô tự nhiên rơi xuống đất, mặc dù cô đã cầm rất chắc.

Sao trong lòng lại có cảm giác bất an?

41. Chương 41

Lãnh Mục Hàn đến gặp ông nội của mình, hai người đã ba năm không gặp.

Lãnh lão gia đang đọc sách trong thư phòng, liền thấy quản gia chạy vội vào báo:

“Lão gia, Hàn thiếu gia cậu ấy trở về rồi.”

“Ông nói cái gì? Thằng bé Mục Hàn trở về ư?” Ông ngẩng đầu lên nghi hoặc hỏi lại.

“Vâng, lão gia.”

Lãnh lão gia bỏ quyển sách xuống, liền thấy Lãnh Mục Hàn từ ngoài cửa bước vào.

Anh không có một cử chỉ nào thừa thãi, trực tiếp tiến vào thư phòng.

Vị quản gia già ra khỏi phòng để hai ông cháu họ tiện bề nói chuyện.

Anh nhìn ông, ba năm, ông già đi nhiều quá.

“Ông nội, Tiểu Hàn bắt đầu, cháu về rồi.”

Lãnh lão gia trên mặt hiện không ít nếp nhăn nhưng vẫn giữ được vẻ uy nghiêm, nhả nhận cần có của một doanh nhân thành đạt.

Rõ ràng trong lòng ông rất vui, nhưng ngoài mặt vẫn giữ thái độ lạnh lùng.

“Quyết định từ bỏ bên đó rồi sao?” Ông hỏi.

“Dạ chưa. Cháu về là muốn giải quyết bất hoà với ông, cũng mong ông chấp nhận Diệp Tâm - hôn thê của cháu.”

“Vậy thích đi đi, Lãnh Diệp cháu có thể tiếp quản, nhưng vợ con nhất định phải là Uyển Như.” Ông kiên quyết đáp, vẫn giữ thái độ lạnh lùng.

Lãnh Mục Hàn trước khi đến đây đã biết, rất khó đi rồi quyết định của ông nội. Nhưng anh vẫn muốn thử, thực lòng muốn ông chấp nhận cô.

Nhưng trong lòng Lãnh lão gia, cháu dâu của ông mãi mãi chỉ có thể là Mạn Uyển Như.

“Dù ông có không chấp thuận, cháu vẫn sẽ cưới cô ấy.” Anh cũng cứng rắn không kém, không chịu nhún nhường dù chỉ một chút.

Hai người này, tính cách căn bản là giống nhau, đã quyết định chuyện gì thì càn khôn cũng khó lòng lay chuyển.

Vì vậy mới sinh ra bất hoà.

“Tiểu Hàn, cô gái đó có gì tốt? Luận về tài sắc, luận về gia thế, Uyển Như có gì kém cô ta? Hơn nữa Uyển Như còn cùng cháu từ nhỏ lớn lên bên nhau, con bé chắc chắn hiểu cháu hơn.”

“Nhưng Diệp Tâm là người mà cháu yêu, đời này kiếp này không phải ai khác mà chính là cô ấy.”

Vốn dĩ là đến để làm hoà, nhưng cuối cùng mâu thuẫn lại càng gay gắt.

Lãnh lão gia bất lực trước đứa cháu nhu nhược này, đành nói:

“Cháu đi đi, ta không còn hi vọng gì nữa. Hôn lễ của cháu tốt nhất đừng cho ta biết, ta không chấp nhận nó là con dâu Lãnh gia.”

Lãnh Mục Hàn cúi đầu chào ông rồi đi ra ngoài, giữ bên người vẻ mặt lạnh lùng.

Chuyện này cô mà biết, chắc chắn sẽ đau lòng. Vẫn nên là để sau hẵng nói thì hơn.

Lãnh lão gia nhìn theo bóng anh rời đi mà không khỏi đau lòng, ông biết anh đã nhường mình một bước, nhưng ông lại muốn anh nhường hai bước. Tính cứng đầu của anh giống hệt cha anh năm đó, nhất quyết ra đi tự thân lập nghiệp, rồi cuối cùng...

Ông sợ, rất sợ Lãnh Mục Hàn sẽ gặp chuyện như vậy. Đã từng một lần kẻ đầu bạc tiễn người đầu xanh, ông không muốn cảnh đó lại tái diễn lần nữa.

Anh nhìn đồng hồ, đã 8 giờ 30 phút, 9 giờ là anh phải bay rồi. Vẫn là nên đến sân bay ngay bây giờ.

Anh muốn gặp lại cô, nhanh chóng nhìn thấy mặt cô. Muốn xem xem khi xa anh, rốt cuộc cô có sống tốt không.

Nhưng, hình như lão thiên không công bằng với anh, còn chưa kịp để anh gặp được cô thì đã...

[...]

Diệp Tâm đang học công thức nấu ăn trên mạng, muốn nấu cho anh một bữa ăn thật ngon.

Hừm, ít ra nếu không ngon thì cũng phải ăn được.

Chênh lệch giờ giấc trong nước và bên Mỹ vào mùa này hơn 12 tiếng, hiện tại đã hơn 10 giờ đêm, có lẽ anh cũng đã sắp đến nơi.

Cô thay đồ, chuẩn bị ra sân bay đón anh.

Đi qua phòng khách, ti vi đang phát thời sự đêm khuya.

“Theo thông tin mới nhất từ bên hàng không, chuyến bay AXT78 từ Mỹ bay về thành phố A gặp trục trặc lớn trong quá trình bay, rơi xuống biển Thái Bình Dương vào khoảng 30 phút trước, hiện tại vẫn chưa xác định được vị trí máy bay rơi xuống...”

Tai cô ù đi, cố nhớ tên chuyến bay của anh.

AXT78...

AXT78...

AXT78...

Diệp Tâm vội vàng vợ lấy điều khiển chuyển kênh khác.

“Chuyến bay AXT78 thuộc hãng hàng không XX từ Washington - Mỹ về thành phố A bất ngờ rơi xuống Thái Bình Dương...”

Cô tiếp tục chuyển kênh.

“Hiện nay đội điều tra về an toàn giao thông vận tải đang nỗ lực tìm kiếm vị trí rơi xuống của máy bay mang chuyến AXT78, nhưng vẫn chưa có kết quả gì.”

Bộp! Điều khiển trong tay cô rơi xuống đất, trời đất dường như quay cuồng.

Làm ơn, ai đó hãy nói với cô rằng đây không phải sự thật, rằng cô đang gặp ác mộng đi.

Làm sao có thể, sao lại trùng hợp đến mức như vậy?

Sao lại là chuyến bay đó, chuyến bay mà anh đã đi.

Vốn dĩ là anh trở về bên cô, tại sao lại hoá ra xa thế này?

Lãnh Mục Hàn, em phải làm sao đây? Rốt cuộc là phải làm sao đây?

Cô nhớ tới ngày hôm qua, lúc cô làm rơi điện thoại, trong lòng liền xuất hiện nỗi bất an.

Không lẽ là điềm báo ư?

Nước mắt cô từ bao giờ đã lăn xuống, chảy dài trên gò má trắng nõn kia. Cô lại khóc, dạo gần đây cô khóc nhiều quá rồi, đến nỗi cô quên mất bản thân mình trước kia là người mạnh mẽ như thế nào.

Mặn chát, cô không tin và cũng không muốn tin, mọi chuyện xảy ra quá nhanh, nhất thời cô không thể nào tiếp nhận được hết.

Nếu, nếu toàn bộ chuyện vừa xảy ra là sự thật, Diệp Tâm cô thực sự không muốn tưởng tượng ngày tháng sau này của mình như thế nào.

Vậy nên...

Lãnh Mục Hàn, cầu xin anh, xin anh đừng có chuyện gì.

42. Chương 42: 10% Còn Sống

Tác giả: Trang Năm

“Lão gia, lão gia, có chuyện không hay rồi rồi!” Quân gia vội vàng chạy vào báo cáo, khuôn mặt tái mét hốt ha hốt hải.

Lãnh lão gia đang xem tình hình cổ phiếu của các tập đoàn lớn trên ti vi cũng phải ngừng lại.

“Có chuyện gì quan trọng sao?”

“Hàn thiếu gia, cậu ấy gặp tai nạn!”

[•••]

Diệp Tâm mất bình tĩnh, hiện tại chính là không biết phải làm gì.

Lục Thiếu Phong, đúng rồi, chỉ có hắn mới giúp được cô.

Nghĩ thế, cô liền lấy điện thoại gọi cho hắn.

Tùng tiếng tút dài vang lên, vang vọng giữa căn phòng im lặng như tờ.

Phải đến hồi chuông thứ ba, đầu dây bên kia mới có người bắt máy.

“Alo, ai vậy ạ?”

Giọng nói non choẹt này chỉ có thể là của Tiểu Vũ chứ không của ai khác. Cô vội vàng hỏi nó:

“Tiểu Vũ, ba Lục con đâu?”

“A! Cô Diệp Tâm, ba con đang trong thư phòng.” Thằng bé vui mừng trả lời.

“Đưa máy cho ba con, cô cần gấp có việc gấp.”

Thằng bé dạ một tiếng rồi lập tức chạy đi, khoảng hai phút sau liền thấy Lục Thiệu Phong bắt máy:

“Cô Diệp, khuya vậy rồi gọi tôi có việc sao?”

“Anh xem tin tức vừa chiếu trên ti vi chưa?”

“Chưa!”

“Chuyến bay AXT78 rơi xuống Thái Bình Dương...” Cô vừa nói vừa khóc, không kiềm chế được mà nấc lên.

Lục Thiệu Phong cố lục lại trí nhớ, AXT78 sao? Hình như rất quen?

Hắn lập tức thông nã, hôm qua gọi điện cho Lãnh Mục Hàn, anh nói anh đi chuyến này.

Không lẽ nào...

Lãnh Mục Hàn, bạn của hắn sao có thể gặp chuyện lớn như vậy?

“Diệp Tâm, cô phải bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh, Mục Hàn cậu ấy phúc lớn mạng lớn như vậy, sẽ không có chuyện gì đâu.” Hắn cố trấn an cô, khiến cô ngừng khóc.

Qua một hồi, cô mới nói tiếp: “Anh có cách nào tìm được anh ấy không?”

“Thái Bình Dương lớn như vậy, hiện tại tìm kiếm vị trí máy bay rơi xuống khác nào mò kim đáy bể. Cô đợi tin tức từ bên truyền thông đã, chỉ cần xác định được vị trí, tôi sẽ cho người tới đó phụ giúp tìm kiếm...”

“Tai nạn máy bay, có phải 90% là sẽ chết không?” Giọng cô lạc đi.

Lục Thiệu Phong suýt thì trả lời là đúng, may có Ninh Thiên Vũ ở bên cạnh lờm cho một cái.

Từ nãy giờ, thằng bé vẫn luôn nghe câu chuyện của bọn họ.

“Còn tùy thuộc vào lúc rơi xuống đang ở độ cao nào nữa.”

Vậy là không phủ nhận, vậy là khả năng đó xảy ra rất cao, vậy là có khả năng không bao giờ gặp lại anh nữa.

Cô mặc kệ điện thoại rơi xuống đất, ngồi thụp xuống sàn nhà khóc thút thít.

Liệu có phải lại là do cô khất anh không?

Không được, anh đã dặn cô không được nghe lời người ta nói, cô phải nghe lời anh.

Lãnh Mục Hàn, anh đang ở đâu?

Lãnh Mục Hàn, chỉ cần anh sống, muốn em làm gì cũng được.

Em sẽ nghe lời anh, sẽ không rời xa anh nữa, sẽ không để anh phải tìm em nữa.

Lãnh Mục Hàn, anh nói em đợi anh quay trở về, em đợi rồi vậy sao anh chưa về.

Nhà anh rất rộng, em ở đây một mình, rất lạnh!

[...]

Diệp Tâm kiên nhẫn chờ đợi, vẫn luôn dõi theo màn hình ti vi.

Đã hơn một ngày trôi qua, sao vẫn chưa có tin tức gì?

Đình Đoong!

Có tiếng chuông cửa, cô vội vàng chạy ra xem. Vừa mở cửa, đã thấy Đường Mộc Nhiên lo lắng đứng bên ngoài.

“Mộc Mộc, cậu dùng tốc độ gì qua đây vậy? Từ lúc tớ gọi cho cậu đến giờ mới có hơn một tiếng.”

“Tớ cùng Nhạc Tử Ngạn trùng hợp đi công tác tới đây, cậu sao rồi, ổn không?” Vừa đi vào nhà vừa hỏi, Đường Mộc Nhiên lo lắng sờ mặt của Diệp Tâm, suýt thì phát khóc.

Mới có hơn một ngày, cô đã trở thành bộ dạng gì thế này?

Đầu tóc rối xù không chải, mặt mũi tái nhợt, mắt sưng to vì khóc nhiều.

“Tớ vẫn ổn!” Cô cố nặn ra nụ cười tươi nhất, nhưng không thể nào giấu được nỗi đau trong lòng.

Đường Mộc Nhiên thầm mắng trong lòng, cái con bé này, đến lúc nào rồi còn cố tỏ ra mạnh mẽ trước mặt người khác.

“Diệp Tử, chúng ta đã quá hiểu nhau rồi, cậu muốn khóc thì cứ khóc đi, lão đây cho cậu mượn vai.”

Đúng là chỉ có Mộc Mộc của cô hiểu cô nhất, cô còn cố kìm nén làm quái gì. Vậy là Diệp Tâm thực sự khóc trên vai của Đường Mộc Nhiên.

Vừa khóc, cô vừa nói: “Mộc Mộc, tớ hối hận, hối hận rồi... Vì tìm tớ, anh ấy đi khắp nơi dò hỏi, có chút tin tức về tớ liền không ngần ngại đi tìm. Còn tớ, tớ lại luôn trốn chạy, nếu không phải sang Mỹ tìm tớ, anh ấy... anh ấy sẽ không gặp tai nạn... Tớ đúng là con quạ đen mang đầy xui xẻo mà... hức...”

Đường Mộc Nhiên thầm nghĩ, nếu bây giờ cô nói với Diệp Tâm là cô tiết lộ cho Lãnh Mục Hàn biết nơi ở của cô ấy, liệu cô ấy có giết chết cô không nhỉ?

Hắn là không chết, nhưng cũng chỉ còn nửa cái mạng.

Cô vỗ vỗ đầu Diệp Tâm, an ủi: “Ngoan, không sao đâu, không phải tại cậu. Anh ta yêu cậu như vậy, nếu biết vì tai nạn đó mà cậu tự trách bản thân mình, sẽ không vui đâu.”

Phải làm sao đây? Phải làm sao bây giờ đây? Con bạn ngốc của cô sao số khổ quá vậy, yêu một người vậy mà năm lần bảy lượt nghe tin người ta gặp nạn, khoảng thời gian xa nhau so với ở bên nhau còn dài hơn gặp mấy lần.

Trên ti vi lại hiện lên tiếng của phát thanh viên quen thuộc:

“Đã xác định được nơi mà máy bay chuyến AXT78 rơi xuống, hiện nay lực lượng cứu hộ đang tiến hành lặn xuống biển cứu người. Người ta chuẩn đoán, vụ tai nạn này có thể hơn 90% người bị tử vong, số còn lại đều bị thương nặng...”

90% người tử vong, vậy là anh chỉ có 10% sống sót.

Diệp Tâm ngừng khóc, nhìn ti vi chằm chằm, bộ dạng so với khi khóc còn đáng thương hơn.

“Diệp Tử, Lãnh Mục Hàn chắc chắn nằm trong 10% đó, cậu yên tâm đi.”

Im lặng nhìn ti vi.

“Cậu nghe mình nói gì không đấy?”

Im lặng nhìn phát thanh viên.

“Diệp Tử!”

Đường Mộc Nhiên không rõ là Diệp Tâm có nghe thấy mình nói gì hay không, nhưng cứ im lặng như vậy khiến cô rất sợ.

Cô lay lay người Diệp Tâm, cô ấy liền không chút sức lực ngã vào người cô, ngất lịm đi.

43. Chương 43: Tin Dữ

Tác giả: Trang Năm

Lúc Diệp Tâm tỉnh lại đã là chuyện của ba ngày sau.

Vừa tỉnh đập vào mắt cô chính là khuôn mặt được phóng đại hết cỡ của Đường Mộc Nhiên.

“Diệp... Diệp Tử, cuối cùng cậu cũng tỉnh rồi. Tớ lo cho cậu chết đi được...”

Diệp Tâm nhìn bạn khóc nức nở mà cảm thấy buồn cười, cô cũng chỉ là ngất một chút thôi.

“Tớ không sao, mệt quá thôi mà.” Cô an ủi để bạn yên lòng, nhưng không ngờ Đường Mộc Nhiên còn khóc to hơn:

“Không sao? Không sao mà ba ngày mới tỉnh?”

“Ba ngày ư? Mình đã ngủ ba ngày rồi sao?” Cô ngạc nhiên hỏi.

“Ừ, bác sĩ bảo cậu mệt quá độ, còn không chịu ăn uống dẫn đến kiệt sức.”

Ba ngày rồi, tin tức về anh chắc cũng phải có rồi đúng không?

Diệp Tâm sợ, sợ sau khi hỏi Đường Mộc Nhiên về chuyện của anh, cô ấy sẽ trả lời rằng anh không còn.

Nếu vậy, cô phải sống làm sao đây?

“Mộc... Mộc Mộc à, chuyện đó, vụ tai nạn sao rồi?” Mãi một lúc lâu sau cô mới dám mở lời, lòng đầy mong chờ tin tốt.

Đường Mộc Nhiên thoáng chốc im lặng, cúi gằm mặt, không dám nhìn thẳng vào bạn mình.

Diệp Tâm thấy biểu hiện này, trong lòng xuất hiện tia hoảng hốt.

“Mộc Mộc, tớ chuẩn bị sẵn tâm lí rồi, cậu cứ nói đi.”

Đường Mộc Nhiên nhìn vào mắt Diệp Tâm, thấy trong đó là sự kiên cường thường ngày. Cô hiểu hơn ai hết, cô ấy đang run sợ, chỉ là không muốn biểu lộ ra mặt mà thôi.

“Diệp Tử, nghe xong cậu nhất định phải bình tĩnh nhé. Lãnh Mộc Hàn, anh ấy... có khả năng là đã chết rồi.”

“Có khả năng là sao? Phải chắc chắn là sống hay chết chứ.”

“Trong số những người trên máy bay hôm đó, có xác một người đã nát hết vì bị kẹp, còn một người thì có lẽ đã văng ra ngoài biển, bị cá biển ăn mất rồi.” Nói đến đây, chính Đường Mộc Nhiên còn thấy rùng mình, dù là ai trong hai người này cũng đều chết rất thê thảm.

“Ý cậu là...” Giọng Diệp Tâm lạc đi.

“Lãnh Mộc Hàn là một trong hai người đó. Người ta tìm thấy xác của trợ lí hay đi bên cạnh anh ta, nhưng không tìm thấy anh ta. Cậu đừng quá đau lòng...” Đường Mộc Nhiên nắm chặt tay Diệp Tâm, cảm giác được tay bạn mình đang run lên.

Người bạn mệnh khổ của cô, dạo gần đây còn chưa nể được một nụ cười đúng nghĩa. Nước mắt thì sắp thành dòng sông được rồi.

Chưa bao giờ cô thấy Diệp Tâm khóc nhiều như vậy.

Có một chuyện, cô nhất định phải nói, nếu hôm nay không nói ra, có lẽ sau này cô nhất định sẽ hối hận.

Nhân lúc Diệp Tâm còn đang chậm chậm phân tích câu nói vừa nãy, Đường Mộc Nhiên tiếp tục:

“Diệp Tử, thực ra mình là người nói cho Lãnh Mộc Hàn biết cậu đang ở Mỹ, là tại mình, tất cả là tại mình.”

“Mình biết từ lâu rồi.”

“Hả?” Đường Mộc Nhiên tròn mắt, ngạc nhiên nhìn Diệp Tâm. Cô đã biết từ lâu, vậy tại sao vẫn giả vờ như không biết?

“Hacker của anh ấy không có khả năng phá khoá của mình nhanh vậy, chỉ có cậu biết mình ở đâu.” Cô giải thích.

“Cậu không trách mình sao?”

“Đương nhiên không! Tớ ổn rồi, muốn yên tĩnh một mình, cậu về trước đi.”

Đường Mộc Nhiên biết, Diệp Tâm sắp không gắng gượng nổi rồi, cần ở một mình, vậy cô không làm phiền cô ấy nữa. Cô đứng lên rồi đi ra ngoài, để lại Diệp Tâm một mình trong phòng.

Đến khi bóng bạn đã khuất sau cánh cửa, Diệp Tâm mới thở dài một cái, buồn đến thê lương.

Dù đã chuẩn bị tâm lí trước thì sao? Gần như biết kết quả trước thì sao? Không phải cô vẫn đau lòng đó sao?

Vừa nãy vì không muốn làm Đường Mộc Nhiên buồn mà cố chịu đựng, hiện tại đã không còn vướng bận gì nữa, cô có thể thoải mái khóc rồi.

Diệp Tâm khóc, dường như từ nhỏ đến giờ ngoại trừ lúc mẹ cô mất, đây là lần cô khóc dài nhất.

Tại sao? Sao ông trời lại bắt công với cô như thế?

Sao lại là anh, bao nhiêu người như vậy sao anh lại nằm trong diện chết thảm nhất, không còn toàn xác?

Nói dối, Lãnh Mộc Hàn là kẻ nói dối.

Anh nói cô chỉ cần tin anh, anh sẽ bảo vệ cô cơ mà, sao còn chưa quay lại?

Cô kéo ra sợi dây chuyền từ cổ, ngắm nhìn chiếc nhẫn mà anh tặng.

Sờ lên dòng chữ khắc trên nhẫn, tim cô càng đau hơn.

H <3>

Lãnh Mộc Hàn yêu Diệp Tâm.

Diệp Tâm yêu Lãnh Mộc Hàn.

Cô lại lần nữa ngất đi.

Không biết qua bao lâu sau, cô lại tỉnh. Nhìn lên ống truyền đang nhỏ xuống từng giọt nước, cô mới biết rằng mình còn sống.

“Con tỉnh rồi!” Giọng nói trung niên quen thuộc vang lên, không ai khác chính là người cha đáng kính của cô.

Diệp Khắc Sinh đi du lịch khắp nơi, cuối cùng vì cô mà phải quay về.

Mặt ông tràn đầy nỗi lo lắng, khe vén mấy sợi tóc xoã xuống khuôn mặt cô.

“Ba... con gái bất hiếu, để người phải lo lắng rồi.” Cô ngồi dậy ôm lấy ba mình, máu cũng vì thế mà suýt nữa chảy ngược lên ống truyền.

Diệp Khắc Sinh phải cẩn thận đặt cô nằm lại vị trí cũ. Chưa bao giờ ông thấy con gái mình lại tiêu tụy đến mức này.

“Con bé ngốc, lớn rồi vẫn không biết tự chăm sóc cho mình sao?” Ông vừa mắng vừa lau nước mắt trên mặt cô, thương yêu vô cùng.

“Ba, anh ấy, Lãnh Mộc Hàn anh ấy...” Cô nức nhen, nói không nên lời.

“Ba biết cả rồi, thằng bé số khổ.”

Ông biết, con gái ông đau lòng thế nào. Ông cũng cảm nhận được, cô yêu anh bao nhiêu.

Vốn dĩ ngày trước còn sợ cô không ưng, không ngờ mới một thời gian, tình cảm hai đứa đã sâu đậm như thế. Ông ngoài đau lòng thay cho chúng nó còn có thể làm được gì đây.

“Anh ấy sẽ không về nữa sao? Anh ấy sẽ bỏ rơi con sao ba?” Giọng cô càng ngày càng nhỏ, nhỏ đến mức chỉ mình cô nghe thấy.

Diệp Khắc Sinh đau từng khúc ruột, con rể tương lai của ông ra đi, cũng coi như mang theo một nửa mạng của con gái ông rồi.

“Tiểu Diệp, con cứ như vậy không tốt đâu, Mục Hàn thành bé mà biết con vì nó không ăn không uống mà ra nông nổi này sẽ không yên tâm đâu.” Ông cố gắng an ủi cô, lấy ra bát cháo muốn cô ăn.

Diệp Tâm mấy ngày liền không có gì vào bụng, đói nhưng chẳng buồn ăn.

“Ba cứ để đó, con sẽ ăn. Ba à, con muốn về nhà của chúng ta.”

“Được. Đợi con ăn hết bát cháo này ta sẽ làm thủ tục xuất viện, chúng ta cùng về thành phố B.”

Cô ngoan ngoãn nghe lời như trẻ nhỏ, chậm rãi ăn hết bát cháo. Diệp Khắc Sinh nhìn con ăn hết mới an tâm đi ra ngoài, làm thủ tục xuất viện.

44. Chương 44: Trở Lại Quỹ Đạo Của Cuộc Sống

Tác giả: Trang Năm

Về đến nhà mình, Diệp Tâm ngủ một giấc từ tận chiều đến tối.

Lúc tỉnh dậy, đã là chín giờ ba mươi phút, lười đánh thức cô giúp việc nên cô tự mình mò xuống bếp tìm đồ ăn.

Mở tủ lạnh ra, có sẵn một bát canh cá ở đó, cô chỉ việc hâm nóng lại rồi ăn.

Nhưng không hiểu sao, vừa ăn nước mắt cô vừa rơi xuống.

Diệp Tâm nhớ tới bữa ăn mà Lãnh Mục Hàn nấu, ngày hôm đó cũng có canh cá, món cô thích ăn nhất.

Làm sao thế này? Đã hứa rằng không khóc nữa vậy mà bản thân vẫn không chịu được mà nhớ tới anh.

Lãnh Mục Hàn, anh đã cho em uống bùa mê thuốc lú gì vậy hả?

Nếu anh thực sự không về, em sẽ ở vậy cả đời, không lấy ai khác. Thế nên, nếu anh không muốn em chết già thì mau trở về đi.

Em đợi anh, bao lâu cũng đợi!

Ba tháng sau.

“Hôm nay tôi muốn thông báo, chính thức giao chức phó tổng giám đốc cho Diệp Tâm, mọi người có ý kiến gì không?” Diệp Khắc Sinh trong phòng họp tuyên bố đồng loạt, hướng mắt về tất cả thành viên trong hội đồng quản trị.

Họ còn có thể có ý kiến gì nữa đây? Ba tháng qua cô tự nguyện đi lên từ một nhân viên nhỏ, hoàn thành nhiều dự án lớn của công ti, đưa ra hướng giải quyết thích hợp cho những phương án còn đang dang dở của Lãnh Mục Hàn.

Tài năng của cô ai còn không biết? Năng lực của cô ai còn không dám công nhận?

Tiếng vỗ tay vang lên vang vọng khắp cả căn phòng, mọi người đều hi vọng cô gái này sẽ đưa Lãnh Diệp phát triển, giống như Lãnh Mục Hàn của ba năm trước.

Khoảng thời gian này, hầu hết cô đều vui đầu vào công việc, chính là vô cùng chăm chỉ.

Đã không có tư chất như anh thì ít ra cũng phải nỗ lực hết mình, không thể để các dự án anh đang thực hiện đình trệ được.

Lãnh Mục Hàn, anh thấy không, em thực sự trưởng thành rồi. Sự nghiệp của anh, em nhất định sẽ thay anh hoàn thành.

Không phải, là sự nghiệp của chúng ta.

Cốc cốc! Cô còn đang chìm trong suy nghĩ của riêng mình thì tiếng gõ cửa vang lên, cô trả lời:

“Mời vào!”

Trần Tư Lam đẩy cửa bước vào, còn cười với cô thật tươi:

“Phó tổng Diệp, có hứng thú cùng ăn trưa không?”

Diệp Tâm quay đi tránh ánh mắt “thâm tình” của anh ta, suy nghĩ một chút rồi trả lời: “Cũng được, hẹn anh ở căn-tin của công ti.”

Nghe thấy địa điểm hẹn, anh ta có vẻ hơi sốt rồi cũng vui vẻ đồng ý: “Tôi đợi em!”

Đợi đến khi anh ta ra ngoài, cô mới ngả người ra đằng sau, dựa lưng vào ghế.

Trần Tư Lam - Giám đốc bộ phận marketing, ai trong công ti cũng biết anh ta hiện tại đang theo đuổi cô.

Anh ta cũng không phải dạng vừa, tung ra tin đồn hai người tuần trước bắt đầu hẹn hò, còn bonus thêm cho mấy bà tám trong công ti cái ảnh hai người đi ăn đêm cùng nhau.

Khốn nạn nhất là, tự anh ta làm ra chuyện này nhưng trước mặt cô lại giả vờ như mình không biết gì, thập phần vô tội.

Tìm người đóng thế cô rất ổn, dáng rất giống, nhưng anh ta lại để có sơ hở.

Trần Tư Lam, để xem hôm nay tôi vạch mặt anh thế nào.

Giờ nghỉ trưa.

Diệp Tâm đi xuống căn-tin để ăn trưa, hôm nay chỗ này đông người hơn hẳn.

Đương nhiên, còn không phải là vì biết cô và Trần Tư Lam “hẹn hò” ở đây hay sao?

Rất tốt, càng nhiều người đến xem thì màn kịch hôm nay càng hay.

Trần Tư Lam đưa tay vẫy cô, anh ta đã chọn sẵn thức ăn cho cô rồi, xem ra rất chu đáo.

“Giám đốc Trần, cảm ơn đã lấy cơm cho tôi.” Cô khách sáo nói, lạnh lùng mà xa cách.

Anh ta tự tin đẩy thức ăn về phía cô, trả lời: “Vậy thì em ăn nhiều chút, sau đó có thể hay không cho tôi câu trả lời về vấn đề hôm trước tôi nói với em.”

Xung quanh, mấy má nhiều chuyện bắt đầu đồng tai lên hóng hớt.

Khụ! Cô sẽ không để họ chờ lâu nữa đâu.

“Giám đốc Trần, thứ lỗi tôi không thể nhận lời anh.”

“Tại sao?” Anh ta tỏ vẻ hết sức ngạc nhiên khi nghe cô nói.

“Anh nghĩ xem, tôi có thể hay không đi yêu một người không trung thực, tự biên tự diễn nên câu chuyện mà trong khi đó nữ chính là tôi đây không biết gì?” Cô cố ý nói to, để tất cả mọi người nghe thấy.

[Câu chuyện chuyển biến bất ngờ, chàng tưởng chừng như chiếm được tim nàng nhưng không ngờ lại bị nàng vạch trần âm mưu, càng ngày càng gay cấn] Cô A nhấn tin trên team chat của công ti.

Nói chút về team chat này, là do mấy bà tám lập ra vào năm ngoái, chuyên hóng hớt các tin hot trong Lãnh Diệp. Từ việc ai yêu ai, ai để ý ai, chia tay... đều bị lới ra nói sạch sẽ.

Đương nhiên, đã là chỗ của bà tám thì thông tin đi vào trong sẽ bị biến dạng đến mức không ngờ.

[Thật ư? Tiếc thật sao hôm nay tui lại nghỉ làm cơ chứ?! (Icon khóc ròng)]

[Boss Diệp nói mình không phải nữ chính, có khi nào Trần Tư Lam anh ta trong quá trình hẹn hò với boss còn lòng thông với người phụ nữ khác không nhỉ?] Một người khác thắc mắc.

[Không rõ, hóng tiếp đi a~]

Trở lại với hai người kia, Trần Tư Lam trợn mắt há mồm, dường như không hiểu Diệp Tâm đang nói gì, cô đành tiếp tục giải thích:

“Cái cô mà anh chọn thế tôi để chụp ảnh, tay trái cô ta đâu có đeo nhẫn. Diệp Tâm tôi, cùng với chiếc nhẫn này sinh tử không rời, điều này tôi nghĩ ai cũng rõ chứ.”

“Tôi...” Anh ta ứ ớ không nói được gì. Sao cô lại biết bức ảnh đó là do anh ta tự tạo chứ? “Điều đó đâu khẳng định được tôi là người tung bức ảnh, là do một ID lạ gửi vào group mà.” Anh ta cố gượng cười.

Đến nước này rồi còn chối, xem ra cô phải vạch mặt anh ta sạch sẽ rồi.

“Anh Trần đây không biết, tôi là hacker, có cần tôi ra tay điều tra ID đó không?”

“Không... cần!”

“Còn không mau rút cho khuất mắt tôi?”

Trần Tư Lam ngượng thối mặt, tức tối bỏ đi.

Bữa ăn này, Diệp Tâm ăn không vào.

Team chat lại lần nữa dậy sóng:

[Oa oa, chàng bị vạch mặt tức quá bỏ đi rồi]

[F*ck mother! Sao tôi lại quên mất boss Diệp luôn đeo nhẫn nhỉ?]

[Boss không lên tiếng phản bác không có nghĩa là boss thừa nhận mình hẹn hò nha các thím]

[Trần Tư Lam anh ta thật bỉ ổi nha, suýt nữa tưởng boss Diệp quên boss Hàn rồi. Haizz, tội lỗi]

[Sau này tui có chết cũng không dám đụng chị ấy đâu, xem mặt mũi hiện tại của Trần Tư Lam thì rõ]

[Boss quá ngẫu, tui ngưỡng mộ chị ấy quá điiii ><>]

[••]

Diệp Tâm đọc tin nhắn của mọi người mà thấy hả lòng hả dạ.

Ai dám chơi cô, cô sẽ không tha cho người đó.

Trên đời này, cô chỉ có thể yếu đuối duy nhất đối với hai người: một người là ba cô, người kia chính là Lãnh Mục Hàn.

Tan làm, Diệp Tâm không trở về nhà ngay mà ra bờ hồ đi dạo.

Đây là thói quen của cô từ sau khi anh đi, nó khiến cô cảm thấy thoải mái hơn sau bộn bề công việc.

Đưa bàn tay trái lên ngắm nhìn, từng ánh nắng xuyên qua kẽ tay, chiếu vào khiến chiếc nhẫn bạc ánh lên những tia sáng.

Rất đẹp, rất vừa tay! Có lẽ là Lãnh Mục Hàn đã lén đo kích thước ngón tay cô.

Giá như, cô cũng nhìn thấy anh đeo chiếc nhẫn còn lại thì tốt biết mấy.

Chìm trong nỗi nhớ một lúc lâu, cô mới nhớ là tối mình còn có công việc phải làm tại nhà, đành về sớm hơn một chút.

Vừa xoay người một cái, liền bắt gặp hình dáng của một người.

Người đó cũng đang nhìn cô chằm chằm, bốn mắt chạm nhau.

Hình như, đã lâu không gặp rồi!

P/s: Các tình iu có đoán ra ai không? Hai bạn cmt chính xác nhanh nhất Năm viết đoán tặng nhé!

45. Chương 45: Anh Còn Sống

Tác giả: Trang Năm

Đã lâu không gặp, Mộ Tư Hàm!

“Trùng hợp thật!” Hấn lên tiếng phá vỡ sự im lặng bao trùm giữa hai người.

“Ừ, trùng hợp.” Diệp Tâm trả lời.

Trong giọng điệu của cô, có bao nhiêu xa cách, bao nhiêu hờ hững hấn đều hiểu rõ.

Tất cả, cũng đều là do tự hấn tạo ra.

Hai người không ai bảo ai, tự đi đến bên ghế đá cạnh bờ hồ và ngồi xuống đó.

“Em... sống tốt không?”

“Không tốt!” Cô trả lời, thở hắt ra một cái.

“Hử? Tại sao?” Mộ Tư Hàm ngạc nhiên hỏi lại.

Diệp Tâm cười nhạt, lại không ngừng nhớ đến Lãnh Mục Hàn.

“Người mà tôi yêu nhất, anh ấy không còn nữa.”

Không khí giữa hai người lại trở nên trầm xuống. Hấn biết rõ cô đang buồn, mà lại còn là vì một người đàn ông.

Hấn là tình yêu cô dành cho anh cũng không kém dành cho hấn năm xưa.

Thời gian đã xoá nhoà tất cả, giữa Mộ Tư Hàm và Diệp Tâm đã mãi mãi không thể trở về được nữa.

Hấn ngày đó, đã gây ra tổn thương cho cô quá lớn, không cách nào tháo nút thắt đó.

“Em còn hận anh không?”

Hận hay không ư? Diệp Tâm tự suy nghĩ trong đầu. Lòng cô từ lâu đã không còn tồn tại một người tên Mộ Tư Hàm nữa rồi.

Nếu đã không tồn tại thì lấy đâu ra oán hận đây?

“Anh biết không, sau khi chia tay tôi vì hận anh mà đã làm ra một chuyện đại dột. Khoảng thời gian sau đó tôi luôn cảm thấy mình thật ngu ngốc. Nhưng đến sau này, tôi mới nhận ra, năm đó là bước đầu bắt đầu duyên phận của chính mình. Tôi là phải cảm ơn anh mới đúng.”

“Chuyện đại dột sao?”

“Anh cảm thấy uống rượu sau đó trèo lên giường một người đàn ông lạ có tính là đại dột không?”

Diệp Tâm hướng mắt về phía mặt hồ phẳng lặng, lòng cô hiện tại cũng giống như nó, không còn buồn nữa. Nhớ đến Lãnh Mục Hàn, sẽ đều nhớ đến kỉ niệm của hai người, đều sẽ thấy an yên trong lòng.

Mộ Tư Hàm lặng lẽ quan sát biểu hiện trên khuôn mặt Diệp Tâm, rõ là đang nói chuyện với hấn nhưng lại không để tâm nơi hấn.

Cả đời hấn, điều may mắn nhất chính là đã gặp được và yêu cô, điều ngu xuẩn nhất chính là để mất cô.

Năm đó, hấn đã từng cảm thấy hối hận, nhưng muộn rồi.

“Chuyện năm đó, anh vẫn muốn nói một câu xin lỗi với em.”

“Anh đừng để tâm quá, không ai nhớ mãi lỗi lầm của ai, tôi quên lâu rồi.”

“Cảm ơn em!” Hấn thở ra một cái, như đã trút được gánh nặng trong lòng.

“Tôi về đây.”

Diệp Tâm cầm lấy túi xách đứng lên, chìa khoá xe không may rơi xuống chân của Mộ Tư Hàm.

Hai người đồng thời cúi xuống nhặt, nhưng gần đã nhanh hơn cô một giây.

Mặt chìa khoá in hình của Lãnh Mục Hàn, chính là cái tấm ảnh mà cô chụp trộm anh trong khi anh đang nấu ăn, rất đẹp trai.

Lúc nhìn thấy khuôn mặt trên đó, Mộ Tư Hàm thoáng qua một tia kinh ngạc, người này... hẳn đã gặp ở đâu rồi.

Đưa chìa khoá cho cô, hắn hỏi:

“Đây là người đàn ông em nói đã mất?”

“Đúng vậy, có gì sao?” Diệp Tâm hỏi lại.

“Anh ta rất có thể chưa chết.”

“Anh nói sao?” Cô vô cùng ngạc nhiên nhìn hắn, trong lòng xuất hiện nén một cỗ chờ mong.

“Bệnh viện nổi tiếng nhất tại Washington, tuần trước anh tới thăm người ở đó, có đi qua phòng VIP, nhìn lướt qua thấy anh ta nằm trong đó.”

Tim Diệp Tâm đập liên hồi, anh còn sống, anh còn sống, anh còn sống...

“Anh không nhầm chứ?” Để đảm bảo, cô hỏi lại cho chắc chắn.

“Anh đến đó ba ngày, để ý phòng bệnh của anh ta vì ngày nào cũng có nhiều bác sĩ ra vào, xem chừng chăm sóc rất cẩn thận.”

Vậy là, cô lại có tia hi vọng rồi.

Bất kể có đúng là anh hay không, cô cũng phải thử.

Diệp Tâm vẫn luôn có cảm giác anh chưa hề mất đi, không ngờ lại có một ngày được nghe tin anh còn sống.

“Mộ Tư Hàm, cảm ơn anh!”

Vội vàng từ biệt hắn, Diệp Tâm nhanh chóng gọi cho thư kí của mình: “Tiểu Mạn, tôi muốn có vé máy bay đi Washington, đặt cho tôi chuyến sớm nhất!”

Nhìn biểu hiện vui mừng trong ánh mắt cô, lòng Mộ Tư Hàm lại có chút tiếc nuối.

Nếu ngày đó, hắn không phản bội cô, có lẽ ngày hôm nay, người mà cô yêu sâu đậm như vậy đã là hắn.

Đời này, hắn đã bỏ lỡ một người con gái tốt nhất.

Chuyến bay của Diệp Tâm là vào tối ngày hôm sau.

Ngồi trên máy bay, người ta đều trang thủ chop mắt một chút, còn cô lại không thể nào ngủ được.

Cô chờ mong, rất chờ có thể gặp được anh.

Lúc cô tới Washington, trời đã về chiều.

Không kịp nghỉ ngơi, Diệp Tâm lập tức bắt taxi đến bệnh viện Trung tâm MedStar.

[•••]

“Bác sĩ, sao cháu tôi còn chưa tỉnh vậy? Đã ba tháng rồi.”

Lãnh lão gia dùng tiếng Anh lưu loát nói với ông John, bác sĩ điều trị chính cho Lãnh Mục Hàn.

Ông John thở dài, đây là một trường hợp khá hiếm thấy. Vết thương do tai nạn của anh không quá nặng, căn bản là đã chữa lành hết, nhưng anh vẫn cứ hôn mê bất tỉnh.

“Tôi nghĩ hiện tại là vấn đề ý thức của bệnh nhân, muốn tỉnh lại được cần tác nhân kích thích, giống như người mà cậu ấy chờ đợi chẳng hạn.”

Người mà thằng bé chờ đợi, có lẽ chính là cô gái tên Diệp Tâm đó. Lãnh lão gia thở dài.

Ba tháng qua luôn có người tìm tung tích cháu ông, người bên Lục gia cũng nhúng tay vào, rất có thể do Diệp Tâm nhờ vả, ông tốn nhiều công sức như thế mới có thể giữ kín chuyện Mục Hàn còn sống, chẳng lẽ hiện tại lại phải tìm đến cô?

Đang chìm trong suy nghĩ của mình, chợt điện thoại ông vang lên. Là y tá ở đại sảnh gọi đến:

“Thưa ngài, có một cô gái tự xưng là vợ chưa cưới của thiếu gia, chạy lên phòng tìm cậu ấy rồi ạ.”

“Là Uyển Như sao?”

“Không phải, một người khác.”

Vợ chưa cưới, chẳng lẽ...

Diệp Tâm, cô cũng thật có bản lĩnh. Không tìm cô, cô cũng đã tự tìm tới đây.

P/s: Muahaha, bao nhiêu bạn bị Năm lừa vai? Lướt comment thì chỉ có duy nhất một bạn đoán đúng thôi, bạn mau ib cho tớ nha

46. Chương 46: Cô... Là Ai?

Tác giả: Trang Năm

Diệp Tâm đi khắp khu phòng bệnh VIP, cuối cùng dừng lại trước phòng 305.

Bước chân cô không thể di dịch thêm chút nào được nữa.

Người cô cần tìm đang ở trong kia, người mà bao lâu nay cô vẫn thương nhớ.

Người mà tất cả bọn họ đều nói không còn nữa, thậm chí cô cũng tin điều đó.

Qua cửa kính trong suốt, Lãnh Mục Hàn yên tĩnh nhắm mắt ngủ, nhịp tim vẫn đập rất đều.

Ba tháng, hơn ba tháng rồi không thấy anh.

Lúc bàn tay cô vừa chạm vào nắm cửa, một giọng nói liền vang lên:

“Cô là Diệp Tâm sao?”

Diệp Tâm quay lại, bắt gặp gương mặt của Lãnh lão gia, cương nghị nhìn cô.

“Vâng, là cháu!”

“Cô đi theo tôi một lát.”

Nói rồi ông xoay lưng đi về phía thang máy, Diệp Tâm theo sau ông.

Cô có thể lờ mờ đoán được người đi trước mình là ai.

Nếu cô đoán không nhầm, đây chính là ông nội anh.

Phải chăng ông không muốn cô gặp Lãnh Mục Hàn, ép cô rời khỏi đây?

Dù có bất cứ chuyện gì xảy ra, cô cũng nhất quyết không từ bỏ.

Ông không chấp nhận cô, cô sẽ làm mọi cách thuyết phục ông.

Chỉ cần được ở cạnh anh, cô bất chấp tất cả.

Hai người đi xuống tầng một, vào một phòng dành cho khách để nói chuyện.

“Cô ngồi đi!”

“Ông có chuyện gì muốn nói với cháu sao?”

Lãnh lão gia không trả lời, lặng lẽ rót nước rồi đẩy về phía cô.

Nhận lấy ly nước, Diệp Tâm cảm nhận được lòng bàn tay mình đang rịn đầy mồ hôi.

Bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh.

Lòng thì nghĩ như vậy, nhưng ngồi trước một người, mà người đó đối với mình thập phần xa cách, lạnh lùng cương nghị, còn nắm giữ trong tay hôn sự của mình, làm sao không khỏi bất an.

“Cô hẳn là đã đoán ra tôi là ai, tôi cũng không dài dòng nữa. Cô... thực lòng yêu Mục Hàn nhà tôi sao?”

“Nếu không thực lòng yêu thương, vậy thì thời gian qua cháu đã sẽ không tìm kiếm tung tích anh ấy khắp nơi dù biết là vô vọng, cũng sẽ không vì một lời nói không chắc chắn mà tìm đến tận đây.”

Lãnh lão gia lặng lẽ quan sát Diệp Tâm một lượt từ trên xuống dưới. Qua cử chỉ, lời nói, ánh mắt của cô có thể cho thấy cô không nói dối.

Việc cô luôn tìm kiếm cháu ông khắp các thành phố ven Thái Bình Dương, lùng sục khắp các bệnh viện, ông đương nhiên biết rõ.

“Trên đường đến sân bay, Mục Hàn gặp tai nạn ô tô, hôn mê bất tỉnh suốt ba tháng qua. Bác sĩ nói cần tác nhân để nó tỉnh lại, có lẽ chính là cô.”

Anh không lên chuyến bay đó, thật may mắn. Vậy là không có ai vắng ra khỏi máy bay, vậy là ông trời đã phù hộ anh.

Tạ ơn ông, lão thiên.

“Tôi bịt kín mọi tin tức của nó, chẳng qua cũng chỉ vì không muốn cô tìm thấy. Nhưng xem ra ông trời không nỡ chia cắt tình duyên của hai người, vẫn để cô tìm được đến đây. Ta đã không còn lí do gì để ngăn cản nữa rồi, nếu thực sự thẳng bé Mục Hàn tỉnh lại, hai đứa hãy kết hôn đi.”

Trong lúc cô còn đang nghĩ ngợi lung tung, ông lại tiếp tục nói. Xong xuôi, ông đứng dậy chuẩn bị ra ngoài.

“Cảm ơn ông, ông nội!” Diệp Tâm vui mừng đứng dậy, cúi đầu hướng về phía ông.

Trận này, không ngờ cô còn chưa mất sức đã thắng.

Ông không đáng sợ như cô tưởng tượng, hay là do tấm lòng của một người đối với cháu mình mà chấp nhận tất cả.

Dù sao, nút thắt trong lòng cô cũng tháo bỏ được rồi.

“Mau đi thăm nó đi.” Ông nói rồi đi ra ngoài.

Cô cũng nhanh chóng trở lại phòng bệnh của anh.

Khoảnh khắc nhìn thấy Lãnh Mục Hàn bằng xương bằng thịt ở trước mặt, gần trong gang tấc, lòng Diệp Tâm lại dâng lên một cảm xúc khó tả.

Là vui mừng, là hạnh phúc.

Đã từng rất nhiều lần tưởng tượng đến cảnh gặp lại anh, không ngờ bây giờ được gặp anh lại đang hôn mê bất tỉnh.

“Lãnh Mục Hàn, em nhớ anh, rất nhớ anh!”

Cô ngồi xuống bên cạnh giường bệnh, vén mấy sợi tóc trên trán anh, bắt đầu thì thầm với anh.

“Anh biết không, em trở thành phó tổng của Lãnh Diệp rồi, vị trí tổng tài em vẫn luôn để đó chờ anh quay về.”

“Những ngày đầu nghe tin anh gặp nạn, em đã sống như một người vô hồn, thực sự không cách nào ngừng khóc.”

Nói đến đây, nước mắt cô đã rơi xuống, nhỏ vào bàn tay của anh.

Lãnh Mộc Hàn vẫn cứ nằm im như vậy, ngủ một giấc rất say.

“Ba tháng rồi, anh còn không mau tỉnh lại đi. Em sắp không chịu nổi rồi, mau tỉnh lại và nói với em rằng anh không sao, em xin anh...”

Cô nắm lấy bàn tay to lớn của anh, gục mặt vào đó khóc.

Cô sợ, rất sợ bản thân sẽ không khiến anh tỉnh lại.

Nếu anh cứ như vậy cả đời sống cuộc sống thực vật thì sao? Nếu như cô không bao giờ nghe thấy giọng nói của anh nữa thì phải làm sao?

Không biết đã qua bao lâu, cô khóc đến kiệt sức.

Bàn tay của anh áp lên má cô, khẽ cử động, rất khẽ.

Nhưng, cô cảm nhận được rồi.

“Lãnh Mộc Hàn, Lãnh Mộc Hàn anh tỉnh rồi sao?” Cô sờ mặt anh, lại nhìn bàn tay của anh.

Đúng là đang cử động, mi mắt anh cũng khẽ động.

Trong lòng Diệp Tâm xuất hiện tia vui mừng tốt độ, vội vàng gọi:

“Bác sĩ, bác sĩ mau vào kiểm tra cho anh ấy, anh ấy có dấu hiệu tỉnh lại.”

Một y tá bên ngoài nghe thấy liền lập tức chạy đi tìm ông John.

Lãnh Mộc Hàn từ từ mở mắt, vì đã ngủ quá lâu mà nhất thời không quen với ánh sáng. Khẽ nhắm mày, anh chớp chớp mắt mấy cái.

“Lãnh Mộc Hàn, anh có nhìn thấy em không?” Cô có chút hoảng loạn, hỏi anh.

Lãnh Mộc Hàn quan sát khuôn mặt cô, khó nhọc mở miệng:

“Cô... là ai?”

Đoàng! Tiếng sấm nổ trong đầu cô. Tim cô thoáng chốc như ngừng đập, cảm xúc từ tận trên mây rơi xuống đáy vực.

Tình cảnh gì đây? Anh mất trí nhớ? Sao giống trong ngôn tình thể này?

Nước mắt Diệp Tâm rơi nhiều hơn, hoảng loạn đứng lên vừa đi về phía cửa vừa gọi:

“Bác sĩ, bác sĩ đâu rồi? Lãnh Mộc Hàn, anh ấy đâu có vấn đề rồi...”

“Diệp Tâm! Anh đùa đấy!” Anh lên tiếng, khẽ mỉm cười.

Bàn tay chạm vào nắm cửa của cô buông thõng, người bất lực ngồi sụp xuống đất khóc còn thương tâm hơn.

Vừa rồi, vừa rồi cô thực sự rất sợ anh quên mất mình.

“Tiểu Diệp, đừng khóc, anh... anh xin lỗi.” Anh nằm đó, khẩn khoản cầu xin.

Anh chỉ nghĩ dọa cô một chút, không ngờ lại khiến cô hoảng sợ như vậy.

Bác sĩ đúng lúc đó chạy vào, cô liền đứng dậy ngồi ở ghế, vẫn chưa bình tĩnh trở lại.

Ông John khám cho anh xong trên gương mặt liền xuất hiện sự vui mừng, dường như cuối cùng cũng trút được gánh nặng trong lòng.

Vì tiểu tử này, ba tháng qua ông ăn không ngon ngủ không yên.

Nhìn vào Diệp Tâm, ông biết rõ cô gái này chính là tác nhân khiến anh tỉnh lại.

Sao cô không đến sớm hơn?

“Bác sĩ, anh ấy không còn vấn đề gì đúng không?” Ổn định lại tâm trạng, cô hỏi.

“Đúng vậy, chỉ cần nghỉ ngơi tốt, một tuần sau là có thể ra viện.”

“Anh ấy hôn mê lâu như vậy, liệu có ảnh hưởng gì đến vận động không?”

“Đây chính là vấn đề đáng lo ngại duy nhất, có thể sẽ mất một thời gian ngắn để trở lại như bình thường. Nhưng cô yên tâm, cậu ấy thể lực rất tốt, sẽ sớm phục hồi thôi.” Ông John cười hiền giải thích.

Cô thở hắt ra một cái, cảm ơn ông ấy rồi đến bên giường bệnh.

Lãnh Mục Hàn từ đầu đến giờ đều không rời mắt khỏi cô, trong lòng cảm thấy vô cùng có lỗi.

“Tiểu Diệp, anh sai rồi!” Anh nắm lấy tay cô, nói nhỏ.

Diệp Tâm không thèm để ý đến anh, lấy khăn lau tay cho anh.

Thấy cô bơ mình, anh tiếp tục: “Em cứ giận anh như vậy, anh sẽ rất đau lòng đó, không khỏi bệnh được đâu... khụ...” Anh ho khan một cái.

Diệp Tâm lại được một phen lo lắng, vuốt ngực cho anh, trách móc:

“Lần sau nếu anh còn như vậy là em sẽ mặc kệ anh luôn đấy.”

“Tuân lệnh bà xã!”

Tiếng cười của hai người vang vọng khắp căn phòng, bên ngoài cũng có một người khẽ mỉm cười.

Cháu ông, rất có mắt chọn vợ.

47. Chương 47: Anh Em Cũng Ăn Rồi, Chi Bằng Gả Cho Anh Đi

Tác giả: Trang Năm

“Tiểu Diệp, đồ ngọc này, sao em gầy đi nhiều thế?”

Diệp Tâm đẩy xe lăn, đưa Lãnh Mục Hàn ra ngoài đi dạo. Đã rất lâu không nhìn thấy ánh mặt trời, tia nắng sớm chiều xuống người cô, đúng là rất gầy.

“Boss Hàn, ngài đã hỏi tiểu nữ câu này suốt từ hôm qua đến giờ, đếm sơ sơ cũng được hơn ba mươi lần rồi đấy.”

“Nhưng em chưa lần nào trả lời ra hồn cả.”

Nhìn vào ánh mắt “chân tình” của anh, Diệp Tâm cảm thấy có chút xấu hổ. Chẳng lẽ bây giờ lại nói vì em lo cho anh, em nhớ anh nên ăn không ngon, ngủ không yên à?

Sự thật chính là như thế nhưng lại không thể nào cất lời.

“Thì em lo công việc của Lãnh Diệp nên gầy.” Cô lại trả lời qua loa, so với lần trước không khác nhau nhiều.

“Hừ, đồ vô tâm!”

Nhìn thấy biểu cảm lúc này của Lãnh Mục Hàn mà cô không khỏi bật cười, giận dỗi y hệt trẻ con.

Như thế cô càng nhận rõ, anh yêu cô nhiều thế nào.

“Em, đã từng có khoảnh khắc nào đó sợ hãi cái chết chưa?” Anh nhìn về phía xa xăm, hỏi cô.

Khoảnh khắc sợ chết sao? Có lẽ là có.

“Rồi.” Cô trả lời.

“Lúc xe anh lao vào xe tải, anh đã rất sợ, sợ rằng bản thân sẽ không thể nhìn thấy ánh mặt trời nữa, không được nghe thấy giọng nói của em nữa.”

Người đàn ông của cô, đến giây phút nguy hiểm nhất vẫn luôn nghĩ đến cô.

Diệp Tâm cô kiếp trước đã làm gì cứu thế mà kiếp này lại tốt số như thế?

“Lãnh Mục Hàn, em yêu anh!” Cô cảm động rúc vào lòng anh, nước mắt rơi từ bao giờ.

Anh xoa xoa đầu cô như trẻ nhỏ, thật muốn cả đời này xem cô là đứa nhỏ để anh chiều cổ.

Bảo bối, tìm được em thật không dễ!

“Vợ à, em khóc rất xấu!”

“Em mặc kệ, ai bảo anh chọc em khóc.”

“Nhưng mà anh khát nước.”

Lúc này cô mới rời khỏi lồng ngực anh, đứng dậy đi vào trong rót nước.

Đợi khi cô đã đi khuất, anh lấy điện thoại ra gọi cho một người:

“Ông nội, cháu muốn nhờ ông một chuyện.”

[•••]

Diệp Tâm vừa vào sảnh bệnh viện liền bắt gặp một người.

Mạn Uyển Như gật đầu với cô một cái thể hiện ý chào.

Diệp Tâm bước tới, đã lâu không gặp mà cô ta vẫn xinh đẹp như vậy, luôn hút mắt người khác.

“Lâu không gặp, Diệp Tâm!”

“Ừ, hơn ba tháng rồi.”

“Bác sĩ nói rất đúng, cô là người mà anh Hàn vẫn luôn chờ. Có một trăm Vạn Uyển Như chăm sóc cũng không bằng một câu nói của Diệp Tâm.” Cô ta thở ra một cái, mỉm cười, dường như đang tự giấu chính mình.

Diệp Tâm từ trước giờ vẫn chưa từng oán trách gì cô gái này, dù những lời cô ta nói ra ngày đó dù đều là mắng chửi cô, nhưng chưa câu nào là sai.

Tình yêu mà cô ta dành cho Lãnh Mục Hàn, chắc chắn không kém cô.

“Cảm ơn cô, Uyển Như! Cảm ơn cô ba tháng qua vẫn luôn chăm sóc cho anh ấy.”

“Chỉ là chuyện nhỏ mà thôi. Cuối cùng, tôi cũng hiểu được: tôi không thua cô cái gì hết, nhưng trái tim của Lãnh Mục Hàn, tôi lại mãi mãi không có được. Đó mới là yếu tố quyết định.”

Tình yêu này, Vạn Uyển Như cô ta đã quyết định buông bỏ rồi.

Yêu một người không yêu mình giống như ôm một con nhím, càng ôm chặt càng đau.

“Rồi cô sẽ gặp được người đàn ông của riêng mình. Thực ra, tôi rất ngưỡng mộ cô, có thể cùng Lãnh Mục Hàn từ nhỏ lớn lên, chứng kiến anh ấy từng bước trưởng thành, đó là một điều rất thú vị.”

“Còn tôi lại ngưỡng mộ người có thể ở bên anh ấy tới cuối đời hơn.”

Hai người phụ nữ cùng cười ở giữa sảnh lớn của bệnh viện, rất chói mắt.

Mạn Uyển Như hiện tại cũng không còn cảm thấy đau lòng nữa, ngược lại còn thấy vui cho hai người họ.

Đi một vòng lớn như vậy, cuối cùng cũng thực sự được ở bên nhau, thật không dễ dàng gì.

Lúc Diệp Tâm mang nước ra, Lãnh Mục Hàn vẫn ở đó.

Vị trí của anh ngược nắng, chiếu lên người anh trông thật loá mắt.

Cô thoáng chốc ngây người, anh thực sự rất đẹp trai.

Chỉ có thể nói, ông trời đối xử với anh rất công bằng, lấy đi người thân của anh nhưng cũng đã trả lại anh sự xuất sắc hơn người.

Cô rất may mắn, vì gặp được anh, vì được yêu anh.

“Anh biết anh rất đẹp trai, nhưng em còn đứng đó nữa là anh sẽ khát chết đó.”

Giọng Lãnh Mộc Hàn vang lên, cắt đứt cả mạch cảm xúc đang dâng trào trong cô.

Khụ! Cô quên mất rằng anh rất tự phụ.

Những ngày sau đó, với sự trợ giúp của Diệp Tâm và bác sĩ, Lãnh Mộc Hàn luôn luyện tập để hồi phục lại các chức năng.

Nhưng có lẽ do phần xương đầu gối từng bị chấn thương, cộng thêm việc ngủ khá lâu, đã một tuần liền nhưng không có tiến triển gì nhiều, anh vẫn chưa đứng được vững chứ đừng nói là đi.

“Vợ, anh muốn về nhà.”

“Anh đã hồi phục đâu mà về.” Cô lập tức phản bác.

“Anh căn bản đã không còn vấn đề gì rồi, về nhà cũng tập được mà, anh không thích mùi thuốc ở đây.”

Cũng phải, người ưa sạch như Lãnh Mộc Hàn chịu ở bệnh viện bằng đầy ngày đã là khó cho anh lắm rồi.

Nhìn ánh mắt “chờ mong” của anh mà cô không cách nào từ chối, đành đi thương lượng với bác sĩ.

Đúng như anh nói, hiện tại dù anh có ở lại đây cũng không có tác dụng gì nhiều nên bác sĩ đương nhiên đồng ý cho anh xuất viện.

Nhìn thấy cháu nội và cháu dâu của mình vào nhà, Lãnh lão gia rất vui vẻ kêu người giúp việc nấu một bữa thịnh soạn chào đón hai người.

Diệp Tâm biết, ông đã hoàn toàn coi mình là người nhà rồi.

Tối đó, Diệp Tâm đang nằm trong vòng nói chuyện điện thoại với Đường Mộc Nhiên thì bên ngoài có tiếng gõ cửa.

Đã hơn mười giờ, ai còn tới vào giờ này chứ?

Quả nhiên, người tới chính là Lãnh Mộc Hàn.

“Anh sang đây làm gì, còn không ngủ đi?” Cô đứng chắn ở cửa, nhăn mày hỏi.

“Đi ngủ!” Anh trả lời, xem đây là việc rất đương nhiên.

“Ngủ phòng anh ý.”

“Anh ngủ phòng vợ anh có gì không hợp lẽ?”

“Chúng ta còn chưa cưới.”

“Đến em anh còn ăn rồi, nằm chung đã là gì.”

Anh nói rồi di chuyển xe lăn vòng qua người cô, đi vào trong. Cửa lớn đúng là rất tiện.

Cô đi theo thẳng sau, bất mãn lên tiếng: “Lãnh Mộc Hàn, da mặt của anh để chỗ nào rồi?”

“Trước mặt vợ không cần da mặt.” Anh trả lời rồi trèo lên giường, đắp chăn ngủ y như đây là phòng mình.

Ai nói cho cô biết là cô đang mơ ngủ đi, Lãnh Mộc Hàn cao ngạo lạnh lùng đi đâu mất rồi?

Đụng xe một cái là liền rơi mất não ư?

“Em còn đứng đó làm gì, còn không mau tắt đèn đi ngủ đi. Còn nữa, đừng có lợi dụng thời cơ mà có ý đồ đen tối với anh đó nhé.” Ai đó rất vô sỉ lên tiếng.

“Khụ! Nằm mơ em cũng không thêm!” Diệp Tâm tức tối tắt đèn rồi leo lên giường ngủ, nằm quay lưng lại với anh.

Mấy phút sau, ai đó không chịu được xoay người qua lại.

Cô không thèm để ý.

Lại qua mấy phút nữa, ai đó bắt đầu dịch lại gần cô.

Khụ! Cái tên mặt dày này, còn nói cô đừng lợi dụng thời cơ, xem đi, xem đi, bây giờ ai mới là kẻ lợi dụng hả?!

Cô vẫn không có phản ứng.

Tức nước vỡ bờ, anh xoay người cô lại rồi nằm đè lên người cô.

Quái lạ, anh lấy đâu sức vậy nhỉ?

“Tiểu Diệp, anh không nhịn được nữa.” Giọng nói khàn đục của anh vang lên, thể hiện rõ sự ham muốn.

Diệp Tâm biết mình đang rơi vào tình cảnh gì, mở miệng nói: “Lãnh Mục Hàn, không... ưm..”

Cô còn chưa nói hết câu, anh đã cúi người hôn xuống, chặn mọi câu nói của cô.

Càng hôn càng nồng nhiệt, tay anh bắt đầu không an phận di chuyển trên người cô, thành thực cưỡi hết đồ trên người.

Sao cô vẫn cảm thấy có gì không đúng nhỉ?

Vào lúc này, đầu óc cô cũng bị sắc dục làm hỗn loạn, vô thức đem hết đồ trên người anh cưỡi bỏ.

Đêm đó, Diệp Tâm bị ăn sạch sẽ.

Sáng hôm sau.

Diệp Tâm tỉnh dậy, cảm giác đau nhức ở thân dưới khiến cô hơi khó chịu.

Xoay người sang bên cạnh, anh nằm đó, phần tóc trên trán hơi ướt xoa che gần hết đôi mắt, mi dài rủ xuống, rất an tĩnh.

Lồng ngực anh phập phồng, im lặng có thể nghe thấy tiếng tim đập rất khẽ.

Diệp Tâm cứ ngây ngốc như vậy ngắm anh, cảm giác hạnh phúc tràn ngập.

Hạnh phúc nhất chính là sáng mai tỉnh dậy, người ấy vẫn nằm ở đây, bên cạnh cô.

“Em không biết đàn ông buổi sáng rất dễ bị khơi dậy thú tính hả, anh cũng là đàn ông đấy. Đừng nhìn nữa.”

Rõ ràng là đang nhắm mắt, nhưng từng lời nói anh phát ra có thể chứng minh anh đã tỉnh, lại còn biết mình đang bị nhìn lên.

“Khụ! Em đi tắm!” Cô vội vàng tung chăn đi vào nhà tắm với tốc độ nhanh nhất.

Đóng cửa lại, cô vẫn thấy tim mình đập liên hồi.

Cảm giác mặt nóng ran, nhìn vào gương liền thấy đã đỏ ửng như trái cà chua từ lúc nào.

Thật quá mất mặt đi a

~~Không đúng, từ tối qua tới giờ cô vẫn cảm thấy có gì đó không hợp lẽ.

Rốt cuộc là cái gì, sao cô không thể nào nhớ được?

Nhìn thấy mấy dấu hôn đỏ trên người, cô liền muốn lập tức dọn thổ.

Cái này mà để ông nội nhìn thấy, chắc cô cuốn gói về nước luôn quá.

Lúc cô tắm xong đi ra ngoài đã là chuyện của ba mươi phút sau.

Nhìn quanh phòng không thấy Lãnh Mục Hàn, chắc là anh đã về phòng tắm rồi.

Trên giường có đặt một tờ giấy ghi chú, chắc là của anh để lại.

“Xuống vườn hoa sau nhà.”

Hừ, sang ra đã gọi cô ra vườn hoa, là có chuyện gì đây?

Còn nữa, xe lăn của anh, sao lại ở đây?

Diệp Tâm thay một bộ đồ ở nhà, đi gặp Lãnh Mộc Hàn.

Lúc nhìn thấy anh, anh mặc một bộ đồ thoải mái, ngồi trên ghế gỗ gần cây phong già.

Giờ cô mới để ta thấy cây phong này, có lẽ đã mấy chục năm tuổi.

Lãnh Mộc Hàn ngồi dưới gốc cây, chốc chốc có vài chiếc lá đỏ rơi xuống, đẹp đến mê người.

Cái gì mà mới sáng ra bị anh hút hồn đến hai lần vậy, Diệp Tâm mày càng ngày càng mê trai rồi.

“Mới sáng ra, anh gọi em ra đây làm gì?”

“Cầu hôn!” Anh trả lời.

“Cầu hôn?” Cô ngây ngốc hỏi lại.

“Cái gì trên người em anh cũng thấy qua rồi, chẳng lẽ em định không gả?”

Đúng là mặt dày, cầu hôn cũng lòi cái này ra nói được.

“Anh không nhẫn cũng không hoa, ai thèm lấy chứ?” Cô giả vờ giận dữ, cúi xuống nhìn xuống ngón chân của mình.

“Chỉ cần nhẫn với hoa là em sẽ đồng ý sao?”

“Có thể suy nghĩ.”

“Vậy được.” Anh đứng lên tiến về phía cô.

Diệp Tâm trợn mắt há mồm kinh ngạc. Anh... anh từ bao giờ lại hồi phục rồi, rõ ràng hôm qua còn...

Hôm qua? Tối qua anh cùng cô... Thôi chết, bị sói lừa rồi!

Thảo nào tối qua cảm thấy có điều không đúng, thì ra là do anh quá... “mạnh mẽ”.

“Lãnh Mộc Hàn, anh...”

Anh đi đến, quỳ một gối trước Diệp Tâm, cầm lấy tay cô, nói:

“Tiểu Diệp, ngay cả anh em cũng ăn rồi, chi bằng gả cho anh đi.”

Ặc! Diệp Tâm hết nói nổi con người này, đúng là nào có cấu tạo khác người thường mà.

Cô còn đang lơ ngơ thì một chiếc nhẫn đã được luồn vào ngón tay áp út của mình.

Đây... đây là nhẫn của cô mà. Cái tên này lại nhân lúc cô không để ý trộm mất.

“Chẳng có chút thành tâm nào hết, em không gả.”

Cô rút tay lại, xoay người giận dữ định bỏ đi.

Chưa được hai bước, liền không đi tiếp được nữa.

Hoa, không, là cánh hoa. Rất nhiều cánh hoa từ trên cao từ từ rơi xuống chỗ hai người đang đứng.

Rất nhiều, rất lãng mạn!

Cảnh tượng rất đẹp, khiến cô đang giận cũng quên mất mình đang giận vì cái gì.

“Diệp Tâm, em nghe anh đã. Anh biết, anh không giỏi nói lời hoa mỹ, còn hay chọc giận em, còn giấu cả chuyện mình đã hồi phục. Nhưng anh muốn cưới em là thật, đời này ngoài em ra sẽ không là ai khác. Em là người đầu tiên, cũng sẽ là người cuối cùng tồn tại trong tim anh. Anh chỉ muốn biết, em có nguyện ta cả đời này ở bên anh, để anh chăm sóc cho em không?” Anh hoảng loạn nói lớn, bước một bước dài đến ôm cô từ đằng sau.

“Anh rất ích kỉ, chỉ muốn cả đời này trôi em bên mình, em đồng ý không?” Thì thầm vào tai cô, siết chặt vòng tay hơn.

Cô cảm động đến rơi nước mắt, xoay người lại xà vào lòng anh, nói:

“Em cũng rất ích kỉ, thế nên anh tốt nhất đừng làm chuyện có lỗi với em.”

“Sẽ không!”

Đi một vòng lớn như thế, cuối cùng cũng có được hạnh phúc.

Bên trên tầng hai, có một người khẽ mỉm cười.

“Mục Dương, con nhìn xem, con trai con cuối cùng cũng sắp yên bề gia thất rồi.”

HOÀNCHÍNHVĂN.

48. Chương 48: Ngoại Truyện 1: Hạnh Phúc Chính Là Như Vậy

Hôn lễ của Lãnh Mục Hàn và Diệp Tâm được tổ chức trong nước, trước sự chứng kiến của bạn bè, người thân...

Cha Diệp cầm tay cô tiến vào lễ đường, cẩn thận trao nó cho anh.

“Lãnh Mục Hàn, con có đồng ý lấy Diệp Tâm làm vợ, cả đời này chăm sóc cho cô ấy, dù hoạn nạn khó khăn, dù sang hèn đều không buông tay cô ấy không?” Giọng của cha sù sụ nhẹ nhàng vang lên, hướng anh hỏi.

“Con đồng ý!”

“Diệp Tâm, con có đồng ý lấy Lãnh Mục Hàn làm chồng, cả đời này đều chung thủy với anh ấy không?”

“Con đồng ý!”

Tiếp theo đó là tràng pháo tay của khách mời, Lãnh Mục Hàn trao nhẫn cưới cho Diệp Tâm rồi cúi người hôn xuống.

Nụ hôn rất sâu, rất ngọt ngào khiến mấy cô gái trong lễ đường đều cảm thấy ghen tị.

Soái ca không phải là không có, chỉ là không dành cho chúng ta mà thôi.

Tiếp đó là phần đặc sắc nhất trong hôn lễ, tung hoa.

Diệp Tâm dùng sức tung bó hoa xuống dưới khán đài, mấy cô gái đều thi nhau hứng lấy.

Cuối cùng bó hoa rơi trúng tay của Ninh Hiểu Nguyệt.

Lãnh Mục Hàn đưa Diệp Tâm đi xuống, vỗ vỗ vai của Lục Thiếu Phong:

“Thiếu Phong, con trai của người ta cũng gọi cậu bằng ba rồi, còn chờ gì mà chưa cưới?”

“Cái gì mà con trai người ta, nó là con tôi đấy nhé!”

Mọi người lại một lần nữa được cười vui vẻ, chúc phúc cho đôi vợ chồng son.

Ở một chỗ khác, nơi ngục tù tối tăm, Doãn Nghi đến thăm Bùi Cảnh Sơ.

Nhìn thấy gương mặt lởm chởm râu của anh ta, chị cũng không khỏi đau lòng.

Bốn năm tháng nay, có lẽ anh ta cũng chẳng sống dễ dàng gì.

“Anh biết không, hôm nay Diệp Tâm cưới rồi đấy.”

“Ừ, Lãnh Mục Hàn rất yêu cô ấy, đám cưới chỉ là chuyện sớm muộn.” Anh ta cười nhạt, giấu đi cảm xúc trong đôi mắt.

Doãn Nghi nghĩ, có lẽ Bùi Cảnh Sơ đang buồn, dù sao anh ta cũng đã theo đuổi Diệp Tâm rất lâu.

“Anh có từng hối hận chưa?”

“Không hối hận!” Ánh mắt Bùi Cảnh Sơ trở nên cương nghị, nếu cho anh ta chọn lại, vẫn sẽ chọn làm như vậy.

“Bùi Cảnh Sơ, anh đã từng yêu em chưa?”

Doãn Nghi dùng ánh mắt chờ mong nhìn anh ta, nhưng anh ta lại quay mặt đi tránh ánh mắt của chị.

“Tôi xin lỗi! Doãn Nghi, em đừng chờ tôi nữa, hãy nghĩ cho bản thân mình đi, tìm một người đàn ông tốt để nương tựa.”

Bùi Cảnh Sơ nói đến đây, Doãn Nghi đã không còn cầm được nước mắt nữa.

Biết rõ câu trả lời của anh ta, nhưng chị vẫn muốn thử một lần.

Thử để có thể buông bỏ.

Chị đứng dậy xoay lưng bước đi, để Bùi Cảnh Sơ không nhìn thấy nước mắt rơi xuống.

Đi được một đoạn chị mới ngồi thụp xuống đất khóc trong hành lang của nhà tù.

Sờ xuống bụng đã nhô cao một chút, chị tự nhủ với bản thân mình sẽ tự nuôi đứa bé trưởng thành.

Cha của nó, coi như đã chết rồi đi!

Bùi Cảnh Sơ trở lại chỗ giam, thu mình vào một góc tường.

Doãn Nghi, tôi xin lỗi, thực lòng xin lỗi em!

Tôi chưa từng hối hận, bởi vì chỉ khi quyết định trả thù, tôi mới gặp được em.

Tim tôi từ lâu đã không còn Diệp Tâm nữa, vì em đã chiếm cả rồi.

Nhưng nếu tôi không cách nào bảo vệ em, vậy thà để em ra đi, để em có được hạnh phúc của riêng mình còn hơn.

Em... hãy tha thứ cho sự ích kỷ này của tôi.

Có những người, có những chuyện mãi không thể quay đầu được nữa.

Đêm tân hôn.

Diệp Tâm từ nhà tắm đi ra, tóc còn ướt nhỏ từng giọt xuống nền nhà.

Lãnh Mục Hàn đang ngồi trên giường đọc tin tức quay đầu lại nhìn khi nghe thấy tiếng mở cửa, liền bị hớp hồn.

Anh cứ nhìn cô chăm chăm, khiến cô có chút xấu hổ.

“Anh nhìn gì mà ghê vậy?”

“Tiểu Diệp, qua đây!” Anh vẫy vẫy tay gọi cô tới chỗ mình.

Cô nhìn anh với ánh mắt phòng vệ, lấy tay ôm ngực mình.

“Anh định làm gì? Tối nay em rất mệt không có sức đâu đấy.”

Anh phì cười, trêu chọc cô: “Em nghĩ gì vậy? Anh bảo em qua đây để anh sấy tóc cho.”

Diệp Tâm lúc này còn mất mặt hơn, đúng là không đấu nổi sói mà. Cô cười hề hề như không có gì xảy ra: “Đâu nghĩ gì đâu, nghĩ gì đâu...”

“Rõ ràng có mà, cái gì mà không có sức để làm.” Anh càng được dịp lấn tới, cười nham hiểm.

“Không có, anh nghe nhầm rồi!” Cô vẫn tiếp tục chối.

“Vậy em có sấy tóc không?”

“Đương nhiên có!”

Cô vội vàng trèo lên giường, nằm trên đùi anh để anh sấy tóc cho mình.

Từng ngón tay thon dài của Lãnh Mục Hàn luồn qua kẽ tóc của Diệp Tâm, nhiệt độ máy sấy rất vừa phải, rất thoải mái.

Diệp Tâm chìm vào giấc ngủ từ lúc nào không hay, trên môi cô vẫn còn vương nụ cười.

Hạnh phúc, có lẽ chính là như vậy!

49. Chương 49: Ngoại Truyện 2: Vợ Boss Không Dễ Đụng

Sau khi kết hôn, nói Lãnh Mục Hàn sủng thê tuyệt nhiên không phải, sự thật chính là anh “vô độ” sủng thê. Cả Lãnh Thần không ai không biết, hai boss lớn vừa mới cưới, tình cảm mặn nồng, nhưng đến mức này chính là ngược chết cầu độc thân nha

~Diệp Tâm tiếp xúc với tên đàn ông nào, anh liếc xéo tên đó, đến nỗi muốn rách cả mắt luôn.

Diễn hình một số cảnh boss sủng vợ.

Câu chuyện 1:

Lại nói đến Trần Tư Lam, hắn ta kể từ ngày bị cô vạch trần, vẫn luôn ghi hận trong lòng, chờ thời cơ trả đũa.

Ngày hôm ấy, Diệp Tâm có bản hợp đồng cần kí với khách hàng, lại trùng hợp người ta là nam.

Hai người vừa bàn công việc vừa ăn tối thể hiện xã giao, cả quá trình đều không có gì thân mật, hại chó săn mà Trần Tư Lam thuê không chụp được tấm hình nào ra hồn.

Sau khi vị khách hàng kia ra về, chỉ còn có mình Diệp Tâm, liền có một người đàn ông khác tới đón cô, còn ôm hôn này nọ.

Người đàn ông này mặc từ trên xuống dưới nguyên một cây đen, lại còn đeo khẩu trang, đội mũ lưỡi trai nên rất khó nhìn ra là ai.

Tên chó săn như vớ được vàng, chụp một lúc liền mấy tấm gửi cho Trần Tư Lam.

Nhìn thấy mấy bức ảnh, hắn ta liền cười nham hiểm, cái này mà gửi cho Lãnh Mục Hàn chắc sẽ rất thú vị.

Quả nhiên, hắn mới gửi đi có mấy phút liền có tin nhắn phản hồi từ anh.

“Giám đốc Trần, từ khi nào chuyện tôi và bà xã thân mật lại đến phiên cậu quản thế?”

Hắn đọc xong mà ngoác cả mồm, nhìn kĩ mới nhận ra người trong hình đúng là đáng rất giống boss.

Vài phút sau, lại có một tin nhắn nữa: “Trần Tư Lam, mai nhớ đi làm đúng giờ nha.”

Tin nhắn này còn khiến hắn ngạc nhiên hơn, tưởng rằng boss sẽ đuổi việc hắn luôn rồi chứ.

Xem ra, đối với đàn ông sự nghiệp vẫn quan trọng nhất, anh còn cần hắn, Lãnh Diệp cần hắn.

Sáng hôm sau, Trần Tư Lam vẫn như mọi khi đi làm đúng giờ.

Vừa vào công ti, mọi người ai cũng trộm liếc hắn.

Có gì dính trên mặt sao? Không đúng, trước khi đi hắn đã soi gương rồi.

Vậy rốt cuộc là vì cái gì?

Một đồng nghiệp nữ không nhìn được nữa đành bước đến nói với hắn:

“Haiz, tôi không ngờ chúng ta lại cùng một giới tính, sau này có gì khúc mắc cứ đến tìm tôi nha giám đốc Trần, chúng ta sẽ là chị em tốt.”

Phụt! Cái gì mà cùng giới tính? Cái gì mà chị em tốt?

“Cô Lý, cô nói gì tôi không hiểu?”

“Anh còn giấu diếm gì nữa, chuyện anh là thụ ai cũng biết hết rồi.”

Vừa nói, cô Lý vừa đưa cái điện thoại ra trước mặt hắn, một tấm ảnh hắn đang “ân ái” với... đàn ông, lại còn nằm dưới.

“Không phải, mọi người hiểu lầm rồi, đây là ảnh ghép.” Hắn lên tiếng giải thích, nhưng dường như chẳng ai tin.

Đúng lúc này, Diệp Tâm “vô tình” đi ngang qua, liền vào góp vui:

“Giám đốc Trần à, thì ra ngày trước anh theo đuổi tôi là vì muốn che đi giới tính của mình hả?”

“Cô... Diệp Tâm, chuyện này chắc chắn do cô làm.” Hắn đưa tay định nắm lấy áo Diệp Tâm xách lên, nhưng nhanh chóng bị một bàn tay khác chặn lại.

Lãnh Mục Hàn hất tay anh ta ra, nói với giọng điệu khinh thường:

“Đừng động bàn tay dơ bẩn của cậu vào người vợ tôi.”

“Tổng giám đốc, anh ức hiếp người quá đáng, đừng chuyện bôi nhọ tôi.” Hắn ta giận dữ hét lên.

Anh vẫn rất bình tĩnh, thản nhiên đứng chắn cho vợ mình.

“Tôi bôi nhọ cậu? Chứng cứ đâu? Còn nữa, việc cậu biến thủ công quỹ, làm hao hụt vốn công ti, tôi đã nhờ pháp luật giải quyết rồi, chắc họ cũng sắp tới rồi đó.”

Anh vừa dứt câu, liền có một đám cảnh sát đi vào, bắt lấy Trần Tư Lam.

Sau khi người đã đi khuất, anh mới quay lại hỏi cô: “Tên đó có làm bà xã anh bị thương không?”

“Không có!”

“May là không, nếu có thì anh cho hắn ở trong tù thêm mấy năm nữa.”

Diệp Tâm: • • •

Nhân viên công ti: • • •

Câu chuyện 2:

Phòng nhân sự vừa tuyển thêm thư kí của tổng giám đốc, là một cô gái khá xinh đẹp, ngoại hình chuẩn.

Tiếc thay, cô gái này không biết thế nào là trời cao đất dày, vừa nhìn thấy boss đẹp trai có tiền là muốn quyến rũ.

Cô ta tìm đủ mọi cách, ăn mặc hở hang, ông a ông ọ đi qua đi lại trước mặt Lãnh Mục Hàn.

Người nào đó tâm bất thính giữa dòng đời vạn thính, xem như không thấy.

Nhưng vợ của người nào đó đương nhiên không nhin được.

Diệp Tâm nhân lúc Lãnh Mục Hàn ra ngoài liền vào phòng làm việc của anh ngồi, gọi cô thư kí đến:

“Cô có biết quy định ăn mặc của công ti không?”

“Dạ biết.”

“Nói tôi nghe.”

“Phải ăn mặc gọn gàng, không gây phản cảm.” Cô ta đồng dục trả lời.

“Vậy cô nghĩ đồ trên người mình có gây phản cảm không?”

“Tôi thấy rất đẹp mà. Phó tổng, chị đừng vì tình cảm riêng tư mà đuổi việc tôi nha.” Cô ta vênh mặt lên, dường như rất dương dương tự đắc.

Diệp Tâm thấy biểu hiện này mà buồn nôn, cười khinh bỉ: “Đừng nghĩ ai cũng hạ tiện như cô, muốn quyến rũ đàn ông nhưng không thành.”

“Hừ, chắc không phải chị sợ mất tổng giám đốc đấy chứ?” Cô ta cũng không vừa, lên tiếng khiêu khích cô.

Diệp Tâm này mà phải sợ mất Lãnh Mục Hàn? Nằm mơ cũng đừng mong cửa được chồng cô.

“Loại như cô chồng tôi thấy là buồn nôn chưa đừng nghĩ là để ý. Không tự soi gương mỗi sáng sao?”

“Chị...” Cô ta tức giận, định giơ tay lên tát cô.

Đúng lúc này, Lãnh Mục Hàn đẩy cửa đi vào. Cô thư kí thấy vậy liền giả vờ như mình vừa bị tát, khóc rưng rưng:

“Chị Diệp Tâm, em biết chị không thích em, nhưng chị nhất định phải tin em và boss Hàn trong sạch... hức...”

Diệp Tâm im lặng đứng nhìn cô ta diễn, không phản ứng.

“Em tát cô ta sao?” Anh lên tiếng hỏi cô.

Cô vẫn im lặng không nói gì.

Cô thư kí kia càng được đà lấn tới: “Boss, anh đừng trách chị ấy, phụ nữ khi ghen đều như vậy.”

Lãnh Mục Hàn chẳng thèm để ý cô ta nói gì, đến cầm bàn tay của cô lên xoa xoa, giọng nói thập phần cưng chiều:

“Tay em có làm sao không? Có bị thương không? Mặt cô ta chét nhiều phần như vậy, em sẽ không bị dị ứng đấy chứ?”

Cô thư kí kia lập tức hoá đá, cái tình cảnh gì thế này? Boss nghe tin vợ mình đánh người mà không trách tội, lại còn lo lắng.

Diệp Tâm bấy giờ mới lên tiếng: “Em không sao, chỉ tiếc cho một số người dựng kịch bản hoàn hảo quá mà lại không có khán giả nào thèm xem thôi.”

“Chị, chị...” Cô ta mắc nghẹn không nói nên lời.

“Lãnh Mục Hàn, em thấy không khí phòng này bẩn quá rồi.”

“Được, anh lập tức kêu phòng nhân sự đuổi cô ta, tuyển nam thư kí.”

Cô thư kí kia khóc không ra nước mắt, đã quyến rũ boss không thành, giờ còn mất công việc tốt, thậm chí không thể thăm hơn.

Vậy mới nói, đã ngu thì cần an phận thủ thường.

Trèo cao ngã đau.

50. Chương 50: Ngoại Truyện 3: Papa Tranh Sủng

Tác giả: Trang Năm

Diệp Tâm mang thai là chuyện của hai tháng sau đó.

Bạn Lãnh nào đó vì thương vợ, không cho cô đến công ti, cũng không cho đụng vào bất cứ việc gì.

Cô chính là bị anh nuôi sắp thành heo rồi.

“Lãnh Mộc Hàn, em muốn ra ngoài đi dạo với Mộc Mộc.”

“Không được! Ba tháng đầu cần cẩn thận, em ở nhà vẫn hơn.” Người nào đó đang làm việc trên máy tính, không buồn quay đầu lại trả lời.

“Ông xã à, lão công đẹp trai, cho em đi đi nha, em sẽ cẩn thận mà.” Cô vẫn không từ bỏ ý định, tiếp tục năn nỉ.

Ông chồng nào đó một chút cũng không có phản ứng.

“Huhu, chồng em không thương em nữa, muốn em chết chán trong nhà rồi đi tìm bồ nhí đây mà...”

Cô chuyển phương án, giả vờ khóc lóc ầm ĩ, cuối cùng anh cũng không nhịn được mà gác công việc sang một bên.

Đến bên giường ôm cô vào lòng, anh than thở: “Nhà có một người là em đã đủ rồi, anh còn đâu hơi sức tìm người khác chứ. Nín đi, anh cho phép!”

“Yeah! Vẫn là ông xã thương em nhất!” Cô vui sướng ôm lấy cổ anh, tạm thời vớt cái người vừa kêu vừa khóc ra sau đầu.

Khụ! Đây có tính là lật mặt nhanh hơn lật sách không?

Cô vội vàng chạy đi lấy điện thoại gọi cho Đường Mộc Nhiên: “Mộc Mộc à, Lãnh Mộc Hàn cho phép tớ đi rồi, mau qua đón tớ đi.”

Ngày hôm đó, mắt phải anh giật liên hồi.

Đang trong phòng họp, anh liền nhận được điện thoại của Đường Mộc Nhiên: “Hàn đại nhân à, mau tới bệnh viện thành phố, bà xã anh bị ngã.”

Ai đó nghe xong bỏ cả cuộc họp nhanh chóng đi đến bệnh viện.

Lúc anh đến đó, cô đã được đưa về phòng bệnh thường. Vừa nhìn thấy cô nằm trên giường, anh liền to tiếng:

“Đã nói em phải cẩn thận, mắt để đi đâu mà bị ngã vậy hả?”

Đường Mộc Nhiên lẳng lặng đi ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại hai người, cô áy náy nói nhỏ:

“Vấp phải hòn đá nên trượt chân ngã, dù sao em cũng không sao rồi, đừng tức giận nữa nha ông xã.” Cô kéo kéo ống tay áo của anh.

Lãnh Mộc Hàn không nói gì, chăm chăm nhìn ra cửa sổ. Trên đường tới đây, anh đã rất sợ, sợ cô và con sẽ gặp chuyện không hay.

May mắn là chỉ bị động thai nhẹ, làm anh hết hồn.

Người phụ nữ này đúng là chẳng bao giờ làm anh hết lo được.

“Tiểu Diệp, đừng làm anh lo lắng nữa được không?”

“Biết rồi.”

Hơn tám tháng sau.

Diệp Tâm được đưa vào phòng sinh, anh ở phía ngoài mặt mũi tái nhợt.

Chưa bao giờ, anh thấy cô kêu đau kinh khủng như vậy.

Anh chưa từng tin vào thần thánh gì đó, nhưng hôm nay lại chấp tay cầu nguyện.

Đường Mộc Nhiên thấy cảnh này mà thấy hạnh phúc thay cho bạn mình, người đàn ông này đúng là yêu Diệp Tâm đến phát điên.

“Anh thoải mái một chút đi, rồi sẽ ổn cả thôi.”

Anh vẫn không có phản ứng, Đường Mộc Nhiên đành mặc kệ.

Một tiếng sau.

Diệp Tâm và đứa bé được đưa ra từ phòng sinh, mẹ tròn con vuông.

Khi đã trở về phòng hồi sức, anh ôm lấy con trai còn đang say ngủ, khẽ vuốt mặt nó thì thầm: “Tiểu tử thối, khiến mẹ con đau như vậy, sau này nhất định phải có hiếu với cô ấy biết không?”

Thằng bé tỉnh ngủ khóc oa oa.

“Khóc à, vậy là con đồng ý rồi nhé.”

Ai đó nằm trên giường khó nhọc mỉm cười.

Từ sau khi Lãnh Mộc Thiên ra đời, liền chiếm hết sự chú ý của Diệp Tâm, Lãnh Mộc Hàn chính là bị thất sủng nặng nề.

Đã thế, tháng đầu tiên còn phải ngủ riêng.

Diễn hình một số cảnh boss thất sủng:

1.

“Vợ ơi anh đi làm về rồi, mau ra ôm anh cái đi.” Anh vừa bước vào nhà vừa lên tiếng gọi cô.

Ai đó đang cho con ăn trả lời: “Đang bận ôm con.”

2.

“Bà xã, tối nay anh muốn ”ngủ” với em.”

“Không được, Mộc Thiên sẽ thức giấc.”

3.

“Anh muốn đưa em đi chơi mấy hôm, chỉ có hai ta thôi.”

“Thế còn con thì sao?”

“Để vú nuôi nó trông.”

“Anh đi một mình đi, không có con thì không có em.”

Lãnh Mộc Hàn: Lại là Lãnh Mộc Thiên cản chuyện tốt của ta, thằng con mất nết.

Cậu bé nào đó nằm cười toe toét.

Tức nước vỡ bờ, anh quyết định tranh sủng.

Tối đó, cô đang ôm con ngủ, anh liền lén đi vào phòng cướp cô đi, đưa về phòng mình.

Đêm đó, có thằng bé giật mình tỉnh dậy khóc đòi mẹ, có cặp vợ chồng tình ái cả đêm.

Lãnh Mộc Dương là cái gì, Diệp Tâm là vợ của ba, đừng hòng cướp.

HOÀN.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/boss-sung-vo-bao-boi-tim-duoc-em-that-khong-de>